colecția ALCRIS 49
ROZ

Castelul contelui D'Armor

Rebecca Stratton

În atenția difuzorilor de carte !

Editura ALCRIS își propune să organizeze începând din acest an o rețea de transport și distribuție a cărților proprii în toate zonele țării.

Difuzorii de carte sunt rugați să se adreseze în scris sau telefonic la sediul editurii precizând : numele firmei, adresa, telefonul, numărul de exemplare dorite din fiecare colecție și persoana de legătură.

EDITURA ALCRIS – M 94 srl

B-dul Dimitrie Cantemir 19, bloc 5, sc. B,
apt. 34, sector 4, București
tel./fax 01/330.83 39
01/617.52.47

Editor : **AURELIAN MICU**
Lector : **ANGELA VASILE**
Coperta : **ANDY**

© 1976, Rebecca Stratton
CHATEAU D'ARMOR

În românește de : **Mihaela Cosac**

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-85-x

Colecția „ROZ"

REBECCA STRATTON

CASTELUL CONTELUI D'ARMOR

ALCRIS

De aceeași autoare :

Dragoste la tropice	Colecția „ROMANTIC" nr. 34

CAPITOLUL 1

Jesamine Arden se mândrea cu reputaţia ei de ziarist independent pe care şi-o câştigase în numai şase luni, datorită eforturilor deosebite depuse în timpul celor trei călătorii de documentare în Europa. Libertatea avea însă şi dezavantajele ei, lucru care i se confirmă imediat ce puse piciorul în Franţa, pentru a patra deplasare, când întregul plan de acţiune îi fusese dat peste cap într-un mod brutal. James Terril, fotograful care trebuia să realizeze imaginile pentru articolul ei, o însoţise doar până la Nantes, deoarece se îmbolnăvise subit şi fusese transportat de urgenţă la cel mai apropiat spital. Înainte să fie urcat în maşina salvării, el o sfătuise să continue singură călătoria spre Grosvallée – primul obiectiv al deplasării lor în Franţa – asigurând-o că lucrurile se vor îndrepta imediat ce se va vindeca.

Călătoria de documentare avea la bază o idee care-i aparţinea Jesaminei şi consta în depistarea rădăcinilor ancestrale ale unor familii – alese la întâmplare – din Anglia, în câteva din ţările învecinate. Patronul revistei „Viaţa femeii" la care lucra, foarte entuziasmat de proiectul ei, acceptase fără

probleme finanțarea unei serii de opt articole pe această temă, oferindu-i totodată și libertate deplină de acțiune.

În mod obișnuit, Jesamine acționa cu mult tact și numai după o documentare prealabilă, amănunțită. Ea iubea călătoriile dar, spre deosebire de celelalte, excursia în Franța îi dădu mai multe emoții.

Înainte de plecare, avusese o discuție foarte lungă cu bunicul din partea mamei, căruia-i vorbise despre proiectul la care lucra. Cu această ocazie, aflase că familia Arden se înrudea cu familia d'Armor, una dintre familiile alese ca bază de studiu pentru articolele ei. Bătrânul, fost căpitan de vas, înzestrat cu un puternic talent de povestitor, îi dezvăluise cu lux de amănunte fuga lui Charles Louis Vernais, conte d'Armor – strămoșul familiei Arden – din Franța, după moartea în 1793 a regelui Ludovic al XVI-lea, și faptul că o cunoscuse și se îndrăgostise de Louise Sutton, fiica unui moșier englez. Din relația lor neoficializată vreodată, rezultase un băiat pe nume Charles, din a cărui familie se trăgea în mod direct mama Jesaminei.

Imediat după ce bătrânul își încheiase povestirea, Jesamine luase legătura cu familia contelui d'Armor. François, ultimul conte, se oferise să-i acorde tot sprijinul necesar pentru realizarea articolului, propunându-i chiar – invitația îl includea și pe James Terril – să locuiască, pe toată perioada ședерii sale în Franța, la castelul d'Armor.

Deși îi părea foarte rău pentru situația lui James, Jesamine consideră inutilă șederea ei în Nantes la capătâiul fotografului, așa că se hotă-

râse să pornească la drum, la volanul unei mașini închiriate și foarte emoționată la gândul că va face cunoștință cu oameni de care familia ei fusese legată cu sute de ani în urmă. Înainte de plecarea spre Grosvallée, pusese la punct fiecare detaliu al schemei de lucru, obținând o mulțime de informații despre noile rude. Aflase astfel, că familia d'Armor era renumită în toată valea Loarei pentru vinurile excepționale pe care le producea, și descoperise câteva dintre obiceiurile membrilor familiei, care o ajutaseră să le contureze caracterele.

Toate datele puse cap la cap o făcură să tragă concluzia că va reuși să realizeze un interviu remarcabil. Pentru asta, punctul de pornire trebuia să-l constituie reînnoirea conexiunii dintre familii și, dacă era posibil, apropierea lor astfel încât s-o accepte pur și simplu ca pe o rudă îndepărtată și nu ca pe o ziaristă oarecare venită să ceară câteva informații pentru revista „Viața femeii". În acest sens, scrisoarea primită de la domnul François d'Armor, prin care i se aducea la cunoștință cu amabilitate, într-un mod fermecător, posibilitatea cunoașterii reciproce, avu darul să-i întărească convingerile de reușită.

Intențiile Jesaminei erau ca imediat ce stabilea raportul preliminar, să pună pe hârtie povestea celor două familii și în final să realizeze cu ajutorul lui James câteva imagini cu interiorul castelului, apoi cu împrejurimile.

Mașina înainta încet pe șosea și ea se bucură din plin de frumusețea peisajului de țară și mai ales că-și amintise, nu se știe prin ce minune, cum să conducă pe partea dreaptă a drumului. Câm-

piile întinse îi aduceau în fața ochilor crâmpeie din relieful Țării Galilor pe care o vizitase de curând. Își aminti că citise chiar undeva că Anglia și Țara Galilor se asemănau foarte mult, începând cu limba și terminând cu istoria lor. Amândouă fuseseră regate secerate de războaie sângeroase, limba și cultura erau similare, iar popoarele lor, de aceeași origine celtică, aveau ca principală trăsătură caracteristică mândria națională.

Mașina continua să înainteze prin ținuturile în care predominau păduri întunecoase, râuri cu ape limpezi și văi cu iarbă deasa ce coborau de-a lungul lor. Undeva, în depărtare, răsăriseră primele vii. Nu mai era mult până la castel și inima începu să-i bată cu putere. Totul în jur era nou, încântător și emoționant și într-un fel, se simțea vinovată că-l lăsase pe James în urmă.

Absorbită de frumusețea peisajului, văzu prea târziu, din cauza curbei scurte în care intrase, indicatorul de pe marginea drumului spre Grosvallée. Răsuci brusc volanul și încercă să se înscrie pe banda din sens opus. Pneurile scrâșniră pe suprafața lucioasă a șoselei, iar mașina fu proiectată în botul unui Mercedes negru care nu reuși să evite impactul. Zdruncinătura o țintui în spatele volanului, în timp ce șoferul Mercedesului, un bărbat bine făcut și foarte înalt, coborî să examineze stricăciunile. Întoarse capul și o privi încruntat, cu niște ochi mari, gri, incredibil de reci, apoi i se adresă în franceză :

— Qu'avez-vous, mademoiselle ? Etes-vous insensée ? Ați înnebunit, **mademoiselle ?**

Palidă și speriată, Jesamine înălță capul încet și bâigui :

— Eu... eu nu vorbesc franțuzește...

Câteva secunde și ochii lui se luminară.

— Ești englezoaică, **mademoiselle ?** Așteptă ca ea să încuviințeze, apoi continuă s-o cerceteze curios. Ai intrat pe banda greșită !

— Nu se poate ! îl contrazise observând felul în care-i examina mașina închiriată. Cred... cred... c-am văzut prea târziu plăcuța indicatoare spre Grosvallée și poate c-am luat virajul prea strâns, dar...

— S-ar putea, **mademoiselle !** zise străinul indicându-i încruntat tabla îndoită a Mercedesului, de deasupra farului. Va fi destul de greu să scoatem mașinile, dar e neapărat necesar deoarece peste o jumătate de oră am o întâlnire foarte importantă.

— Îmi pare foarte rău, șopti neputincioasă, neștiind ce să mai spună deoarece nu avea nici o noțiune de mecanică. Dacă vreți să v-ajut... rosti ușor, în speranța că el va refuza.

— Apucați parașocul, îi ordonă, dar imediat ce observă neliniștea de pe chipul ei se simți nevoit să adauge : bara de protecție, **mademoiselle,** ca să putem elibera mașina mea. Apoi, ocoli Mercedesul și prinse un capăt al barei, sprijinindu-se într-un picior de marginea șanțului. Jesamine trase aer în piept și începu să împingă autovehiculul aflat deasupra, dar nu reuși nici măcar să-l clintească din loc. Clipi deznădăjduită.

— Credeți c-o să reușiți ? întrebă arătând spre Mercedes. Bărbatul îi aruncă o privire compătimitoare, apoi se întoarse cu spatele și spuse :

— Putem împreună, **mademoiselle.** Trebuie neapărat s-ajung la întâlnire.

Jesamine n-avea încotro decât să se conformeze şi, întorcându-se cu spatele, îşi coordonă eforturile acţionând în acelaşi timp cu el. Ca prin minune, maşinile se desprinseră, dar Jesamine se trezi cu o zgârietură lungă în jurul încheieturii mâinii stângi. Nu putu să-şi reţină ţipătul de durere, dar necunoscutul n-o băgă în seamă decât după ce-şi examină încă o dată preţioasa maşină. Când se întoarse în sfârşit, ea îl văzu pentru prima oară cu adevărat. Era foarte înalt şi foarte puternic, cu păr negru dezordonat şi ochi de un gri metalic, iscoditori. Trăsăturile dure şi tenul foarte închis la culoare dovedeau că-şi petrecea mult timp în mijlocul naturii. Era probabil un fel de fermier, deşi, dacă se gândea mai bine, luând în considerare Mercedesul şi ţinuta sa distinsă, arogantă, părea mai degrabă o persoană de rang nobiliar.

Jesamine era obişnuită ca bărbaţii să fie atraşi de faţa ei ovală, delicată, de părul negru lung, şi de ochii albaştri cu gene lungi şi dese ca de copil. Nu se intimidase niciodată sub privirile lor insistente dar, într-un mod ciudat, ochii acestui necunoscut o făceau să se înfioare, şi se apostrofă în gând pentru slăbiciunea sa.

Zâmbetul lui brusc o prinse din nou pe picior greşit.

— Sper din tot sufletul, **mademoiselle,** că aţi reuşit să descoperiţi cu acest prilej cât e de periculos să vă aventuraţi pe partea greşită a drumului. Înclină capul şi, în timp ce înainta spre maşina lui, adăugă : Sper c-o să vă continuaţi drumul cu mai multă atenţie. **Au revoir, mademoiselle !**

Încă ametită de întâmplare, Jesamine imită gestul lui de înclinare a capului. Îl urmări plecând și se gândi că el nu avea nimic din tandrețea tradițională a francezilor, deși trebuia să recunoască, o impresionase profund. Nu reuși să nu se întrebe cine era și de unde apăruse...

Brusc își aminti unde se afla și se apropie de mașina închiriată, rugându-se în gând să pornească. Se așeză cu teamă și introduse cheia în contact, ținându-și respirația până când auzi torsul plăcut al motorului. Apoi, o îndreptă spre Grosvallee dorindu-și să ajungă cât mai repede la castel și să fie primită cu căldură... Avea atâta nevoie după întâlnirea cu străinul acela tulburător...

*
* *

Acoperișul castelului se zări pentru o clipă strălucind printre stejarii bătrâni și inima Jesaminei tresări de emoție. Mașina trecu încet de porțile înalte, deschise larg. Un șir lung de arbori străjuia drumul pietruit până în fața intrării principale, unde ea opri motorul. În jur plutea o pace binefăcătoare.

Deși din blocuri mari de granit, clădirea impunătoare era cu mult mai frumoasă decât își închipuise. Crâmpeie din istoria castelului îi reveniră în memorie. Își aminti că familia d'Armor apelase pentru construirea lui la un renumit arhitect francez din secolul al XVI-lea, și că, în ciuda revoluției sângeroase, rămăsese în picioare, înfruntând parcă

timpul, semeț și cu fruntea înălțată spre cerul senin.

Familia d'Armor era compusă acum din François, de optzeci și opt de ani, de soția lui, Clothilde, de optzeci de ani, și de nepotul acestora, Paul d'Armor, regele podgoriilor și al afacerilor cu vinuri alese ale familiei. Unica lor fiică, Louise, murise în timpul ultimului război.

Jesamine rămase multă vreme în mașină, cu gândul la Louise d'Armor, la moartea ei învăluită în mister, la faptul că nu fusese niciodată căsătorită dar că avea un băiat, Paul d'Armor. Toate aceste date îi treziseră interesul de ziarist, dar nu avea de gând să răscolească rănile vechi și dureroase ale bătrânilor.

Lăsă mașina acolo și urcă fără grabă treptele de piatră ce duceau spre ușa masivă, din fier forjat. Ezită o clipă în fața clopoțelului, ridicând ochii spre fațada elegantă din marmură gri. Apoi, amintindu-și, deși era teribil de stânjenită, că avea o treabă foarte importantă de făcut, trase cu putere de șnurul clopoțelului. Ușa se deschise imediat și în prag apăru o bătrână cam de șaizeci de ani, cu păr alb și ochi de viezure. Aceasta o cercetă un timp cu sprâncenele ridicate, apoi spuse :

— **Qui, mademoiselle ?**

Jesamine îi arătă o legitimație.

— Domnul d'Armor mă așteaptă, spuse repetându-și numele pentru orice eventualitate. Numele meu este Arden, Jesamine Arden.

— Ah, **mais oui, mademoiselle** Arden ! Deplin satisfăcută, femeia îi făcu loc să treacă. **Monsieur le Comte** vă așteaptă !

Zăpăcită de titlul nobiliar al gazdei, Jesamine păși înăuntru cu teamă. Interiorul castelului era la fel de fermecător ca și exteriorul. Ferestrele înalte și înguste, scara în spirală, tavanul coborând în arce îmbrăcate cu frunze de viță de vie și struguri, dădeau holului lung un aspect de grație și proporționalitate. Pe măsură ce înaintă în urma femeii, ochii ei fură atrași de cele câteva tablouri agățate pe pereți. O senzație puternică provocată de expresiile portretelor și în mod special cea a unui bărbat îmbrăcat într-o haină de mătase albastră o determină să se oprească. Cu mici deosebiri legate de vârstă, chipul bărbatului se asemăna cu cel al bunicului ei.

— **Mademoiselle ?**

Femeia deschisese între timp o ușă și o aștepta nerăbdătoare. Privirea ei sigură avertiza că știa cine era bărbatul din tablou și de ce se afla acolo.

— Cine este ? întrebă Jesamine. Bătrâna nu se uită la portret, și Jesamine înțelese că menajera cunoștea fiecare încăpere a castelului ca și familia d'Armor.

— Monsieur Charles Louis Vernais. Comte d'Armor, spuse cu demnitate subliniind fiecare cuvânt.

Jesamine se uită iar la chipul bărbatului al cărui trecut îl legase de familia ei și înțelese motivul pentru care Louise Sutton îl găsise irezistibil.

— **Mademoiselle, s'il vous plait !**

Vocea autoritară a menajerei răsună în holul pustiu și, după ce-i zâmbi scuzându-se într-un fel, Jesamine se grăbi spre ușa rămasă deschisă, urmărită îndeaproape de ochii ei iscoditori.

– **Mademaiselle** Jesamine Arden, **monsieur le Comte !** anunță bătrâna.

Jesamine pătrunse repede în camera întunecoasă, studiind mobila încărcată dar elegantă, ce se potrivea perfect cu ferestrele mari, cu pereții tapisați și cu candelabrul de cristal. Tapiseria peretelui de deasupra căminului uriaș placat cu marmură gri de jur-împrejur, reprezenta imaginea nealterată a castelului d'Armor, așa cum arătase el în secolul al XVI-lea când fusese construit.

Chipul bătrânului așezat în fotoliul din fața căminului o uimi la început. Conștientă că toată munca ei depindea de prima impresie pe care și-o făcea despre acest personaj, merse direct spre el, cu inima cât un purice. Și prima impresie fu de dezamăgire. Oricât se chinui, nu găsi nici o trăsătură familiară la bătrânul ghemuit în fotoliu, pe chipul căruia se puteau număra cu ușurință fiecare din cei optzeci și opt de ani pe care-i avea. Îl studie cu atenție. Avea fața mică, uscățivă, încadrată de păr de un alb imaculat, cu sprâncene ca două linii subțiri de zăpadă, sub care străluceau doi ochi negri vioi, singurul lucru plăcut care-i atrase atenția. Mâinile mici, osoase păreau la fel de fragile ca întregul trup, iar de la talie în jos era învelit într-o pătură albastru-închis care-i dădea un aspect de păpușă de porțelan.

– **Mademoiselle** Arden ! Mâna lui slabă o îndemnă să se apropie, ceea ce Jesamine făcu imediat. Eu sunt François d'Armor, mai zise întinzând mâna. **Bienvenue, mademoiselle** Arden ! Vă rog să nu luați în seamă vorbele Brigittei, titlul nostru a murit demult.

„E încântător" se hotărî brusc Jesamine răsuflând uşurată. Deodată nu mai avea importanţă vârsta bătrânului, doar farmecul pe care-l răspândeau vorbele lui rostite rar, cu eleganţa specifică francezilor.

– Sunt încântată să vă cunosc, monsieur d'Armor, şopti emoţionată, aşezându-se în scaunul înalt pe care el i-l arătă.

– **Je vous demande pardon,** se scuză bărbatul. Nu sunt în stare să mă ridic din acest fotoliu. Vă rog să mă iertaţi, **mademoiselle.**

– Desigur, **monsieur,** zise ea zâmbind. Îmi pare rău pentru situaţia dumneavoastră.

– **Vous êtes bien aimable,** murmură François d'Armor. Cum a fost călătoria ? Sper că n-aţi avut probleme.

– Singura problemă a fost că partenerul meu, fotograful, s-a îmbolnăvit şi a trebuit să-l las într-un spital din Nantes. Nu pentru multă vreme, sper, explică Jesamine cu blândeţe. Călătoria până la castel a fost minunată. Mi-a făcut o deosebită plăcere să străbat câmpurile dumneavoastră...

– **Bien.** Era evident că aprecierile ei îi făcuseră o deosebită plăcere bătrânului. Circulaţia a fost aglomerată ?

– Nu, dar am avut totuşi nişte încurcături înainte să ajung aici, recunoscu supărată. Se pare că am luat prea strâns o curbă şi m-am trezit în faţa unei maşini care venea din sens opus.

Bătrânul o privi îngrijorat.

– Ah, **mademoiselle !** spuse neliniştit. Sper că nu v-aţi rănit.

– Nu, nu. Demnitatea mea a avut însă mult de suferit, domnule d'Armor. Bărbatul, căci despre un

bărbat e vorba, cu a cărui mașină m-am ciocnit, nu s-a purtat deloc frumos cum m-aș fi așteptat din partea unui francez. M-a acuzat că toată vina mi-ar fi aparținut.

– E **terrible, mademoiselle !** Ce impresie trebuie să vă fi făcut despre noi ! spuse indignat bătrânul.

– Nu, negă Jesamine zâmbind. Am avut doar neșansa să întâlnească excepția care întărește regula, cum se spune.

– **Merci,** sunteți prea amabilă, **mademoiselle.** Cu înțelepciune, François trecu la alt subiect. După ce vă relaxați câteva ore, putem începe discuția noastră legată de familie ?

– Desigur, domnule, doar de-asta sunt aici.

– Mai întâi însă, aș dori să luați un ceai după obiceiul englezesc, sugeră François făcând cu ochiul strengărește.

Râsul lui o surprinse. Era evident că spiritul contelui François d'Armor era mult mai viu decât trupul care-l adăpostea.

– Vedeți că m-am pregătit pentru venirea dumneavoastră ? spuse continuând să râdă și arătându-i în același timp șnurul ce atârna din tavan lângă cămin. Vreți s-o sunați pe Brigitte ?

Câteva minute mai târziu, în cameră își făcu apariția o femeie înaltă tot cu părul alb, împreună cu aceeași menajeră. Figura rece a doamnei nu împărtășea nimic din căldura lui François d'Armor.

La semnul bătrânului, Brigitte așeză tava de argint pe măsuța dintre fotoliul contelui și scaunul Jesaminei.

– **Mon amie,** începu François adresându-se doamnei în vârstă, **je vous présente mademoiselle**

Jesamine Arden. **Mademoiselle, je vous présente, madame** Clothilde d'Armor, soția mea.

– **Madame** d'Armor... Jesamine strânse o mână uscată, rece și înfruntă niște ochi cu priviri neliniștite și nesigure.

– **Mademoiselle !** Bătrâna se așeză lângă conte. Doriți ceai ?

– Da, mulțumesc, **madame !**

Jesamine își studie gazda cu interes pe sub genele dese. Doamna d'Armor arăta foarte bine la cei optzeci de ani pe care-i avea, și cu siguranță în tinerețe fusese o femeie deosebit de frumoasă. Delicatețea și eleganța mișcărilor ei o încântau.

Ceaiul tipic englezesc fu servit în cești de porțelan fin de Sèvres și Jesamine avu mare grijă de ceșcuța minusculă pe care o duse la gură, savurând aroma plăcută în înghițituri scurte și repetate. Puțin mai târziu, Brigitte o conduse în camera ei de la etaj, destul de spațioasă, cu vedere spre câmpurile plantate cu viță de vie. Rămase multă vreme în fața ferestrei deschise, admirând fâșia argintie, subțire, probabil râul sălbatic de care-i vorbise François mai devreme, străjuit de sălcii încâlcite și stejari vânjoși.

După ce făcu o baie minunată, se schimbă și se pregăti să se alăture gazdelor, pentru cină, întrebându-se dacă-l va vedea în sfârșit pe nepotul contelui, vestitul Paul d'Armor. Cu ochii pironiți în depărtare, și-l imagină ca pe un bărbat amuzant, fermecător, scund, cu ochi negri ca ai bunicului lui și mustață deasă.

Se studie în oglinda mare de pe perete cu ochi critic. Albastrul era culoarea care i se potrivea în-

totdeauna, scoțându-i în evidență ochii mari, frumoși. Alesese o rochie de catifea albastră care i se mula perfect pe formele apetisante. Încălță pantofii negri cu tocuri înalte, traversă camera și deschise ușa.

Galeria lungă de la etaj era pustie. De la parter, răzbăteau spre ea vocile plăcute ale bătrânilor. Coborî scara în spirală încet. Deodată, auzi în spatele ei zgomotul unei uși care se închidea, apoi pe cineva apropiindu-se. Întoarse capul și-l recunoscu dintr-o privire. Un fior rece îi porni din călcâie spre creștet.

Bărbatul o privi la rândul său și Jesamine observă luminița de uimire din ochii lui de gheață. Se înroși toată, iar el zâmbi.

— **Bonsoir, mademoiselle !**

Nu bănuia cine era, dar o irita la culme zâmbetul batjocoritor din colțul gurii. El înaintă și o prinse de brațul gol.

— Numele meu este Paul d'Armor. Degetele lungi se înfipseră în carnea moale a brațului ei. E o plăcere deosebită pentru mine, **mademoiselle,** să ne întâlnim din nou !

CAPITOLUL 2

Jesamine era expertă în folosirea întrebărilor capcană, banale ce caracterizau un interviu. De data asta însă simțea nevoia să treacă dincolo de ele, să se implice mai mult și chiar să-și cunoască interlocutorul.

Când păşise pe uşa principală a castelului d'Armor, avusese imediat impresia că doar bătrânul François d'Armor se bucurase de sosirea ei. Ceilalți, doamna Clothilde d'Armor și nepotul ei Paul, afișaseră o politețe distantă. Asta o făcuse să tragă concluzia că ei aveau ceva de ascuns și că ar fi dorit s-o știe cât mai departe de castel.

Pe nesimțite, gândurile ei se întoarseră în trecut, la Louise d'Armor, unicul copil al contelui, mama lui Paul, despre care nu știa mare lucru. Fără îndoială că ar fi putut afla destule amănunte de la Brigitte, menajera contelui, deși nici ea nu vedea cu ochi buni amestecul unui străin, mai ales al unui ziarist, în afacerile familiei pe care o slujea cu sfințenie de multă vreme.

*

* *

Jesamine dormise foarte bine. După cina excelentă desfășurată într-o atmosferă foarte plăcută, în care numai ea își depănase amintirile de familie, nu știa mai multe decât cu o zi înainte. François d'Armor își manifestase interesul pentru perioada în care bunicul ei lucrase în Marina Comercială, în timp ce subiectul ei preferat, Charles Louis Vernais, abia fusese atins.

Doamna d'Armor vorbise puțin, mulțumindu-se s-o cerceteze cu atenție. Spre sfârșitul serii însă, se arătase mai puțin rigidă și pentru asta, Jesamine îi era recunoscătoare.

Paul d'Armor îi părăsise la scurt timp după terminarea mesei. Jesamine îi auzi mașina pornind în viteză și presupuse că preferase o companie mai plăcută decât cea a bunicilor. După cât de bine arăta, nu era greu de ghicit că era vorba de o femeie. Poate chiar mai multe.

Aruncă o privire pe fereastra dormitorului, apoi se hotărî să coboare și să exploreze împrejurimile castelului, locurile pe care Charles Louis Vernais le străbătuse adesea călare. Se opri la baza scărilor, în holul spațios, și întoarse capul încet spre tabloul uriaș ce-l înfățișa, într-un costum albastru impecabil, pe bărbatul care cucerise inima unei englezoaice, unind astfel familia Jesaminei cu familia d'Armor.

Nu era nici o asemănare între acest personaj misterios și bunicul ei. Privirea fascinantă, surprinsă cu atâta talent de autorul picturii, o stânjenea și o emționa în același timp.

— **Bonjour, mademoiselle !**

La auzul vocii lui Paul, se răsuci pe călcâie și se trezi privind direct în ochii lui gri, reci. Recunoscu într-o clipă aceeași expresie care o intrigase la bărbatul din tablou, deși ochii lor erau complet diferiți.

Mătasea albastră și dantela crem, la modă în secolul al XVIII-lea, fuseseră înlocuite cu o cămașă gri deschis, de mătase și o haină gri închis, cu nasturi argintii.

„Cât de ușor trebuie să-i fi fost arogantului francez să întoarcă pe dos lumea Louisei Sutton", se gândi tulburată.

– Bună dimineața, domnule d'Armor.

Vocea ei ușor tremurată o făcu să roșească.

– Admirați ultimul dintre conții familiei ? o întrebă scrutând-o cu privirea.

– Da, îi răspunse revenindu-și. Judecând după aspect, trebuie să fi fost un bărbat de-a dreptul fascinant.

– Da ?

Jesamine ar fi putut să jure că zărise o licărire de satisfacție în ochii lui. Oare știa cât de mult semăna cu Charles Louis ?

– Vreți să spuneți seducător, nu-i așa ?

Un zâmbet cu subînțeles sublinie întrebarea lui.

– Fără îndoială, zise Jesamine. Cred că, pentru Louise, în condițiile vitrege de-atunci, el a fost un bărbat total diferit de cei pe care-i întâlnise în orășelul natal. Un bărbat irezistibil.

– Tipul francezului romantic tradițional, **n'est-ce pas, mademoiselle ?** șopti Paul. Vă impresionează genul ăsta ?

Realiză dintr-o dată că râdea pur și simplu de ea și se trezi gâfâind. Nu era ușor să-i reziste, și totuși, într-un târziu, reuși să-i susțină privirea.

— Aveți dreptate, domnule d'Armor, deși se pare că e un gen pe cale de dispariție.

Observă sprânceana ridicată ironic, de parcă răspunsul ei l-ar fi luat prin surprindere. O privea insistent, cu capul înclinat, în același fel arogant ca și bărbatul din tablou, și cu gura curbată într-o jumătate de zâmbet.

— Nu vă descurcați în franceză, **mademoiselle,** spuse ca și cum i-ar fi descoperit un defect. Mi-am dat seama după felul în care ne-ați pronunțat numele, continuă fără să-i dea posibilitatea să răspundă, și Jesamine se încruntă.

Nimeni nu se plânsese de pronunția ei în limba franceză până atunci, și nu știa cum să interpreteze observația lui. Poate că așa știa el să descurajeze un musafir nepoftit.

— Nu mi s-a atras atenția, domnule. De ieri, de când pronunț numele dumneavoastră, domnul François d'Armor nu s-a arătat niciodată ofensat.

— Eu am observat greșeala încă de aseară, remarcă cu răceala-i caracteristică Paul d'Armor. Ați folosit în mod repetat expresia „d'amour", dar n-am vrut să vă întrerup, ca să nu-i stric plăcerea bunicului.

— Înțeleg !

Jesamine era pregătită să-i explice de ce fusese invitată la castel, dar nu apucă să spună ceva pentru că el continuă :

— Azi-dimineață, mi-am dat seama că s-ar putea să mai stați la castel câteva zile, așa că n-am

de gând să tolerez repetarea acestui incident. Numele familiei mele este : d'Armor, **mademoiselle,** și nu d'Amour.

– Vă sunt recunoscătoare că m-ați luminat, domnule.

Paul ori nu sesizase sarcasmul ei, ori îl ignorase, pentru că spuse :

– Mă simt obligat să vă corectez, **mademoiselle.** Bunicul e prea galant ca s-o facă, sugeră el pe un ton mai blând, sesizând roșeața din obrajii ei.

– Am observat, domnule d'Armor !

Ochii lui o avertizară însă că nu era bine să se grăbească să tragă concluzii.

– Îmi cer scuze dacă pronunția mea nu e pe măsura așteptărilor dumneavoastră, șopti abia respirând din cauza senzației cumplite pe care o simțea de când erau împreună. Parcă v-am spus și ieri că nu cunosc prea bine limba franceză...

– Ah, da !

Se pare că amintirea întâlnirii lor, când își ciocniseră mașinile, avu darul să-l trezească la viață. Un zâmbet larg destinse chipul lui încruntat.

– Vă referiți la întâlnirea de pe drumul spre Grosvallée, **n'est-ce pas ?**

– Când m-ați acuzat că circulam pe banda greșită. De fapt, nu era așa, zise Jesamine furioasă.

– Nu ?

Paul râse ușor clătinându-și capul.

– Nu ! insistă ea cu fermitate. V-am explicat că am ratat pur și simplu ramificația spre Grosvallée și... Îl privi cu reproș. Mult timp după ce mașinile noastre s-au ciocnit, am tremurat îngrozită.

– M-ați făcut „brută" pentru că v-am rugat să mă ajutați să-mi scot mașina, deși dumneavoastră purtați întreaga vină.

– Știu, dar mi-am cerut scuze totuși imediat ce m-am mai liniștit, îi aminti ea.

– Așa este, **mademoiselle.**

Jesamine se lăsă analizată de privirea lui cercetătoare, la fel ca în ziua accidentului. Apoi, întoarse capul și rămase cu fața la portretul contelui. Chipul lui îi părea acum mai puțin tulburător decât cel al interlocutorului său.

– Nu prea mă pricep la mecanică, spuse ea fără să se întoarcă.

– Am observat, **mademoiselle...**

O clipă crezu că iar râde de ea, și-i aruncă o privire furioasă peste umăr.

– M-am zgâriat foarte rău în caroseria mașinii dumneavoastră, se răsti întinzând mâna ca el să vadă rănile din jurul încheieturii.

Înainte să apuce să și-o retragă, degetele lui o strânseră cu putere, o examinară câteva secunde, apoi o ridicară spre buze. Presiunea caldă a gurii lui pe piele o făcu să tremure ușor. Nu reuși să se împotrivească, nici să se miște, doar să-l privească.

– Domnule d'Armor... începu, dar tăcu imediat ce el își ridică ochii.

– Mă considerați un necioplit, **mademoiselle,** îi aminti el. Trebuie să vă schimbați urgent această părere.

– Nu vă mai obosiți, domnule, spuse ea. În munca mea de ziarist întâlnesc adesea astfel de... Se opri, ezitând. Scopul vizitei mele la castel este

să scriu un articol despre Charles Louis Vernais, și nu să vă analizez purtările.

Paul d'Armor se uită la tablou cu o sprânceană ridicată.

– Dar felul în care el s-a purtat cu iubita lui vă interesează, **mademoiselle ?** Un zâmbet ușor strâmbă colțul gurii lui frumoase. Iar el nu e aici ca să poată fi judecat.

– Nu.

Jesamine ridică ochii la portret, încuviință și încercă să se gândească la subiectul articolului, și nu la bărbatul cu care discuta.

– Credeți că el ar vrea ?

Întrebarea trezi îndoieli în inima ei. Nu mai era sigură de impresia pe care și-o făcuse despre conte.

– Nu sunteți sigură ! continuă el și zâmbetul i se lărgi cuprinzând întreaga față.

– Nu, nu sunt sigură, recunoscu ea supărată. Cred însă că femeile i-ar fi iertat orice lui Charles, mai ales o fată de la țară ca Louise Sutton.

– V-ar fi plăcut să-l fi cunoscut ! ghici Paul.

– Da, pentru că vedeți, deși personajele articolului meu sunt două : Louise Sutton și Charles Louis Vernais, cred că el va trezi interesul cititorilor mai mult decât ea. Ridică mâna indicând tabloul. Ceva mă intrigă totuși. De ce numele familiei voastre este d'Armor și al lui, Vernais ?

După felul în care Paul se comportase până atunci, era exclus să dea vreo lămurire. Și totuși, răspunsul veni.

– Pentru că „d'Armor" este numele nostru adevărat, **mademoiselle.** Când Charles Louis Vernais a revenit în Franța, a fost deposedat de toate bu-

nurile sale, inclusiv titlul nobiliar, şi forţat să-şi creeze o nouă identitate. Peste ani, când Henri, fiul lui, a recâştigat pământurile şi castelul, numele d'Armor a renăscut şi aşa a rămas până în prezent.

Jesamine era foarte curioasă şi foarte intrigată în acelaşi timp, că cel care-i dădea primele lămuriri despre familia d'Armor era tocmai Paul. Părea chiar şi foarte încântat din această cauză.

— În concluzie, spuse ea, în ciuda tuturor greutăţilor prin care a trecut familia dumneavoastră, titlul de conte vă aparţine ?

— **Precisément !** Câteva secunde ochii lui o fixară, încercând să ghicească ce gândea. Credeţi, probabil, că e vorba de falsă mândrie, **mademoiselle.** Ştiţi de exemplu că la originea numelui „Brittany" se află numele nostru, d'Armor ? După cum puteţi să vă daţi seama, suntem o familie foarte veche şi, de aceea, vă rog să ne permiteţi să fim mândri de asta.

— Înţeleg foarte bine ce simţiţi, domnule d'Armor, îl linişti Jesamine, doar avem strămoşi comuni.

Paul o privi cu un aer de superioritate, şi ea înţelese că nu-i plăcea deloc ce auzise.

— Legătura dintre familiile noastre e foarte fragilă, **mademoiselle,** o informă dezgustat, şi întâmplătoare. „Rodul iubirii" cum cred că v-ar plăcea să-i spuneţi copilului domnişoarei Sutton, nu ne-a purtat niciodată numele.

— Şi totuşi, eu cred că Charles a iubit-o pe Louise, insistă ea înfuriată, refuzând să renunţe la

ipoteza unei legături romantice între cei doi. Sunt sigură c-a iubit-o !

Ochii lui străluciră, amuzați de patima ei.

– Credeți cu putere în această teorie, **mademoiselle !**

Un timp, Jesamine nu spuse nimic, mulțumindu-se să-l privească printre gene. Nici o clipă nu dorise ca ședereа la castel să înceapă cu o ceartă, dar nu putea să stea cu mâinile în sân și să-l lase să-și bată joc de ea la infinit.

– Văd că sunteți hotărât să vă purtați urât cu mine, domnule d'Armor. Nu înțeleg ce motiv aveți.

Vocea ei tremurată atrase atenția lui Paul, care întinse mâna și-i ridică bărbia cu două degete, apropiind-o de ochii săi.

– Vă înșelați, **mademoiselle,** șopti el cu o blândețe nefirească. Am vrut doar să vă atrag atenția, relația dintre ei era imposibilă.

Fără să vrea, Jesamine ridică ochii spre Charles.

– Nu s-a căsătorit cu Louise, deși ea era...

Jesamine calculă rapid cum să scape de Paul d'Armor, ca să-și ducă la bun sfârșit treaba pentru care venise în Franța. Senzațiile pe care le trăia în preajma lui aveau un efect negativ asupra ei.

– N-ar fi posibil ca el să nu fi știut de copil ? întrebă ea imaginându-și povestea de dragoste a celor doi tineri, despărțiți în condiții misterioase. Nu-i plăcea deloc insinuarea lui Paul că strămoșul lui n-ar fi făcut altceva decât să se distreze într-o țară străină. Această nouă ipoteză reducea teoria ei romantică la un episod sordid, pe care-l refuză cu vehemență.

Paul o fixă din nou cu ochii lui gri, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile, de parcă ar fi fost încântat să-i demonstreze că se înșelase.

– Vă pare un bărbat căruia i-ar fi păsat de asta, **mademoiselle ?** întrebă el încet.

– Da.

– Aveți impresia că-l cunoașteți atât de bine ?

– Cred că-l cunosc destul ! răspunse ea cu hotărâre, întorcându-se din nou la tablou și la ochii căprui ai contelui care aveau ceva din privirea pătrunzătoare a ochilor lui Paul.

– Eu cred că-l cunosc mai bine !

Jesamine se uită la el încercând să disocieze în gând figura bărbatului din tablou, de cea a bărbatului din fața ei. Era foarte greu. Mult mai greu decât și-ar fi închipuit.

– Dumneavoastră credeți c-ar fi părăsit-o ? întrebă Jesamine cu ezitare. Credeți că s-ar mai fi întors în Franța dacă ar fi știut că Louise era însărcinată ?

Într-un fel ea știa perfect cum procedase Charles, dar voia să știe părerea lui Paul.

– Nu eu sunt cel care trebuie să vă răspundă la acuzații. Un bărbat și o femeie nu se bazează întotdeauna pe sentimente.

Jesamine nu-și putu reține un fior de teamă. Din cauza felului în care o atinsese ? Din cauza părerilor lui despre Louis și Charles ?... Nu era sigură. Îi împinse mâna și îndrăzni să se uite în ochii lui gri.

– Presupun c-o spuneți din proprie experiență, nu-i așa ?

Urmări umbra de furie care trecu repede pe fața lui frumoasă, apoi îi ascultă râsul plăcut, coborându-și privirea.

– Vă mai îndoiți, **mademoiselle ?**

*
* *

Jesamine își petrecu restul zilei așternând pe hârtie impresii legate de împrejurimile castelului, de plimbarea scurtă în Grosvallée și de clipele minunate de liniște și odihnă de pe malul pârâiașului ce cobora alene pe lângă zidurile castelului. În tot acest interval de timp, nu vorbi cu nimeni. Răspunse doar din când în când la saluturile politicoase ale trecătorilor, observându-le ocheadele curioase și insistente.

Dacă ar fi fost un ziarist obișnuit să-și vâre nasul în treburi care nu-l priveau, doar ca să obțină informații de scandal, atunci ar fi profitat de interesul pe care-l stârnise localnicilor și i-ar fi tras de limbă. Din fericire, nu agrea astfel de metode. Singurul motiv pentru care ieșise din castel era ca să evite o nouă întâlnire cu Paul d'Armor, a cărui prezență o zăpăcea de fiecare dată. El era un bărbat atrăgător, mult mai în vârstă decât majoritatea cunoștințelor ei, provocator și cu niște ochi care o studiau cu nerușinare, ghicindu-i gândurile și intuindu-i reacțiile.

Toată săptămâna el fusese plecat pe moșie, sau coborâse în pivnița castelului ca să urmărească procesul de fabricație a vinului. Duminică, ră-

măsese acasă și Jesamine fusese nevoită să iasă ea.

Seara, la cină, se trezi așezată față în față cu el. Printr-un miracol, reuși să capteze atenția contelui angajându-l într-o discuție foarte aprinsă, și să ignore astfel privirile lui Paul. Când într-un târziu cina luă sfârșit, îmbătați de aroma vinului vechi, intrară cu toții într-un salon spațios. Jesamine se așeză lângă François, cât mai departe de Paul, acesta, pe canapeaua elegantă, lângă bunica lui, urmărindu-i de-acolo fiecare mișcare cu aroganță, printre rotocoalele de fum ale țigării pe care și-o aprinsese. Era înfricoșător și seducător în același timp. Cămașa crem contrasta izbitor cu tenul bronzat și cu ochii gri, iar costumul scump, de lână, îi sublinia umerii lați și pieptul musculos.

— Trebuie să știți mai multe lucruri interesante despre Louise Sutton decât noi, **mademoiselle.** Vocea lui François d'Armor o făcu să revină cu picioarele pe pământ.

— Mă tem că nu, domnule d'Armor, zise Jesamine, cu atenție să nu pocească din nou numele familiei. Nu avem un tablou ca să știm cum arăta.

— **C'est dommage,** spuse bătrânul scuturându-și capul. Ar fi fost interesant să știți cum a arătat această femeie care ne-a unit familiile, **n'est-ce pas ?**

— Așa este, aprobă Jesamine. Singurele dovezi ale existenței Louisei le-am descoperit în jurnalul stră-străbunicului meu, James Warden, strănepotul Louisei Sutton, un pasionat al istoriei familiei. Tot din jurnal, am aflat că au existat o miniatură și niște scrisori de dragoste din partea contelui

d'Armor pentru domnișoara Sutton. Citind corespondența, mi-am dat seama că Louise nu s-a măritat niciodată, iar copilul, singurul de altfel, a fost mai mult ca sigur al contelui d'A...

– D'Amour, șopti Paul.

– Precum spuneți, domnule ! confirmă Jesamine fără să-l privească, amintindu-și de discuția lor din dimineața aceea.

François d'Armor se uită la cei doi, neînțelegând schimbul de cuvinte, apoi reveni la discuția cu Jesamine.

– Ați spus ceva despre o miniatură, domnișoară Arden. Nu era cumva a domnișoarei Sutton ?

– Nu, miniatura îl înfățișa pe Charles Louis Vernais. Bunicul meu și-a amintit chiar că o văzuse odată, în copilărie, dar nu mai știa ce s-a întâmplat cu ea. E posibil să fi fost vândută prin 1900, împreună cu casa bătrânească. În orice caz, n-am dat peste ea când am făcut investigațiile pentru articolul meu.

– Mare păcat ! zise cu regret François d'Armor clătinându-și capul.

Doamna d'Armor o fixă pe Jesamine cu o privire stranie, de parcă s-ar fi uitat prin ea. După câteva secunde vorbi cu glas ușor emoționat :

– Domnișoară, presupuneți că miniatura a fost oferită de Charles Louis Vernais ca un gest de afecțiune, nu-i așa ? Cum spunem noi : „Souvenir d'amour".

– Desigur, doamnă d'Armor, o aprobă Jesamine simțind o emoție ciudată în stomac.

– Atunci, s-ar putea să fi existat un schimb de miniaturi între cei doi. Cu ochii la soțul ei, Charlotte

ridică mâna şi arătă spre Jesamine. Priveşte-o !

Pe moment, François se încruntă. Apoi, făcu ce i se spuse şi brusc se înseninâ.

– **Mais oui !** strigă vesel. Ai dreptate... ai dreptate !

Jesamine se uită nedumerită de la unul la celălalt, simţind în tot acest timp ochii lui Paul arzând-o cu privirea lor intensă. Chipul lui se destinse la fel de repede ca al contelui.

– **Naturéllement,** bunico ! zise zâmbind. **La fille de la nuit** – fiica nopţii, traduse pentru Jesamine, cu chip de înger.

Uimită de complimentul nepotului, bătrâna doamnă încuviinţă surâzând mulţumită.

– Poate că domnişoara ar dori s-o vadă.

Paul se afla deja în picioare când ea încheie, şi porni repede spre uşă.

– **Naturéllement,** domnişoara trebuie s-o vadă, întări François înclinându-şi capul şi revenind la soţia lui adăugă : Ai procedat foarte înţelept, **ma chère.**

Inima Jesaminei bătea să-i spargă pieptul, curioasă să vadă ce urma să se întâmple.

– **Fille de la nuit** va fi pe placul dumneavoastră, mademoiselle, îi promise doamna d'Armor schimbând o privire scurtă cu soţul ei.

– Va fi o mare surpriză pentru dumneavoastră, adăugă contele. Acum e evident cu cine seamănă Fille de la nuit.

– Sunt de-a dreptul impresionată, spuse Jesamine încercând să râdă de cum zări miniatura. E minunat că în cele din urmă, există şi un tablou al Louisei. Nu mă aşteptam la asta !

– Tabloul a stat multă vreme în salonul mic, explică François. Nimeni n-a ştiut care era numele femeii, dar era aşa de drăguţă încât n-am vrut să ne despărţim de ea. Cu un gest scurt, îi făcu semn nepotului să se apropie. **Regardez, mon cher.**

Paul luă rama aurită şi se sprijini de scaunul Jesaminei. Reacţionând brusc la această apropiere nefirească, trupul ei se încordă. Îi venea foarte greu să gândească, dar îşi impuse cu hotărâre să se concentreze doar la femeia din miniatură.

– Chip de înger, nu-i aşa, **mademoiselle ?** şopti Paul.

Mâna fetei tremură când atinse rama. Louise Sutton era o tânără în jur de optsprezece ani, foarte frumoasă. Avea ochi mari, albaştri şi o privire inocentă care-l vrăjise cu siguranţă pe conte. Rochia, atât cât se vedea, era bleumarin, foarte sobră, cu un modest guleraş de dantelă albă la baza gâtului subţire, peste care, părul negru strălucitor cădea în bucle mari, grele.

Jesamine o studie câteva secunde, apoi îşi ridică ochii foarte încet.

– E drăguţă, dar nu aşa cum mă aşteptasem...

– Sunteţi dezamăgită ? o întrebă François d'Armor evident surprins, şi fetei îi luă un timp până răspunse :

– Nu sunt dezamăgită. Mă simt de parcă... Râse nesigură. Mă simt de parcă aş cunoaşte-o de undeva...

Hohotele bărbatului de lângă ea o neliniştiră.

– **Mademoiselle,** nu-ţi recunoşti propria imagine ? întrebă Paul.

CAPITOLUL 3

Decizia neașteptată a doamnei d'Armor, de a pune tabloul în camera ei, o bucură nespus pe Jesamine. Ea era puțin necăjită că în ultimele zile nu avansase prea mult cu articolul despre familia d'Armor, deși François d'Armor se dovedise un povestitor la fel de neîntrecut ca și bunicul ei.

Înconjurată de imaginile ireale pe care le creau istorisirile contelui, se vedea pășind printre membrii clanului d'Armor, bărbați puternici, aroganți și chipeși ca și Paul.

François îi vorbise aproape despre toate rudele, cu excepția fiicei sale, Louise, mama lui Paul. Un nor de mister plutea în jurul acestui personaj.

Agățat lângă fereastră, în alcov, portretul Louisei o atrăgea ca un magnet. În lumina blândă a dimineții, detaliile păreau vii și Jesamine se trezea de multe ori studiindu-le fermecată. Astfel ajunsese la concluzia că privirea aceea inocentă a tinerei de optsprezece ani nu era tot ce se putea spune despre ea. La o investigație mai atentă, putea distinge o ușoară ridicare a bărbiei în față, ceea ce sugera o voință dacă nu de fier, cel puțin la fel de tare ca a Jesaminei. Era posibil ca sub vălul puri-

tății, al naivității copilărești, să se fi ascuns un caracter puternic.

Era incredibil că nimeni nu-i descoperise identitatea până acum. Lucrul acesta confirma teoria Jesaminei că Charles o iubise cu adevărat și o păstrase în inima lui deși, nu se știe din ce considerente, ei se despărțiseră mai târziu.

Se uită iar la figura încadrată de păr negru, bogat, la „Chip de înger", cum îi spusese Paul asemuind-o cu chipul ei. Exista într-adevăr o asemănare așa cum afirmase și doamna d'Armor.

„Dacă eu semăn cu Louise și Paul cu Charles, înseamnă că..." Jesamine mângâie rama aurie.

— Sper că voi fi mai puternică decât tine, Louise, șopti spre fata din tablou.

*

* *

Deși plouase toată noaptea, soarele ieși nestingherit pe cerul senin, prevestind o zi bună. Jesamine se hotărî să profite de îmbunătățirea vremii și să facă o plimbare pe jos până în sat. Ar fi fost mai comod să ia mașina, dar îi plăcea la nebunie să-și pună ordine în gânduri hoinărind pe cărări necunoscute. Nu-i strica nici puțină mișcare, având în vedere că în ultimele două zile lenevise destul.

Coborî scările veselă, dar se opri imediat ce-l zări pe Paul intrând pe ușa ce dădea în curtea castelului. În cămașă albastră cu mânecile suflecate până la cot și pantalonii cafenii din piele de căprioară, o ținută extrem de lejeră, părea mai puțin sever și mult mai seducător decât în costumul de lână

cu care se obișnuise Jesamine. Simți că pulsul i-o ia razna cu mult timp înainte ca el s-o vadă.

– Pleci undeva, **mademoiselle ?** o întrebă el de parcă ar fi trebuit să-i dea raportul, observându-i geanta pe umăr.

– Întocmai.

Răspunsul venit așa de repede îl făcu să zâmbească.

– Crezi c-ai învățat deja pe care parte a drumului trebuie să circuli ?

Jesamine își mușcă buzele ca să nu-i răspundă așa cum ar fi meritat.

– Am hotărât să fac o plimbare pe jos, domnule.

– În sat ?

Chiar sesizase oare o nuanță de nervozitate în vocea lui ? sau o înșelase auzul ? N-avea nici un motiv să fie interesat brusc de persoana ei.

– Într-adevăr, intenționez să fac o plimbare în sat, spuse ea coborând încet ultimele trepte.

– Sunt foarte curios să știu de ce dorești să mergi tocmai în sat, când la numai câțiva kilometri de-aici sunt niște magazine foarte bine aprovizionate.

– Nu vreau să fac cumpărături și nu trebuie să fiți îngrijorat din pricina mea, domnule d'Armor, Îmi face o deosebită plăcere să scotocesc în jur...

– Să scotocești ?

Era clar că termenul îl deruta și Jesamine zâmbi cu îngăduință. Vocabularul de limbă engleză al înfumuratului Paul d'Armor era cam sărac.

– Adică îmi place să arunc o privire în împrejurimi. De data asta e vorba de Grosvallée. Nu tre-

buie să vă faceţi probleme, domnule d'Armor, n-am nici un fel de intenţii ascunse.

El îşi înclină capul şi spuse pe un ton distant :

— Nu te-am suspectat nici o clipă de vreun gând ascuns, **mademoiselle.** Mă îngrijorează doar siguranţa dumitale. Trebuie să fac un drum până la unul dintre vecinii noştri, şi te-aş putea conduce cu maşina mea dacă nu ai nimic împotrivă...

Jesamine se lăsă studiată, deşi jocul acesta începea s-o enerveze.

— **Mademoiselle ?**

Vocea lui caldă o trezi la realitate şi ea întoarse capul, încercând să-i evite privirea.

— Mulţumesc, domnule d'Armor... Atunci o să cobor cu dumneavoastră şi o să mă întorc pe jos. Sper că nu vă deranjează prea mult.

— Nu, **mademoiselle.** Eşti pregătită ?

Încuviinţă şi Paul îi întinse mâna s-o ajute. Ea ezită. Ochii lui îi susţinură privirea, provocând-o, parcă vrând s-o vadă fugind ca s-o poată prinde. Jesamine înaintă şi el îi prinse braţul. La atingerea aceea uşoară, pe piele, un frison se scurse pe spatele ei, dar continuă să înainteze alături de el.

Ar fi fost atât de simplu să-i refuze invitaţia şi să urmeze planul iniţial. Din păcate, lucrurile se complicaseră din senin şi iat-o stând lângă el în aceeaşi maşină neagră pe care o ciocnise în ziua sosirii la castel.

De când pornise motorul, Paul se cufundase într-o tăcere enervantă, iar Jesamine îi studia din când în când cu coada ochiului profilul neclintit.

— Toate viile astea sunt ale familiei ? întrebă într-un târziu iritată, urmărind şirurile lungi de bu-

tuci cu corzile aplecate sub povara ciorchinilor grei. Câmpiile întinse păreau acoperite de un covor de frunze verzi și boabe multicolore, la capătul cărora se rostogolea nervos un râu argintiu.

– Firește, **mademoiselle.** Totul ne aparține.

Vocea lui răgușită și ușor iritată o făcu să se întoarcă. El avea fața încordată, buzele strânse, iar ochii parcă mai mari ca de obicei. Ceva nu era în regulă.

– S-a întâmplat ceva, domnule d'Armor ?

– În ce sens, **mademoiselle ?**

Nu era sigură, dar senzația ciudată că excursia ei în sat îl enervase, nu-i dădea pace.

– Nu știu dacă... dar păreți... Îi venea greu să-i spună. S-ar putea să mă înșel.

– Poate, **mademoiselle !**

Răspunsul lui îi întări convingerea că avea dreptate. Era supărat.

– Cred că nu vă face plăcere prezența mea, zise ea, fără să-i pese dacă era prea directă. Așa cum nu vă place faptul că stau la castel și că voi scrie un articol despre familia dumneavoastră. În concluzie, cred că nu agreați nimic din tot ce fac.

Paul trase mașina pe dreapta chiar în centrul satului, opri motorul, apoi se răsuci în scaun și o țintui cu privirea lui de oțel. Jesamine îngheță.

– Vreți să fiu sincer, **mademoiselle ?** se răsti cu voce groasă. Ea dădu din cap tăcută, încleștându-și pumnii în poală, incapabilă să facă vreo mișcare.

– Mi-ar fi plăcut de dumneavoastră dacă nu v-ați fi băgat nasul cu atâta neobrăzare în chestiuni de familie.

Sinceritatea lui îi dădea frisoane. Îi aşteptase părerea cu sufletul la gură şi iat-o acum, surprinsă într-un mod brutal.

– Mă bucur c-aţi vorbit deschis, spuse ea emoţionată. Vreau să vă atrag atenţia însă, că nu sunt nici pe departe o persoană indiscretă, ci un ziarist care-şi face doar meseria. Nu înţeleg de ce vă deranjează publicarea unor întâmplări de acum două sute de ani.

– Cu ce scop mergeţi în sat ?

Se încruntă, incapabilă să înţeleagă unde voia el să ajungă.

– Cu ce scop ? Îmi place să aflu totul despre ceea ce mă înconjoară.

– Ai mai fost acolo, nu-i aşa ?

– O dată, recunoscu. Şi mi-a plăcut la nebunie atmosfera.

Ar fi fost inutil să-i explice ce simţise cutreierând cărarea sălbatică prin pădure sau popasul lângă râu... Ştia că Charles Louis Vernais văzuse satul şi luase contact cu locuitorii lui. Curiozitatea o împinsese atunci, aceeaşi curiozitate o îndemna şi acum.

Sprâncenele lui Paul se încruntară ameninţător.

– **Atmosphère ?** Faptul că el vorbea în franceză trăda o mare agitaţie sub masca pe care şi-o luase. Ce ai putea afla mai mult în sat despre Charles decât în casa în care a copilărit ?

– Poate că nu mare lucru, recunoscu Jesamine, dar e bine să încerc şi să trec şi dincolo de zidurile castelului.

– Mda !

Gheața din ochii lui sclipi și Jesamine se cutremură, cuprinsă brusc de frig.

– Privit din alt unghi, aș putea afla destule lucruri de la localnici, încercă ea să-l liniștească. Uneori informațiile vin de unde te aștepți mai puțin.

– Vrei să interoghezi sătenii ? ceru el lămuriri.

– Nu. Vreau doar să discut cu ei, să le spun cine sunt și ce am de gând să fac...

– **Non !** Șoapta lui îi atrase atenția. Nu-ți permit să discuți despre familia mea cu sătenii.

– Bine, dar...

O nouă sclipire ca o lamă de cuțit o făcu să tacă.

– Dacă insiști cu această curiozitate, voi avea grijă ca ședereа dumitale la castel să fie întreruptă.

– Nu puteți face asta ! protestă Jesamine nevenindu-i să creadă. Privirea înghețată și buzele strânse o convinseră repede că el nu glumea.

– O să te convingi, **mademoiselle !** o asigură el calm, dar ferm. O voi face chiar fără să clipesc.

Jesamine îl fixă cu ochii arzând. Inima-i bătea tare și pentru o clipă, gândul că poate nu auzise bine îi străfulgeră mintea.

– Vă referiți cumva la Charles Louis Vernais ? Nu vă înțeleg, domnule. Doar pentru el am venit la castel.

Era evident că în furia lui, Paul spusese mai mult decât ar fi dorit și imediat ce realiză asta, întoarse capul.

Profilul dur, de nepătruns, îi întări Jesaminei convingerea că furia lui nu trecuse încă.

– Oamenii de aici nu-ți vor spune nimic despre el, insistă Paul. E pierdere de timp, **mademoiselle.** Îți sugerez să continui așa cum ai început la castel, acolo unde toți membrii familiei te vor ajuta ca și până acum.

– Aveți dreptate, domnule. Cu toții m-ați ajutat, inclusiv dumneavoastră. Ar trebui să vă fiu recunoscătoare.

Și era adevărat. Cu notițele pe care și le luase până atunci, putea să realizeze un articol excelent. Faptul că Paul îi interzicea însă orice contact cu localnicii, o punea pe gânduri, trezindu-i curiozitatea.

El o privea atent, trăgându-se mai aproape și sprijinindu-și brațul de spătarul scaunului ei. Copleșită de prezența lui, Jesamine îl urmărea speriată.

– Vezi că escapada dumitale nu are nici un rost ? îi sugeră el.

– Presupun că aveți din nou dreptate, îl aprobă ea dând mecanic din cap.

– Atunci mă vei însoți la vecinul nostru, domnul Chavet, apoi la castel unde îți vei continua munca de ziarist ?

Timbrul vocii, căutătura provocatoare și trupul masiv lipit de scaunul ei erau menite s-o convingă să se răzgândească. O voce din interior o avertiză însă că Paul d'Armor era un seducător înnăscut. Ca prin farmec, recâștigă puterea de a-l înfrunta și după ce-și drese vocea, spuse :

– Nu cred, domnule d'Armor. Având în vedere că sunt de puțină vreme la castel, aș vrea să fac totuși o plimbare în sat, și, domnule...

– Doar Paul, o întrerupse el nerăbdător, făcând ca intimitatea sugestiei atât de neașteptate s-o prindă nepregătită. Sau dacă preferi domnul Paul, fără dumneavoastră, continuă nestingherit.

– După cum spuneam, domnule Paul, nu stau mult la castel. De aceea mă interesează satul ca pe orice turist curios. Asta dacă nu vă deranjează, desigur, adăugă cu o undă de sarcasm, dornică să-și regăsească stăpânirea de sine și să-l enerveze.

– Și dacă m-ar deranja? o întrebă el privind-o nemișcat.

Jesamine evită cu greu ochii lui pătrunzători, realizând cu părere de rău cât de ușor ar fi putut el s-o seducă dacă și-ar fi propus asta.

– În cazul acesta, voi fi nevoită să mă mut în sat. Iar dacă autoritatea dumneavoastră se întinde până acolo, atunci...

– Atunci, o întrerupse Paul cu brutalitate, fii convinsă că ți-aș putea îndrepta curiozitatea spre lucruri mult mai interesante, cu sau fără voia ta...

Jesamine respira din ce în ce mai greu. Era pentru a doua oară când el făcea aluzie la atracția fizică dintre ei și era evident că nu s-ar fi sinchisit să-și pună în aplicare amenințările, chiar și într-un loc public.

Ea acționă fără să stea prea mult pe gânduri. Se întoarse, deschise ușa și sări în picioare direct pe cărare. Apoi trânti portiera, săgetându-l cu albastrul ochilor ei frumoși.

Paul rămase în aceeași poziție, contemplând-o fermecat, cu o intensitate copleșitoare, de parcă ar fi vrut să-i cunoască toate secretele. Era evident

că dorea s-o intimideze și s-o forțeze să nu ia legătura cu localnicii. Într-un fel, se gândi Jesamine, tot acest comportament straniu avea legătură cu Louise d'Armor, mama lui. Indiferent care-i erau motivele, știa că nu-l putea face să înțeleagă dorința ei arzătoare de a cunoaște personalitatea lui Charles Louis Vernais. Așa că spuse încet :

— Domnule... Paul. Ochii lui gri se întunecară, încurajând-o să continue. Aș... vrea să fii sigur de bunele mele intenții și că singura persoană pentru care am venit în Franța este Charles Louis Vernais. Vă promit că voi pune sătenilor numai întrebări legate de trecutul contelui. M-am gândit să vizitez biserica, poate că în registrele ei voi găsi mai multe date biografice.

— Fără îndoială, **mademoiselle**, interveni el. Să nu te aștepți însă să găsești în cimitirul bisericii vreun membru al familiei d'Armor.

— Aha, înțeleg !

N-o lămuri unde se aflau rămășițele strămoșilor lui, iar ea nu avu curajul să-l descoasă. Tăcu, iar tăcerea ei îi confirmă lui Paul cât era de curioasă. Își puse mâinile pe volan, o privi și așteptă.

— Se pare că n-am nici o influență asupra ta. În consecință, te las, **mademoiselle !**

— Dar...

El întoarse capul și ea-i întâlni ochii reci, de oțel. Încercă să-și înăbușe furia înfigându-și unghiile în palme.

— Vă repet că nu doresc decât să fac o scurtă plimbare.

— **Très bien, mademoiselle,** mai zise el înainte să pornească motorul. Apoi, întoarse mașina și se

pierdu prin labirintul de străzi înguste ale satului Grossvallée, urmărit multă vreme de Jesamine care rămăsese pe loc, vrăjită.

*
* *

Deşi mic, Grosvallée stârnea încă de la început interesul oricărui străin datorită frumuseţii calme, aparte, pe care o crea imaginea căsuţelor cu acoperişuri înalte şi ţuguiate, înghesuite între arborii ce străjuiau drumul, a prăvăliilor modeste dar curate, a brutăriei învăluite în aroma plăcută a pâinii calde şi a cafenelei. Nu se vedeau nicăieri umbreluţe multicolore sau măsuţe dichisite, doar nişte bănci de lemn pe care bătrânii satului se odihneau adesea, savurând vinul roşu în căni de pământ.

În capătul străzii principale, o bisericuţă de piatră se înălţa semeaţă, străpungând păduricea de arbori bătrâni, ale căror frunze late aruncau pe pereţii ei umbre asemănătoare unor monede de aur. Era o clădire diformă ce respecta liniile arhitecturii asimetrice specifice multor biserici bretone, dar a cărei apariţie lipsită de eleganţă era, într-un fel, îndulcită de mediul înconjurător. Pe pereţii exteriori, de o parte şi de cealaltă a intrării, era înfăţişată, într-o simplitate cutremurătoare, scena Răstignirii lui Iisus, înconjurat de câţiva oameni îngenuncheaţi şi cu frunţile plecate.

Când se apropiase pentru prima oară de acel lăcaş sfânt, Jesamine fusese ţinta multor priviri curioase. Ca şi atunci, cei câţiva bătrâni tolăniţi pe

băncile din fața cafenelei și femeile cu brațele pline de pâine proaspătă, care vorbeau lângă brutărie, își întoarseră capetele spre ea. Cu siguranță că ei văzuseră și când coborâse din Mercedesul lui Paul.

Cineva în spatele ei murmură niște scuze în franceză. Se întoarse și aproape se izbi de preotul bătrân care o studia cu același interes ca și oamenii de peste drum. El îi explică printr-un gest larg că bloca intrarea și ea se retrase stânjenită.

— Scuzați-mă, părinte, șopti.

— **Mais non, mademoiselle,** o asigură el, nu trebuie să vă cereți scuze. Doriți să-mi vorbiți ? Sunt părintele Dominic.

— Nu știu dacă puteți să m-ajutați, se confesă ea zâmbind ezitant. Deși îi promisese lui Paul d'Armor să nu insiste cu întrebările, era tare curioasă să afle dacă preotul știa ceva de mormântul lui Charles Louis Vernais.

— Ca să fiu sinceră, reveni Jesamine prinzând curaj, când mi-ați vorbit eram cu gândul foarte departe, părinte. Preotul o privi mirat și ea continuă : sunt multe lucruri pe care vreau să le aflu de la dumneavoastră.

Bătrânul încuviință înțelegător.

— Aveți necazuri ? Lumina din ochii lui îi confirmă că o văzuse mai devreme cu Paul. Dacă ele sunt de natură spirituală, vă asigur că le vom rezolva.

— Oh, nu, părinte, mulțumesc, zise ea zâmbind din nou.

— Nu ? El nu părea să se grăbească și Jesamine se întrebă dacă o credea. Sunteți englezoaică,

mademoiselle ? ghici bătrânul și zâmbi imediat ce ea confirmă. Sunteți binevenită. În Grosvallée nu prea vin turiști.

– Vă mulțumesc, părinte, dar nu sunt turistă. De fapt, am venit aici cu o treabă foarte importantă și locuiesc la castelul familiei d'Armor.

Sprâncenele bătrânului se ridicară și ochii lui o cercetară mai atent.

– Lucrați la castel ? întrebă uimit.

– Ah, nu, nu lucrez pentru familia d'Armor. Sunt ziarist și stau la castel la invitația contelui, până reușesc să termin articolul la care lucrez.

Părintele Dominic rămase împietrit câteva secunde, apoi zise :

– Vreți să scrieți despre familia d'Armor ? Îmi vine foarte greu să vă cred, deși vremurile s-au mai schimbat...

– Păreți surprins, domnule. Jesamine urmări cu interes transformările de pe chipul lui.

– Am văzut multe, **mademoiselle.**

Privirea ei trecu dincolo de fața lui și se opri pe zidurile bisericii.

– La fel ca bătrâna dumneavoastră biserică, zise ea zâmbind. Dacă-mi permiteți, aș dori s-o vizitez. Sunt sigură că a suferit multe modificări, mai ales în ultimii patruzeci de ani. Apropo, în timpul războiului satul a fost ocupat ?

El nu-i răspunse imediat și Jesamine se gândi că întrebarea ei îl deranjase.

– Pentru puțină vreme, **mademoiselle,** zise preotul cu blândețe.

– Cred că v-a fost foarte greu.

– Războiul e un dezastru pentru oricine, observă el.

– Desigur. Presupun că familia d'Armor se afla și ea aici.

Înaintau împreună pe aleea spre intrarea în biserică atunci când bătrânul se opri și o străfulgeră cu ochii lui negri.

– **Mademoiselle,** familia d'Armor a fost întotdeauna respectată de localnici și nu doresc să fac nimic public despre problemele ei.

Ea îl înfruntă tăcută și mirată de vehemența cu care-și spusese părerea despre ziariști.

– Vă înșelați, părinte. Eu...

– Presupun că vă interesează fiica gazdei dumneavoastră, interveni preotul.

– Louise d'Armor ? Inima Jesaminei începu să bată cu putere. Era oare posibil ca bătrânul să știe mai multe despre misterioasa Louise ? Nici măcar nu v-am menționat numele ei.

– În cazul ăsta, înseamnă că v-am judecat greșit, zise părintele Dominic. Veți căuta cu siguranță altă sursă de informații.

– Și acum mă judecați greșit, părinte. N-am venit să vă întreb de Louise d'Armor. Dacă vă amintiți, am spus doar că familia d'Armor trebuie să fi locuit la castel pe timpul războiului. Atât. Vreau să știți că i-am promis lui Paul, scuzați, domnului Paul d'Armor, că nu voi răscoli trecutul apropiat, și așa voi face !

Bătrânul își plecă fruntea și rămase nemișcat de parcă ar fi spus o rugăciune. După câteva secunde, înălță capul și o privi zâmbind.

– Iertați-mă că m-am grăbit să vă judec. Anii au vindecat multe răni, dar nu și suspiciunea.

– Desigur ! Jesamine n-avea idee la ce se referă el, dar era sigură că nu va mai putea aduce vorba de Louise d'Armor niciodată. Motivul pentru care sunt aici, părinte, este ca să culeg date despre unul dintre înaintașii familiei d'Armor, Charles Louis Vernais, pentru povestirea pe care vreau s-o public.

– Da, da, da ! Ușurarea de pe chipul lui o puse din nou în încurcătură. E adevărat ?

– Da, zise ea mulțumită că discuția revenise la normal. Doamna și domnul d'Armor au fost foarte amabili până acum și m-au ajutat foarte mult. Aș vrea totuși, dacă știți lucruri interesante despre acest personaj, să mi le împărtășiți. Poate dacă aș vedea mormântul lui...

Bătrânul dădu din cap cu regret.

– **Non, mon enfant,** spuse cu blândețe. Toți membrii familiei d'Armor sunt înmormântați într-o capelă ce se află în castel.

Vestea o luă prin surprindere. Nici unul dintre membrii familiei nu adusese vreodată vorba de o capelă în incinta castelului.

– Mulțumesc, părinte ! zise zâmbindu-i preotului care o privea liniștit, fără să bănuiască ce lucru important îi spusese.

Jesamine făcu stânga-mprejur și porni aproape în fugă pe cărarea din pădure, încercând să înțeleagă motivul pentru care i se ascunsese acest lucru.

CAPITOLUL 4

În cele patru zile de când se afla la castel, Jesamine strânsese destule informații pe care se apucase imediat să le bată la mașina portabilă de care nu se despărțea în nici una din călătoriile ei de documentare. Materialul zăcea acum într-un plic mare, alb, pe măsuța de lângă pat. Mai avea nevoie doar de câteva fotografii pe care James urma să le facă imediat ce sosea de la Nantes, apoi se putea întoarce liniștită acasă.

*
* *

Era o dimineață minunată care făcea ca despărțirea să-i pară mai grea. Din alcov, Louise Sutton privea pe fereastră cu ochii ei fermecători și misterioși. Erau atâtea secrete în zâmbetul ei, în zidurile castelului și în împrejurimi pe care Jesamine le-ar fi putut afla... N-avea rost să se mai gândească, scopul vizitei în Franța fusese atins și trebuia să se întoarcă.

Coborî în sufragerie unde-i întâlni doar pe Paul și pe François d'Armor. Compania celor doi băr-

bați îi dădu brusc un sentiment de vulnerabilitate peste care trebuia să treacă totuși dacă dorea să-i anunțe de plecarea ei imediată.

Prizonier ca de obicei în scaunul său cu rotile, François d'Armor avea o mină foarte optimistă în dimineața aceea, în timp ce alături de el, Paul, într-o poziție ușor înclinată spre masă, aștepta încruntat și gata de atac. Jesamine făcu un efort aproape supraomenesc să nu treacă în revistă toate acele lucruri mărunte pe care le observase la el, care o tulburaseră de fiecare dată și pe care ar fi vrut din tot sufletul să le uite : felul în care mușchii brațelor se încordau sau se relaxau sub mânecile suflecate ale cămășii albastre, gâtul și porțiunea de piept cu păr negru, cârlionțat și des, descoperite de cei câțiva nasturi descheiați, ochii mari, minunați, deși reci ca gheața.

Când se așezase la masă, el nu-i adresase decât un scurt salut, dar suficient ca inima ei să-și întețească ritmul, înnebunită de atracția fizică puternică pe care o simțea ori de câte ori se afla în preajma lui. Se consolă repede cu gândul că proceda foarte bine plecând de la castel înainte ca lucrurile s-o ia razna.

Din păcate, existau și o mulțime de lucruri pentru care ar fi dorit tare mult să mai rămână : misterul ce plutea în jurul Louisei d'Armor, atitudinea suspicioasă și ușor violentă a părintelui Dominic și tăcerea bătrânului conte cu privire la trecutul singurului său copil.

Cel mai greu era însă să se despartă de Paul d'Armor, deși era conștientă că dacă s-ar fi lăsat purtată de val și s-ar fi îndrăgostit de el, ar fi de-

venit o victimă și ar fi suferit la fel de mult ca Louise Sutton.

– Îmi pare rău că trebuie să mă despart de dumneavoastră, începu brusc, încercând să-și pună ordine în gânduri. M-am simțit excelent la castel, dar datoria mă cheamă acasă, în Anglia. Mâine dimineață pornesc la drum.

Nu știa dacă Paul îi acordase vreo atenție cât timp vorbise. Anunțul ar fi trebuit să-l surprindă după discuția pe care o avuseseră cu o zi înainte, când îi spusese – și crezuse cu convingere în fiecare cuvânt pe care-l rostise – că era pregătită să se mute de la castel, în cazul în care el ar fi dat-o afară așa cum o amenințase. Telefonul pe care-l primise seara târziu de la James îi schimbase complet planurile și se hotărâse să plece.

Bătrânul François care o ascultase cu mare atenție își pierdu vioiciunea și-i spuse dezamăgit :

– Vreți să ne părăsiți așa de curând, **mademoiselle ?**

– Mă tem că da, domnule d'Armor, zise ea zâmbind timid. Recunosc, ar fi trebuit să vă anunț mai de mult, dar abia aseară când am vorbit cu James la telefon mi-am dat seama că scopul vizitei mele a fost atins. Articolul e gata și, după ce vom face și fotografiile necesare, vom pleca.

– Înțeleg că prietenul dumneavoastră s-a însănătoșit.

– Da, slavă Domnului ! încuviință ea mulțumită. A ieșit deja din spital și sosește la castel în această dimineață. Ședința foto nu va dura prea mult, apoi...

Vocea i se pierdu și contele o țintui cu privirea, intuind lupta aprigă ce se dădea în sufletul ei.

– Nu prea vreți să plecați, nu-i așa ?

Instinctiv, Jesamine se uită cu coada ochiului la Paul.

– Mi-a plăcut foarte mult această vacanță scurtă, spuse hotărâtă. E pentru prima dată când mă simt așa de bine într-o călătorie de documentare. Cred că asta se datorează castelului și locurilor minunate care-l înconjoară.

– Și unui strămoș extraordinar pe care l-ați descoperit aici : **la belle** Louise, îi reaminti bătrânul făcând-o să zâmbească.

– O surpriză nemaipomenită, într-adevăr ! Nu mi-am imaginat că voi afla vreodată cum a arătat Louise. Când mi-ați arătat miniatura, tot ce știusem până atunci despre ea s-a spulberat.

– Nu există nici o îndoială că semănați foarte mult cu femeia din tablou, domnișoară Arden.

– Îmi vine încă foarte greu să cred asta, zise Jesamine.

– Dar e adevărat, **mon enfant !** o asigură contele, uimit de reacția ei. Nu-i așa, Paul ?

Nepotul ridică ochii leneș de la cornul pe care și-l ungea tacticos cu unt, și studie chipul Jesaminei.

– Așa este, confirmă după câteva secunde lungi.

– Exact chipul unui înger, nu ? insistă contele obligându-l pe Paul să i se adreseze după un timp într-o franceză șoptită.

– Aici părerile noastre diferă, interveni Jesamine, iritată că nu înțelegea nimic din conversația lor.

– **Mais non,** reveni François. Indiferent de părerile dumneavoastră, **mademoiselle,** vreau să știți că ne-am bucurat din plin să vă avem printre noi.

– Ați fost foarte generos și m-ați ajutat ori de câte ori a fost nevoie, domnule d'Armor. Jesamine zâmbi și aruncă din nou o privire spre Paul. Vă sunt recunoscătoare, dar nu vreau să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră. Râse ușor și continuă : adevărul e că m-am simțit atât de bine încât mi-am prelungit șederea mai mult decât era necesar.

Bătrânul întinse mâna slabă și-i strânse degetele cu căldură.

– Și totuși, nu v-ar surâde să mai rămâneți ? Știu că sunteți o ziaristă independentă, deci puteți să vă faceți planurile după pofta inimii. Nu vreți să mai reflectați ?

– Aș putea... acceptă ea tulburată. Tare mult ar fi vrut să știe ce gândea Paul, dar el nu ridicase ochii din farfurie. După indiferența cu care o trata, putea să ghicească foarte ușor că nu era deloc încântat de propunerea bunicului său.

– Domnișoară Arden, acum faceți parte din familie, spuse bătrânul bătând-o ușor pe mână.

Deși îi venea foarte greu să ignore prezența lui Paul, reuși să se concentreze la dialogul cu François.

– Nu prea, domnule d'Armor.

– Ce mai contează câteva generații, când semănați atât de mult cu Louise, „Fiica nopții". Mai mult ca sigur că Charles Louis Vernais s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că n-am insistat să mai rămâneți la castel.

Invitația era într-adevăr foarte tentantă și, pentru prima oară, observă cu coada ochiului că Paul era interesat de discuția lor.

– Nu... nu știu dacă ar fi bine, domnule d'Armor. După ce v-ați purtat așa de frumos cu mine, ar fi cam urât să pătrund cu brutalitate în viața dumneavoastră personală.

– De unde v-a venit ideea asta ? ceru explicații contele.

– Poate că... domnul Paul...

– Paul ar fi încântat, o asigură contele și ochii lui negri se mișcară vioi sub sprâncenele albe. Iar eu m-aș simți onorat să am alături, ori de câte ori voi fi tentat să-mi depăn amintirile, un ascultător atât de fermecător și atât de loial.

– Întotdeauna mi-a făcut o deosebită plăcere să v-ascult, domnule d'Armor. Sunteți un povestitor înnăscut, la fel ca bunicul meu.

– Atunci, **chère mademoiselle,** șopti bătrânul mângâindu-i degetele delicate, **encouragez moi, s'il vous plaît !**

„Doamne, mă port copilărește !" se gândi Jesamine. „Oare ce motiv aș mai putea inventa ca să-l refuz ? La urma urmei, el este stăpânul castelului..." Voia totuși ca Paul să nu-și mai savureze micul dejun cu atâta plăcere, să fie atent și să acționeze într-un fel. Dar dacă subiectul nu-l afectase ? Dacă nu era interesat de planurile ei ?

Îl privi printre gene și se trezi căzând în capcana ochilor lui reci și provocatori.

– Bunicule, vorbi Paul, s-ar putea ca motivul ezitării domnișoarei Arden să fie cuvintele pe care i le-am spus acum câteva zile.

Bătrânul se încruntă curios.

– **Comment ?**

Observând zâmbetul batjocoritor și licărirea jucăușă din ochii lui Paul, Jesamine întoarse capul.

– Am avut motive să cred că domnișoara Arden devenise mult prea curioasă asupra unor probleme care n-o privesc, explică cinstit nepotul. Am avertizat-o că la prima abatere o voi da afară fără probleme. Nu-i așa că acestea au fost cuvintele mele, **mademoiselle ?**

Obrajii Jesaminei se aprinseră. Paul d'Armor avea un talent extraordinar să-i descopere cele mai mici slăbiciuni, transformând-o cu ușurință într-o ființă îngrozitor de vulnerabilă.

– Întocmai, domnule, îl aprobă ea, hotărâtă să nu se lase călcată în picioare.

– **Mon Dieu !** strigă contele furios. Nu pot să cred că e adevărat ce aud !

– Acum înțelegeți de ce mi-a fost așa de greu să vă accept invitația, domnule d'Armor ? reveni Jesamine prinzând curaj. N-aș îndrăzni să rămân la castel atâta timp cât domnul Paul mă consideră o persoană indiscretă, dornică să scotocească din secretele familiei.

– Dar nu există nici un secret, **mademoiselle !** spuse bătrânul cu fermitate, aruncând o privire către nepotul său, de parcă acesta și-ar fi pierdut mințile. N-ai nici un pic de tact, **mon cher** Paul.

– Așa este ! declară tânărul aruncând săgeți de foc spre Jesamine. Domnișoara Arden poate din nou să-ți confirme.

– Atunci sunt nevoit să-i cer scuze în numele tău ! Contele se întoarse încet spre Jesamine. Domnișoară Arden, puteți să uitați purtarea obraznică,

lipsită de respect a nepotului meu ? Dacă treceți peste asta, aș dori să vă rog să mai rămâneți cu noi câteva zile.

Deși fusese înclinată să ceară un timp de gândire, Jesaminei îi venea greu să nu accepte invitația contelui. Ar fi vrut totuși să știe și părerea doamnei d'Armor care nu coborâse încă la micul dejun. Era posibil ca bătrâna să privească problema din același punct de vedere ca nepotul ei. Ar fi fost chiar ciudat ca ea să reacționeze altfel.

– **Madmoiselle ?** insistă François d'Armor, dornic să primească răspuns.

Jesamine dădu din cap și se uită din nou la Paul. Era în stare să se lupte până la capăt dacă el s-ar fi opus invitației bunicului. În fața ei se deschidea o perspectivă nouă care stârnea curiozitatea și nu avea de gând să renunțe.

– Mulțumesc, domnule d'Armor. Mi-ar face o deosebită plăcere să rămân, dacă sunteți sigur că...

– Sunteți binevenită oricât veți dori să stați cu noi, **mademoiselle,** o informă François aruncând spre Paul o privire revoltată. Încă nu pot să cred că nepotul meu nu împărtășește aceleași sentimente. Se pare că nu e nici pe departe bărbatul pe care cunoșteam.

Câteva secunde Paul nu spuse nimic. Apoi, expresia i se schimbă și, înclinând capul șopti ceva în franceză la urechea bătrânului. Contele râse și ochii lui se îmblânziră. Neînțelegându-le jocul, Jesamine privi dezorientată de la unul la celălalt, în timp ce François se întinse și o bătu încet pe mână.

– Iertați-ne. Nu e prea frumos din partea noastră să vorbim într-o limbă pe care n-o stăpâniți.

Uneori însă jocul de cuvinte este atât de atrăgător, încât uităm complet de oaspeții noștri.

Jesamine avea îndoieli în ceea ce privește insinuarea bătrânului că ea asistase la un joc nevinovat, dar nu dorea să-l pună într-o situație penibilă în fața nepotului, așa că zise :

– Vă rog, nu vă cereți scuze ! De fapt, și în familia mea se practică astfel de jocuri.

– Sunteți foarte înțelegătoare.

Ochii lui François, calzi și prietenoși, o învăluiră și Jesamine nu-și putu reține un zâmbet.

– Vreau să înțelegeți de asemenea că o să fie o încântare pentru noi să vă avem în preajmă pentru încă puțin timp.

Ochii ei se opriră la Paul.

– Mulțumesc, **monsieur,** zise ea, întrebându-se dacă nepotul va face vreun comentariu în engleză. Paul sorbi liniștit cafeaua din ceașcă, o puse pe masă și se îndreptă spre ușă. În tot acest timp ea îi urmări mișcările calculate și ținuta rigidă. În dreptul ușii întredeschise, Paul întoarse capul și se uită la ea cercetând-o cu răceală din cap până-n picioare.

– Bucurați-vă de șederea la castel, **mademoiselle,** zise trântind ușa în urma lui.

* * *

Jesamine nu reuși să afle părerea doamnei d'Armor în legătură cu prelungirea șederii ei la castel, deoarece după prânz, când sosi James Terril,

fusese ocupată cu realizarea fotografiilor pentru articol.

Lucrară împreună ore în şir, apoi, într-un târziu, ea îi vorbi despre intenţia de a mai rămâne la castel încă două săptămâni. Deşi îl cunoştea foarte bine pe James, vehemenţa cu care el se opuse schimbării planului iniţial o lăsă cu gura căscată. Un timp se întrebă dacă reacţia lui nu era o consecinţă a bolii de care suferise, deşi el o asigurase că se vindecase complet. Anii de prietenie şi colaborare fructuoasă o ajutară să nu-l judece prea aspru şi să treacă cu vederea această ieşire necontrolată.

Luară prânzul în sufragerie, apoi ea îl invită la o plimbare prin grădinile castelului. Imediat ce ieşiră pe uşa din spate, spre curtea interioară, fermecată de chipul lui frumos, copilăresc, Jesamine îşi deschise sufletul şi, fără introducere, îi reaminti noile modificări ale programului de lucru. Brusc, sprâncenele i se încruntară ameninţând cu o nouă izbucnire de furie.

— Decizia asta bruscă n-are cumva legătură cu frumosul francez pe care l-am văzut mai devreme ?

Luată prin surprindere şi neînţelegând de ce se amesteca în viaţa ei personală, Jesamine se înroşi până în vârful urechilor.

— Te referi la Paul d'Armor ? întrebă prefăcându-se indiferentă. Pentru Dumnezeu, James, sper că nu vorbeşti serios !

Cu mâinile îndesate aproape până la coate în buzunarele pantalonilor, James continuă să atace :

— Vrei să spui că nu ţi se pare atrăgător ?

— Ba da, aprobă ea fără ezitare. E atrăgător, sexy chiar, dar din păcate, între noi nu s-a înfiripat decât un puternic sentiment de antipatie. N-ai idee cât e de autoritar !

— Te înşeli, cunosc genul, zise el. Ştiu chiar femei care sunt înnebunite după bărbaţi de acest fel : aroganţi, duri, chiar violenţi. Din câte mi-am dat seama în timpul mesei, domnul Paul d'Armor este exemplarul cel mai periculos. Mai ales pentru tinere neexperimentate, ca tine.

Jesamine râse uşor. Gelozia era o trăsătură nouă de caracter pe care a descoperea la James şi situaţia era de-a dreptul amuzantă. Dar dacă el avea de gând ca la întoarcerea în Anglia să-şi împărtăşească impresiile părinţilor ei ?

— Nu sunt deloc tânără şi neexperimentată, James ! ii spuse, hotărâtă să-i schimbe părerea cu orice preţ. Am aproape douăzeci şi cinci de ani şi...

— Ai doar douăzeci şi patru, o întrerupse el.

— În orice caz, nu sunt o gâsculiţă, insistă Jesamine. Şi când e nevoie ştiu să-mi port şi singură de grijă.

— Vei avea nevoie, te asigur, îi promise el. Nu uita că te cunosc foarte bine, Jess. Te-ai obişnuit să fiu mereu în preajma ta, să am grijă de tine...

— Nu mă cunoşti suficient, James, se ţinu ea tare pe poziţii, deşi în gând îi dădea dreptate. În scurta ei carieră de ziarist, fusese înconjurată de mulţi bărbaţi dar, din păcate, nici unul nu semănase cu Paul d'Armor.

— Te înşeli, Jess, insistă fotograful la fel de pornit. Dacă ai de gând să mai rămâi la castel,

atunci o să închiriez o cameră în apropiere şi o să te ţin sub observaţie.

– Nu, James, te rog ! Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji. Îl privi, speriată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă el ar fi făcut întocmai cum spusese. Cine ştie ce-ar crede familia d'Armor...

– Vor crede cu toţii că vreau să te protejez, termină James în locul ei. Nu te las pradă francezului, Jess ! N-am încredere-n el !

– Atunci te rog să ai încredere în mine, zise ea privindu-l în ochi.

Deşi părerile lor despre Paul coincideau, o deranja cumplit să le audă rostite cu glas tare de altcineva.

– În tine am încredere, iubito, o asigură James. Paul d'Armor e un tip al naibii de periculos şi nu vreau să-ţi facă vreun rău.

– Nu, James ! N-am nevoie de gardă de corp. Detest ideea de a te ţine după mine cât e ziua de lungă, şi nu vreau ca Paul d'Armor să-şi dea seama de asta.

– Crezi că l-ar deranja ?

– Din contră, l-ar amuza ! sări ea furioasă. Nici nu-mi trece măcar prin cap să-i dau vreun motiv să-mi râdă în nas. Aş dori să mă laşi în pace şi să te întorci în Anglia.

El dădu din cap refuzând categoric.

– Nici o şansă, iubito ! Deşi s-ar putea să ai dreptate, rămân ca cel puţin să-ţi vin în ajutor în caz de nevoie.

Grija şi loialitatea lui o emoţionau, dar gândul că Paul va râde în hohote o scotea din sărite şi o făcea să se cutremure de furie.

O vreme înaintară tăcuți pe alee. James o conduse încet spre păduricea de castani ce înconjura castelul ca un zid de apărare, apoi se rezemă de trunchiul unui copac și se întoarse cu fața la ea.

— Ascultă-mă, Jess. Recunosc tipi ca Paul d'Armor de la un kilometru. El aparține acelei categorii de bărbați lipsiți de sentimente, care au la activ sute de iubite și sunt obișnuiți să calce în picioare suflete neprihănite și să semene în urma lor numai suferință. Dacă rămâi singură s-ar putea să te rănească pentru toată viața.

Jesamine râse cu poftă.

— Liniștește-te, James, nu sunt genul lui.

— Nu uita că ești femeie, Jess, zise el înveselindu-se brusc. Ai putea să te îndrăgostești...

— Asta e posibil numai dacă vreau. Nu sunt o persoană care poate fi dusă ușor de nas.

El o privi nemișcat câteva secunde, apoi se depărtă de trunchiul copacului.

— În concluzie, vrei să stau deoparte și să-ți adun rămășițele. Își aplecă fața și-i atinse cu gingășie buzele. Jesamine nu simți nici o emoție.

— Ești cel mai drăguț bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, James, spuse în șoaptă, dar trebuie să-mi acorzi mai multă încredere. Promit s-o scot la capăt cu Paul d'Armor. Apoi, zâmbi cu subînțeles de parcă ar fi vrut să se convingă de adevărul propriilor cuvinte.

*

* *

James plecă imediat după discuția lor și Jesamine se gândi multă vreme la el, convinsă că sub

un pretext oarecare, el se va întoarce foarte curând în Franța.

De la una din ferestrele castelului, François d'Armor urmărise plimbarea celor doi prin grădină și discuția lor aprinsă. În drum spre curtea interioară, Jesamine se pregăti sufletește pentru un eventual interogatoriu, dar nimeni nu spuse nimic. Doamna d'Armor, care apăru ceva mai târziu, se arătă foarte mulțumită că „Fiica nopții" se hotărâse să mai rămână, luând astfel o piatră de pe inima Jesaminei care se înveseli.

Apariția ei în sufragerie stârni curiozitatea lui Paul care-și plimbă privirea insolentă, înnebunitor de încet peste trupul ei tremurător. Se apropie de ea cu pași calculați și o ajută să se așeze trăgându-i scaunul. În mintea Jesaminei răsună avertismentul lui James și un fior rece îi trecu pe șira spinării. Îi mulțumi în șoaptă și când se lăsă pe spate atinse din greșeală mâinile lui mari. O căldură înăbușitoare îi opri respirația și ochii li se întâlniră. De pe locurile lor, doamna și domnul d'Armor îi urmăreau tăcuți. Deodată, cu ochii strălucind de bucurie, bătrânul se aplecă în față și zâmbi.

— **La rose anglaise,** murmură hipnotizat. Sunteți fermecătoare, **mademoiselle !**

Dintr-o dată Jesamine se simți minunat și-i răspunse uitându-se galeș printre gene :

— Vă mulțumesc, domnule d'Armor. Complimentul dumneavoastră e ca un balsam pentru moralul meu.

— Nu cred că sunteți o tânără pesimistă, **mademoiselle**, zise bătrânul.

– Uneori moralul meu are nevoie de un impuls ca să-şi revină la normal, îi explică, şi el o privi curios.

– Probabil că simţiţi deja lipsa prietenului dumneavoastră, domnul Terril, ghici contele şi Jesamine abia se abţinu să nu izbucnească în hohote de râs, uimită de perspicacitatea lui.

– François, nu crezi c-o pui pe domnişoara Arden într-o situaţie stânjenitoare ? interveni doamna d'Armor care-şi privi soţul cu reproş.

– Dar nu mă deranjează cu nimic să vorbesc despre James. Jesamine îşi scutură capul şi se întoarse spre bătrân continuând : adevărul e că-l cunosc foarte bine pe James şi m-am obişnuit să lucrez cu el. Aş fi vrut tare mult să se fi bucurat şi el de şederea la castelul dumneavoastră, dar pe moment este foarte ocupat.

Ar fi trebuit să ştie că François d'Armor nu se va mulţumi cu explicaţia ei scurtă şi la obiect.

– Aţi spus că-l cunoaşteţi foarte bine, **mademoiselle ?** insistă bătrânul.

– Cred că suficient, rectifică Jesamine râzând cu poftă. El zice că mă cunoaşte mai bine.

Bătrânul îşi legănă capul alb, duse un deget la tâmplă şi se gândi.

– Vreţi să spuneţi că e vorba de dragoste ?

Încruntată, doamna d'Armor se uită din nou la soţul ei, dar de data asta nu spuse nimic şi Jesamine îşi aminti brusc de discuţia ei cu Paul în holul de la intrare, lângă tabloul lui Charles. Privi direct spre el.

– Dragoste ? zise zâmbind spre conte şi încercând fără succes să şi-l închipuie pe James în lo-

cul lui Paul. Ah, nu, domnule d'Armor. Între mine și James nu e vorba de dragoste. El este prietenul meu cel mai bun și un coleg desăvârșit.

– Și ?

Nu știa dacă bătrânul o crezuse sau nu, dar nu se putea concentra la asta acum, pentru că simțea privirea lui Paul ațintită asupra ei.

– Bunicule, începu nepotul aparent liniștit, dacă domnișoara Arden ar fi fost îndrăgostită de domnul Terril, ar fi plecat cu el. Continuă s-o fixeze pe Jesamine nemișcat. Aveți o putere extraordinară de convingere, **mademoiselle,** dacă ați reușit să-l faceți să plece fără dumneavoastră.

– Am considerat că n-avea rost să mai rămână. Era o prostie ca el să...

– Numai că domnul Terril nu voia să plece, nu-i așa ? insistă Paul și ea ezită o clipă înainte să răspundă.

– El... da, ar fi rămas, recunoscu Jesamine observând că doamna și domnul d'Armor o ascultau foarte atenți.

Luminița sfidătoare din ochii lui Paul apăru din nou. Jesamine ridică bărbia și-și încleștă degetele în poală.

– Nu cumva ca să vă protejeze ? sugeră el.

– James este un apărător al femeilor, zise ea controlându-și vocea cu greu. De obicei, când călătorim împreună – și asta se întâmplă foarte des – el are grijă de toate. Râse forțat și întoarse capul în direcția contelui. Crede că într-o țară străină sunt incapabilă să-mi port de grijă, deși în ultimele zile m-am descurcat foarte bine și fără el.

– E normal să-şi facă griji pentru dumnevoastră, **mademoiselle,** vorbi François clătinându-şi capul de parcă ar fi ştiut motivele lui James. E o reacţie firească atunci când un bărbat este puţin îndrăgostit de partenera lui, **n'est-ce pas ?**

Jesamine râse din nou. Era inutil să-l convingă că James nu era îndrăgostit de ea.

– După câte stiu, nici James şi nici eu nu suntem îndrăgostiţi unul de celălalt, domnule d'Armor, zise hotărâtă. Lucrăm de multă vreme împreună, dar niciodată n-a existat vreo aluzie, vreun gest măcar... Suntem doar prieteni.

– Aşa deci ! mai spuse bătrânul lăsând impresia că fusese convins. Să sperăm că nu toţi bărbaţii sunt la fel în privinţa asta ?

Aluzia era evidentă. Jesamine ridică genele uşor şi se uită spre Paul care o privea la rândul lui.

– Nu-mi fac probleme în acest sens, domnule d'Armor, îl asigură pe François abia respirând. Când lucrez nu am timp de probleme sentimentale.

– Acum aţi terminat articolul, deci sunteţi liberă, **mon enfant,** îi aminti el cu blândeţe.

Jesamine îi urmări privirea şi întâlni din nou ochii lui Paul. Zâmbetul lui cald îi strânse stomacul. Poate că se grăbise când îl expediase pe James, poate că într-adevăr avea nevoie să fie protejată. Semnalele pe care le transmiteau ochii lui Paul erau îngrijorătoare... Doamne, era în pericol !

CAPITOLUL 5

Primele două săptămâni de vacanță trecură aproape pe negândite. Jesamine petrecu mult timp în compania lui François d'Armor – o gazdă excelentă, plină de energie și domică s-o înveselească cu orice chip – ascultându-i povestirile interesante sau admirându-i obiectele de artă pe care el i le arătă cu generozitate.

Jesamine primise încă din copilărie o mulțime de informații despre antichități, de la părinții ei care lucrau în acest domeniu. Ea știa să estimeze valoarea unui astfel de obiect după vechimea lui, calitatea lucrăturii și frumusețe. În cazul familiei d'Armor, nici contele nici soția lui nu păreau să realizeze câtă bogăție se ascundea sub acoperișul castelului în care locuiau. Într-o zi, bătrânul François recunoscu chiar că n-avea habar ce reprezentau acele opere de artă și care era valoarea lor pe piață.

Cu ochiul său format, Jesamine își dădu repede seama că erau mai prețioase decât orice articol expus în magazinul părinților ei, din Anglia.

Cele câteva observații pertinente pe care le făcu în prezența lui François o apropiară de el, iar orele

petrecute în bucătărie o ajutară s-o cunoască mai bine pe doamna d'Armor.

Pe Paul îl întâlni foarte rar în această perioadă. Ziua el era mai tot timpul plecat pe moșie iar noaptea se întorcea târziu. La sfârșitul primei săptămâni a vacanței ei, sâmbătă dimineață, el plecase foarte devreme, apoi se întorsese duminică seara foarte nervos. Bunicii nu-l întrebaseră nimic și Jesamine trase concluzia că el obișnuia probabil să-și petreacă timpul cu o femeie pe care ei n-o agreau. Nu avea nici o dovadă că speculațiile ei ar fi adevărate, dar nici n-ar fi fost surprinsă ca lucrurile să se fi întâmplat exact așa. La urma urmei, Paul era un bărbat matur, viril, atrăgător, care avea cu siguranță o mulțime de iubite, după cum afirmase nu de mult, lângă același tablou din holul castelului. Ceea ce o deranja însă pe Jesamine nu avea nici o legătură cu grija bătrânilor d'Armor pentru unicul lor nepot, ci cu starea de neliniște provocată de această ipoteză.

Coborî scara în fugă și se gândi că sosise timpul să se întoarcă acasă. Nu exista nici un motiv anume ca să-și întrerupă vacanța, dar nu mai putea să abuzeze de bunăvoința contelui. Simțea deja că o să-i fie dor de bătrâni, de minunatul castel cu obiectele lui de artă pe care le mângâiase cu dragoste – deși știa că va fi foarte îngrijorată în privința siguranței lor – și de grădinile înmiresmate.

Astăzi voia să-și anunțe gazdele că hotărâse să plece la sfârșitul săptămânii următoare. Înaintă pe holul pustiu spre tabloul de pe peretele opus tabloului lui Charles Louis Vernais, care-i captase

atenția încă de la început, și pe care nu reușise să-l studieze niciodată în tihnă. Cele câteva informații primite de la binevoitoarea Brigitte o ajutaseră să afle că portretul îl înfățișa pe predecesorul lui Charles ? Raoul Amadis Vernais. Se apropie și-i examină cu mare atenție haina verde de catifea, părul negru răvășit și ochii provocatori și sfidători în același timp, la fel ca ochii lui Paul. Asemănarea era fascinantă...

Tulburată, se răsuci pe călcâie uitând cu desăvârșire că sandalele aurii pe care le purta aveau tocurile mult prea fragile pentru o mișcare atât de bruscă. Tocul drept cedă și un strigăt de disperare îi țâșni printre buzele întredeschise. Se clătină și într-o fracțiune de secundă se văzu zdrobindu-și fața de marmură. Îngrozită, încercă să prindă balustrada, dar în locul ei degetele se agățară de un material moale, probabil lână. Apoi, desfăcu brațele și pieptul i se izbi de un trup tare, fierbinte.

După câteva secunde de amețeală realiză că materialul de care se prinsese era de fapt partea din față a unei cămăși albastre, iar unghiile i se înfipseseră în carnea de dedesubt.

— Petite minette !

Vocea bărbatului care-i strângea spatele cu niște brațe de oțel o sperie și mai tare. Ca prin minune se trezi, își îndreptă spatele și stând din nou pe propriile picioare, rămase aproape împietrită, cu obrajii în flăcări, privind în sus la fața zâmbitoare a lui Paul d'Armor.

Părul negru căzut pe frunte și dârele de sânge de pe pieptul gol îi dădeau un aer sălbatic. Je-

samine se zbătu să se desprindă din brațele care o țineau prizonieră.

– Ar cam trebui să-ți tai unghiile, **petite minette,** zise el râzând ușor de surpriza care se citea pe chipul ei. Vezi ce zgârieturi mi-ai lăsat pe piept când te-am prins în brațe ?

– Îmi pare rău, Jesamine abia respira. Bătăile inimii i se întețiseră și abia putu să-și controleze tremurul vocii ca să poată vorbi din nou. M-am dezechilibrat și m-am agățat de ce mi-a ieșit în cale.

– Am văzut, zise el încă râzând.

– Mă bucur că ați fost aici, altfel mi-aș fi zdrobit fața de pardoseală.

– Mai mult ca sigur, **mademoiselle.** Și privește ce primesc în schimb.

Nu îndrăzni să se uite la rănile de pe pieptul lui, prea conștientă de apropierea lor și de căldura insuportabilă pe care palmele lui mari o transmiteau pielii ei prin materialul subțire al rochiei.

– Vă repet, îmi pare rău ! zise și se repezi să-i desprindă mâinile. Imediat ce reuși, se retrase spre trepte.

– Nu cumva tremuri, **mademoiselle ?** se arătă el îngrijorat.

– Mi-am revenit, mulțumesc. Ar fi bine s-o chemați pe Brigitte să vă pună ceva pe rănile astea...

– Am mai fost zgâriat, o asigură el liniștit.

– Înțeleg, zise Jesamine deși îi venea foarte greu. În orice caz... zgârieturile se pot infecta...

Paul ridică o sprânceană și zâmbi.

– Sunteți otrăvitoare, **mademoiselle ?**

Refuză să se prindă în plasa pe care el i-o țesea cu abilitate, și încercă să se strecoare ușor ca

să urce scările. Trebuia neapărat să-şi schimbe sandalele.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse cu voce piţigăiată. Aş vrea să mă duc să-mi schimb sandalele. Pe astea nu cred c-o să le mai pot purta.

– Nu veţi putea nici să urcaţi scara.

Înainte ca ea să facă ceva, Paul o ridică în braţe şi porni pe scări.

– Lăsaţi-mă jos !

Pumnii ei loviră cu putere, dar fără efect pieptul de piatră. Dacă i-ar fi văzut cineva aşa, cine ştie ce şi-ar fi închipuit. Mai ales doamna d'Armor. Paul însă zâmbi şi o examină pe sub sprâncene.

– Nu cântăreşti prea mult, **mademoiselle.** Observaţia lui fu urmată de un nou hohot de râs care zgudui trupurile lor lipite. Ochii lui gri se apropiară periculos de mult de faţa ei şi Jesamine îşi propti palmele în pieptul lui, păstrând o distanţă cât de cât decentă.

– Pot să merg şi singură, domnule, insistă ea. Vreţi să-mi daţi drumul ?

Inima-i bubuia în urechi, iar braţele lui o strângeau parcă din ce în ce mai tare... Un timp Paul nu reacţionă, apoi o lipi de trupul lui înfierbântat înlăturându-i palmele, după care se dezmetici brusc şi începu să urce. Sandalele căzură şi Jesamine se zbătu dezechilibrându-l. Paul înjură printre dinţi în franceză.

– Chiar vrei să ne rupem gâturile, **petite idiote ?** întrebă cu voce răguşită.

Galeria răcoroasă era luminată din loc în loc de razele soarelui, care pătrundeau prin ferestre. La

capătul ei, Paul desfăcu brațele și o lăsă să cadă cu brutalitae.

– Mulțumesc, **monsieur !**

Cu degetele care-i tremurau ca niște frunze în bătaia vântului, încercă să-și aranjeze rochia fără să-l privească. Știa că obrajii-i ardeau, că era desculță și încă foarte aproape de el.

Nu era nevoie să-și ridice capul ca să-i simtă ochii, îi simțise mereu, într-un fel inexplicabil de familiar.

– De când ești aici, cu noi, **mademoiselle ?**

Jesamine ridică privirea, uimită de întrebare. Ochii lui gri, aprinși parcă de un foc interior, cereau un răspuns imediat.

– Aproape trei săptămâni.

– Așa mult ?

Sprâncenele lui se arcuiră îndulcind pentru câteva secunde amenințarea din ochii de oțel.

– De fapt, începu Jesamine cu capul plecat, voiam să-l anunț pe domnul d'Armor în această dimineață că voi pleca săptămâna viitoare. Vacanța s-a terminat.

– Nu mai ai timp de pierdut pe-aici, nu-i așa ? Sau te-ai plictisit de traiul comod, liniștit de la castel, domnișoară Arden ?

Ea refuză să accepte provocarea din întrebarea lui.

– Deși m-am simțit foarte bine, trei săptămâni sunt suficiente.

– Bunicul adoră compania unei tinere drăguțe, o asigură el cu cinism. Mai ales când aceasta este aparent interesată de povestirile lui.

– Povestirile bunicului dumneavoastră m-au interesat cu adevărat și m-am simțit extraordinar în compania lui. Sentimentul e reciproc, după cum ați afirmat.

Buzele lui Paul se destinseră într-un zâmbet care-i alungă încordarea.

– **Naturellement,** zise. Am observat că și bunica a fost fermecată de tine, **mademoiselle.** Ți-ai petrecut mai mult timp ca de obicei în bucătărie ca s-o atragi de partea ta.

– Și vă deranjează ! izbucni Jesamine nemaisuportându-i insinuările. Mă detestați încă pentru c-am acceptat invitația domnului d'Armor, nu-i așa ?

– Să te detest ?

Ecoul șoaptelor însoțite de luminița stranie din ochii lui o făcură să se înfioare fără voie.

– Nu-ți amintești avertismentul pe care mi l-a dat bunicul, dacă nu mă port civilizat cu tine ?

Jesamine își amintea perfect cuvintele contelui, dar nu dorea să le audă în acest moment. Făcu greșeala să se uite la el și o căldură puternică, născută brusc de undeva din regiunea abdomenului, îi cuprinse gâtul și obrajii până la urechi.

– **Monsieur...** începu speriată, dar Paul o întrerupse cu brutalitate.

– Nu e așa că-l crezi pe François ?

O privire speculativă alunecă peste trăsăturile ei împietrite, în timp ce mâinile, după ce se jucară o vreme prin părul ca o mare neagră, atinseră pielea sensibilă de pe ceafă.

– Mon... Paul...

Vocea ei tremurătoare aduse un zâmbet minunat pe buzele lui seducătoare. Ea rămase în aceeași

poziție, hipnotizată de mișcările lui grațioase, de ochii fascinanți, străbătută de frisoane de emoție și teamă.

– Diferența dintre bunicul meu și mine, **ma belle,** rupse el tăcerea continuând s-o privească, este că eu n-am încredere-n tine.

Dorea atât de mult să desfacă vraja care o ținuise în locul acela, dar era epuizată...

– Nu înțeleg... De ce gândiți așa ? reuși ea să spună aproape gâfâind. De ce vă temeți ? Ce credeți c-aș putea descoperi ?

Degetele dătătoare de atâta plăcere până atunci se strânseră ciupind pielea moale, obligând-o pe Jesamine să-l privească direct în ochi.

– Nu mă tem de nimic, **mademoiselle**, dar nu-mi plac stafiile !

– Stafiile ?

– Ai grijă să nu le trezești, **ma belle.** Nu-mi plac stafiile !

N-avu timp să-i ceară explicații, pentru că Paul se întoarse și porni înapoi grăbit. Numai Dumnezeu știa despre ce fantome pomenise el. Și totuși, Louise d'Armor, mama lui, putea fi una dintre ele...

*

* *

Întâlnirea neașteptată cu Paul îi golise mintea de orice gând și abia când ajunse în cameră după micul dejun, realiză că uitase cu desăvârșire să-l anunțe pe François d'Armor de plecare.

În timpul mesei, Paul vorbise foarte puțin. El se mulțumise s-o fixeze o dată sau de două ori cu

privirea necruțătoare, parcă așteptând ca anunțul ei să confirme ceea ce-i spusese mai devreme în hol.

Mirosul proaspăt al ploii, ce intra prin fereastra deschisă, umplu camera. Azi nu putea să se plimbe în grădină. Se hotărî în schimb să coboare în bibliotecă și, pentru că nu știa prea bine franceza, să admire cel puțin volumele îmbrăcate în piele.

Biblioteca se afla în partea din spate a castelului, într-o cameră cu pereții plini de rafturi, mare, întunecoasă, în care plutea un miros amestecat de cerneală, praf și hârtie mucegăită.

Era liniște. Înconjură pereții cu privirea, gândindu-se ce minunat ar fi fost ca în miile de volume orânduite cu grijă să găsească măcar unul în care să se povestească viața lui Charles Louis Vernais. Porni încet de-a lungul șirurilor de cărți, oprindu-se ici și colo ca să admire ori pielea fină cu dungi aurite, ori frunzulițele încrustate pe coperți. Parcurse același drum de trei ori, apoi se opri brusc și scoase un volum mititel legat în piele de vițel, al cărui titlu îi atrăsese de fapt atenția : „Castelul d'Armor". Sub el, cu litere mai mici, era numele autorului, un scriitor necunoscut pentru Jesamine. Îl deschise. Paginile ușor șifonate la colțuri dovedeau că mai fuseseră citite, iar hârtia de foarte bună calitate și pielea întinsă perfect, că valoarea ei era foarte mare. Bănui că existau doar câteva exemplare — probabil o ediție restrânsă — și că proprietarii înconjurați de atâtea bogății uitaseră complet de existența ei.

Scrisă în limba franceză, cu desene excepționale dar cu fotografii foarte șterse, cartea reprezenta

o descriere amănunțită a castelului d'Armor. Jesamine se așeză într-un fotoliu și se adânci în lectură, deși nu înțelegea mai nimic.

Cu ajutorul schițelor reuși să priceapă mai bine întreaga construcție și mai ales felul în care era compartimentată. Revăzu galeria de la etaj cu ferestre mari pe peretele din capăt, dormitorul ei la numai câțiva metri de scară și aripa care se continua după colț cu alte încăperi, printre care și dormitorul lui Paul. Tunelul secret prin care se furișase Charles Louis Vernais, scăpând astfel de revoluționari, trebuia să se afle undeva la parter.

Când îi descrisese pasajul, François d'Armor folosise cuvinte puține, evitând să-i vorbească tocmai despre locul unde era amplasat. Pe atunci, Jesamine își imaginase o mulțime de întâmplări romantice petrecute sub zidurile castelului. Acum, când avea dovada existenței lui în palme, emoția o paralizase.

Era pentru prima oară când regreta din tot sufletul că nu învățase franceza și nu putea să priceapă informațiile strecurate printre literele indescifrabile, înșiruite în fața ochilor ei. Mai dădu o pagină și dintr-o dată, informația de care avea atâta nevoie îi căzu în poală. Era vorba de o schiță mică înfățișând un perete lambrisat. După câteva minute de căutări febrile, reuși să identifice locul respectiv. Imediat, sări în picioare și părăsi biblioteca. Urcă treptele de marmură și traversă galeria. Poate c-ar fi trebuit să spună cuiva înainte să deschidă ușa ascunzătorii, dar dorea ca descoperirea să-i aparțină în întregime.

Găsi peretele, dar nu văzu nici o încuietoare. Trebuia să-l deschidă însă, așa că apăsă cu palmele pe toată lungimea lui. După numai câteva secunde, se retrase speriată holbându-se la gaura neagră care apăruse după peretele de lemn. Un miros neplăcut de umezeală și de must vechi îi irită nările. Descoperirea o încânta deși îi venea greu să creadă că reușise. Rămase pe loc cu inima bătând să-i spargă pieptul. Când își mai reveni, intră ezitând prin deschizătură, în întunericul ca de smoală. Imediat ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, observă trei trepte de piatră și o galerie care pornea spre dreapta. Rămase suspendată cu piciorul stâng pe prima treaptă și cu mâna dreaptă pe peretele din lemn. Îi era teamă să meargă mai departe fără lumină. Ieși repede din tunel, urcă scara și de acolo alergă până în dormitor. Găsi pe măsuță sfeșnicul de argint cu trei brațe în care erau înfipte trei lumânări lungi, albastre. Le aprinse și după ce flacăra lor se mări se întoarse la scară, apoi la parter. Holurile erau pustii, dar peretele de lemn fusese închis de cineva. Oare cine o urmărise ? Își roti ochii în jur speriată. Nimeni. Se încurajă spunându-și că probabil se făcuse curent. Apăsă din nou pe latura din stânga și peretele se deschise.

Coborî treptele realizând cât de neobișnuită era întreaga situație. În toată cariera ei de ziaristă nu mai întâlnise vreodată ceva asemănător. Dacă James s-ar fi aflat acolo, ar fi procedat desigur cu mult calm. Așa trebuia să facă și ea. Dar dacă galeria era înfundată și ușa se închidea ? Atunci rămânea prizonieră în tunel... La gândul acesta

înfricoșător nu-și putu reține un frison de teamă care-i străbătu întregul trup. După ce se liniști un pic, își aminti că era imposibil ca pasajul să fie blocat, doar Charles Louis Vernais fugise pe acolo...

Își luă inima în dinți și porni încet, măsurându-și pașii, atentă să nu-și zdrelească palmele de pereții zgrunțuroși. Curând, tunelul se lărgi și ea prinse curaj. Numai Dumnezeu știa unde se afla acum, dar n-avea nici un rost să facă drumul înapoi, trebuia să străbată tunelul până la capăt.

Ajunse în fața unui arc de piatră în care fusese pe vremuri o ușă. În locul ei era acum o piatră uriașă în care era înfipt un inel de metal. Puse sfeșnicul pe pardoseala de piatră și, ajutându-se de ambele mâini, trase cu putere. Ușa improvizată se deschise cu un scârțâit sinistru care o sperie îngrozitor. Imediat simți un curent de aer proaspăt și zări o rază de lumină în față. Stinse lumânările și privi în jur uimită. Încăperea în care intrase era chiar capela familiei d'Armor. Pași emoționată până la altar, apoi se întoarse. Când făcu această mișcare observă în fața altarului, pe un piedestal de piatră, un vas de cupru plin cu trandafiri. O cuprinse o senzație ciudată de tristețe și ochii i se umplură de lacrimi. Abia acum sesiză că pe toți pereții erau plăci de piatră pe care erau gravate nume și ani. Una singură avea lumânarea aprinsă deasupra. Era placa de lângă vasul cu trandafiri. Traversă stranele cu pernițe pentru îngenuncheat și citi cu voce tare :

„Louise-Clothilde, prea-iubitul și unicul copil al Clothildei și al lui François d'Armor — 1920—1942"

Inscripția era simplă și înduioșătoare. O privi multă vreme, încercând să-și imagineze ce se întâmplase cu această Louise care trebuie să fi fost mama lui Paul. Nu găsi nici o explicație și se hotărî să iasă la lumină. În clipa aceea, din spatele ușii de piatră înaintă spre ea un bărbat cu ochi de oțel care aruncau scântei.

– După cum se vede, **mademoiselle,** spuse Paul d'Armor cu vocea lui inconfundabilă, nu rezişti să nu-ți bagi nasul unde nu trebuie !

CAPITOLUL 6

– Paul !

De pe buzele ei înțepenite, numele lui ieși ca o șoaptă. Nu se mai putea mișca. Stătea țintuită în locul acela, uitându-se la el cu ochii ieșiți din orbite de parcă ar fi văzut o fantomă. Pulsul i se accelerase, iar inima-i bătea ca o tobă uriașă în urechi.

Nu se așteptase să întâlnească pe cineva în capelă și mai ales pe Paul d'Armor. Încercă să rupă vraja și creierul ei porni să caute cu înfrigurare cuvintele potrivite pentru o explicație plauzibilă. Cine știe de când o urmărea ? După furia care i se citea în priviri era evident c-o văzuse când se oprise la placa Louisei.

Ochii lui n-o lăsară să vorbească. Ei analizară curbele delicate ale feței murdare de praf, urmele de noroi – de pe pereții tunelului – de pe fustă și dâra lungă, dintr-o plasă de păianjen probabil, ce-i atârna din păr.

– Ai descoperit deci **la route d'évasion ?** întrebă încruntându-se, așa cum făcea ori de câte ori observa că nu-i înțelegea limba. Galeria de evadare,

repetă enervat şi Jesamine încuviinţă, privind fără să vrea la intrarea în capelă, prin tunel.

– Eu... eu... am găsit-o întâmplător, spuse tremurând şi regretând imediat că dorea să-i explice. Nu se poate spune că mi-am băgat nasul, domnule Paul.

El stătea nemişcat, împietrit ca şi pereţii din jur, ţinând-o prizonieră sub puterea ochilor săi.

– Dacă doream să vezi capela, îţi vorbeam despre ea, începu el. Din moment ce n-am făcut-o, **mademoiselle** Arden, e evident că n-am vrut să-ţi vâri nasul în treburile acestei familii.

– Te rog, crede-mă, zise ea deznădăjduită. Nu m-am amestecat în treburile familiei. Nu mă interesează decât Charles Louis Vernais şi nimeni altcineva.

El o cerceta nepăsător. Pe chipul lui nu se distingea nici o undă de încredere pentru explicaţiile ei.

– Vrei să spui că interesul tău pentru Charles nu s-a încheiat o dată cu scrierea articolului ? **Mais non, mademoiselle.** adevărul este că eşti ziaristă şi-ţi place să scotoceşti în vieţile oamenilor, să cauţi informaţii senzaţionale, probe...

– Nu ! strigă Jesamine, uitând pentru o clipă unde se afla. Apoi, îşi reveni brusc şi roti ochii în jur cu disperare, muşcându-şi buza de jos. Nu pot să mă cert cu dumneavoastră aici. Nu e bine.

Paul nu spuse nimic. O prinse în schimb de braţele goale şi o trase afară pe sub arcada de piatră. Aerul răcoros şi proaspăt după ploaie o izbi direct în faţă. În jur plutea o linişte binefăcătoare. Locul împrejmuit de stejari bătrâni şi pământul cu-

rățat din zona bisericii, o ajutară să priceapă dintr-o privire că se afla în cimitirul familiei d'Armor, despre care-i pomenise părintele Dominic.

În față zări morminte mai noi, după plăcile de marmură rece, fără sculpturi complicate, care luceau în soare, apoi, în spatele lor, morminte mai vechi cu plăci de granit. Nici aici nu părea locul nimerit pentru cearta lor, dar Paul nu părea deloc interesat de acest lucru. El o apucă de umeri și o întoarse. Stăteau acum față-n față, ca doi cocoși furioși gata de atac.

— Probabil că vrei să continuăm cearta noastră aici ! sugeră el și ochii îi sclipiră amenințători.

Jesamine nu voia să aibă un conflict cu el și nici să fie tratată cu atâta ură. Înălță bărbia și spuse :

— Nu vreau să mă cert cu dumneavoastră. Nu e necesar, și eu...

— E inevitabil, atâta vreme cât mă scoți din sărite. Ai un dar extraordinar să te situezi de cealaltă parte a baricadei.

— Asta e numai părerea dumneavoastră ! strigă Jesamine sub influența unui impuls instinctiv de apărare. Gemu însă imediat ce degetele lui îi ridicară bărbia.

— Și numai ea contează, **ma fille !** o avertiză el șuierând cuvintele printre dinți. Să nu uiți asta, altfel te voi da afară !

— Nu puteți să procedați așa ! îl înfruntă ea nervoasă dar și conștientă de senzațiile noi, incredibile pe care le simțea și cărora le făcea față cu greu. Ați uitat că sunt aici la invitația contelui d'Armor ?

– Aş vrea să nu-mi mai aminteşti !

– Sigur, dacă ar fi depins de dumneavoastră, aţi fi fost în stare să mă mituiţi, numai să nu calc pe proprietatea familiei d'Armor.

Era pregătită pentru orice dar nu şi pentru hohotele de râs ce izbucniră din pieptul lui. Îl privi descumpănită.

– Greşeşti, **ma belle !** reuşi să-i spună când se linişti. Dacă invitaţia ar fi venit din partea mea, fii convinsă că n-ai fi avut timp să scotoceşti prin castel.

Aluzia era evidentă, dar Jesamine nu avu timp să reacţioneze nici dacă ar fi vrut, pentru că el se repezi şi o strânse la piept cu o forţă incredibilă. Cu o mână îi ţinu capul, iar cu cealaltă îi dezmierdă pletele mătăsoase şi, înainte să respire din nou, gura lui îi prinse buzele într-un sărut violent. Prea ameţită să se împotrivească la început, se lăsă moale în braţele lui, răspunzând acestui asalt asupra simţurilor ei. Apoi se trezi, îl împinse cu palmele şi încercă să-şi întoarcă faţa. Mâna lui ca un cleşte însă o opri, şi după un timp care i se păru o veşnicie, când el o eliberă, era atât de epuizată încât nu reuşi să se mişte din loc. Mintea-i plutea în ceaţă, obrajii îi ardeau din cauza emoţiilor, iar buzele iritate şi deschise îi pulsau dureros. Tremura încă şi braţele i se legănau fără viaţă pe lângă corp. Duse încet degetele mâinii stângi la gură. Ar fi trebuit să se împotrivească dar nu făcuse nimic.

Paul respiră adânc de câteva ori de parcă se pregătea să-i spună ceva. Jesamine nu rămase să-l asculte. Se întoarse pe călcâie şi grăbind pasul se strecură printre stejari într-o direcţie necunoscută.

Trebuia să se îndepărteze cât mai repede de el și de efectul tulburător pe care-l aveau aceste întâlniri.

*
* *

Jesamine se holba la François d'Armor de câteva minute, prea surprinsă de propunerea lui.

— Să lucrez pentru dumneavoastră ? repetă ea crezând că n-a înțeles bine. Și inevitabil, ochii ei se întoarseră la Paul. Eu... eu... nu știu... Adică, ce-aș putea face ?

Nu înțelegea de ce dorea bătrânul conte s-o mai rețină la castel, după ce cu o zi înainte îl anunțase că vrea să plece.

După întâlnirea tulburătoare din capelă, cu Paul, Jesamine se grăbise să-și anunțe gazda de planurile ei de viitor. Bătrânul nu scosese o vorbă cât timp ea vorbise. Apoi, își exprimase în cuvinte puține înțelegerea deplină față de motivele invocate. Era posibil ca el să fi intuit cauza acestei decizii, era posibil chiar să fi observat atracția pe care o exercita nepotul lui asupra ei.

Jesamine se temea însă să accepte oferta ca să nu vină din nou în contact cu Paul. De la o vreme începuse să-i fie teamă de el, exact cum prevăzuse James. Arogant și sălbatic, el putea lua oricând orice și-ar fi dorit, dar era puțin probabil ca să fie și afectat de asta.

Degetele slabe ale bătrânului atinseră mâna ei ajutând-o politicos să revină în prezent și să-i dea un răspuns.

– Întotdeauna ți-ai manifestat îngrijorarea că nu avem un sistem de alarmă în castel, zise el. Nu sunt așa de bătrân încât să nu mai pot accepta un sfat bun, **mon enfant !** Am hotărât împreună ca întreaga colecție de obiecte de artă să fie înregistrată, ca s-o putem proteja mai bine, **n'est-ce-pas ?**

– Ah, domnule, sunt încântată ! spuse Jesamine, mulțumită că se făcuse în sfârșit ceva în această privință. Era absolut necesar.

– De acord cu tine, **ma chère.** Nu mi-am dat seama ce important este acest lucru decât la sesizarea ta. Zâmbi făcându-i cu ochiul și Jesamine se întrebă ce-i trecea prin cap. În concluzie, domnișoară Arden, din moment ce te interesează atât de mult averea noastră, de ce să nu profiți de privilegiul pe care ți-l acord și să întocmești catalogul ?

– Adică vreți să... vreți ca eu să mă ocup de asta ? întrebă ea, ametită de bucurie.

– Cine-ar fi mai potrivit ? Vei accepta, **n'est-ce pas ?**

Ea se gândi câteva minute. Era șansa vieții ei, dar și cea mai mare răspundere pe care, din păcate, nu știa dacă era în stare să și-o asume. Chiar dacă se hotăra să-și încerce norocul în domeniul artistic, rămânea deschisă problema conviețuirii sub același acoperiș cu Paul d'Armor. Nu putea să-i ignore prezența și nu era sigură că va putea să-și controleze reacțiile față de el.

– Sunteți foarte generos, domnule d'Armor, mormăi ea încă nehotărâtă. Știți cât de mult aș vrea, dar...

Se uită la Paul exact când el începu să vorbească pe un ton glacial :

– Bunicule, trebuie să ţii seama că domnişoara Arden este ziaristă şi munca ei n-are nimic în comun cu cea de artist. Apoi, cu siguranţă, ea e nerăbdătoare să se întoarcă în Anglia. **N'est-ce pas, mademoiselle ?**

Dorinţa lui evidentă de a-i da papucii o făcu să sufere. Deodată simţi nevoia să-l provoace şi să accepte propunerea contelui.

– Din contră, domnule Paul, îl informă săgetându-l cu ochii ei albaştri ca cerul senin. Mă interesează foarte mult problema operelor de artă. Ridică bărbia victorioasă şi se adresă contelui : aş fi încântat să încerc. Nu sunt expert, dar cunosc o mulţime de amănunte şi aş putea realiza un catalog bun.

– Adevărat ?

Lui François nu-i venea să creadă. Jesamine îl lăsă şi se aplecă spre doamna d'Armor.

– Mi-ar plăcea să lucrez la castel dacă şi dumneavoastră aţi fi de acord.

– **Moi ?**

Bătrâna doamnă era atât de uimită încât Jesamine avu un puternic sentiment de compasiune pentru ea. Clothilde d'Armor era o femeie mândră şi frumoasă. La început o crezuse rece şi autoritară, dar mai târziu, descoperise la ea lucruri minunate care-i schimbaseră părerea.

– Bineînţeles că dumneavoastră, doamnă, i se adresă zâmbind politicoasă. V-ar deranja dacă aş mai rămâne ?

Doamna d'Armor nu răspunse imediat şi Jesamine se întrebă dacă şi ea observase că Paul o privea insistent.

– Sunt convinsă că aveţi suficiente cunoştinţe ca să-i fiţi de folos soţului meu, domnişoară Arden, zise bătrâna în cele din urmă. M-aş bucura să vă văd mai des şi poate... poate în zilele mai libere vom putea discuta şi despre bucătărie. Îi adresă un surâs cald şi se retrase lângă soţul ei.

– M-am hotărât, domnule d'Armor. Accept slujba dacă sunteţi sigur că aveţi încredere în mine.

– De ce n-aş avea, **ma chère ?**

Contele şi Jesamine se uitară repede la Paul.

– Poate că nu e normal să vă încredeţi într-un străin, sugeră ea. Unii vor spune că riscaţi foarte mult.

Înţelegându-i aluzia, François trase cu coada ochiului la nepotul lui.

– **Mon cher enfant,** dacă aveai de gând să furi, ai fi făcut-o de mult. Cu simţul dumitale artistic atât de dezvoltat nici n-am fi bănuit că lipseşte ceva. **Non, ma chère,** de foarte mulţi ani mi-am format un simţ care mă ajută să depistez imediat oamenii lipsiţi de caracter. Dar dumneata faci parte din familie, nu ?

Cuvintele bătrânului umplură inima Jesaminei de bucurie.

– Deşi sunt conştientă că răspunderea va fi enormă, voi face această muncă din toată inima.

– **Mais oui,** aprobă François. Va fi o treabă de lungă durată, **n'est-ce pas, ma chère ?**

După o săptămână, Jesamine abia reuşise să inventarieze şi să noteze în catalogul uriaş obiectele dintr-o cameră a castelului. Asta pentru că fusese adesea întreruptă de vizitele lui François

d'Armor, dar și pentru că întâmpinase mari greutăți în stabilirea valorii și a vechimii obiectelor.

O cuprinse un ușor regret că nu studiase cu mai multă atenție ghidul părinților săi, dar se bucura enorm că i se oferise șansa să afle mai multe amănunte despre castel și implicit despre familia d'Armor, încât trecu repede peste asta.

De dimineață primise răspunsul lui James la scrisoarea ei în care-i povestise de slujba la castel. El îi spunea, în stilul caracteristic, că e nebună și că voia cu tot dinadinsul să pățească ceva rău. Jesamine zâmbi. Era atât de încântată de onoarea pe care i-o făcuse contele oferindu-i această slujbă, încât nu putea să ia în calcul motivele lui James prin care voia s-o convingă să renunțe.

Aruncă o privire la ceasul de mână. Mai era destul timp până la prânz așa că puse lista pe birou și mângâie cu drag suprafața netedă. Își puse apoi brațele la ceafă și se întinse în fotoliul comod, bucurându-se de minutele de liniște, libertate și relaxare. Vremea frumoasă de-afară o îndemna să pornească la drum și începu să viseze cu ochii deschiși.

Deodată ușa se deschise și o voce cunoscută răsună în spatele ei :

— Te-ai plictisit deja, **mademoiselle ?**

Lumina puternică de afară, reflectată în suprafața lucioasă a biroului, făcea imposibil să-i vadă expresia de pe chip.

— Nu. Luasem doar o pauză scurtă.

— Mda.

Ochii ei începuseră să distingă trăsăturile dure

ale fetei lui Paul d'Armor, încercând să descopere motivele care-l determinaseră s-o viziteze.

– Aveți treabă în camera asta ? întrebă nesigură.

Alesese salonașul de la capătul coridorului tocmai pentru că știa că era izolat și foarte rar folosit de membrii familiei d'Armor, și nu înțelegea ce căuta el acolo.

Paul înclină capul și se așeză cu grijă pe colțul unei minunate măsuțe Louis XV.

– Te căutam, **mademoiselle,** o informă calm, iar ea clipi des, nedumerită.

Începea s-o enerveze formula „mademoiselle" pe care el o folosea din ce în ce mai des când i se adresa, de parcă ar fi vrut să-i amintească mereu care-i era locul.

Judecând după hainele pe care le purta, el venea direct de pe moșie. Pantalonii gri erau prăfuiți iar pe cămașa descheiată la câțiva nasturi se zărea o pată mare de noroi. Părul de obicei strălucitor și curat, arăta îmbâcsit și încurcat. În jurul lui plutea însă o aură care-l făcea să arate mai puternic și mult mai tulburător și Jesamine simți nevoia să-și înfrâneze reacțiile de răspuns.

– S-a întâmplat ceva ? întrebă ea iar el zâmbi schimbându-și poziția și încrucișându-și picioarele lungi.

– Chiar crezi că trebuie să se-ntâmple ceva ca să vin să te văd, **mademoiselle ?**

Se simțea încolțită și el știa asta pentru că ochii-i străluceau reci sub sprâncenele dese, pe fața aprinsă de la soarele pârjolitor. Ceva din interior îi dădu Jesaminei puterea să zâmbească și să înalțe

bărbia. Voia să-l înfrunte, dar pentru asta trebuia să stea în picioare. Se ridică deci şi, sprijinită de marginea biroului, îl privi neîncrezătoare.

– E ceva neobişnuit pentru dumneavoastră să mă căutaţi. Atât. De fapt, ce doriţi, **monsieur** Paul ?

Deşi îi venea foarte greu să i se adreseze în limba franceză, de data asta simţi o satisfacţie deosebită când observă scânteia de surpriză din ochii lui.

– Într-o zi, **mon enfant,** o să-mi spui simplu, Paul, se auzi încetişor vocea lui calmă.

– Ca să mă trageţi de urechi ? replică Jesamine. Aa, nu, **monsieur !**

– Să te trag de urechi ? repetă el ca şi cum n-ar fi înţeles.

– Engleza dumneavoastră e destul de bună ca să pricepeţi, **monsieur,** spuse ea răspicat.

El izbucni în râs.

– **Mais oui.** Ceea ce mă îngrijorează însă este convingerea ta că se va întâmpla într-adevăr să te trag de urechi. Spune-mi, Jesamine, în scrisoarea pe care ai primit-o de dimineaţă de la domnul Terril ţi se sugerează cumva să te fereşti de mine ?

Era jenant să recunoască direct şi imposibil să nege.

– James ştie că sunt independentă şi că pot să-mi port de grijă în orice situaţie, domnule Paul.

– Pari foarte sigură pe forţele tale, remarcă el coborându-şi în acelaşi timp privirea pe trupul ei. Te-ai adaptat, **mademoiselle ?**

– Mă descurc. Tot nu mi-aţi spus de ce mă căutaţi... domnule Paul, îi aduse ea aminte întorcând capul.

Îl auzi mișcându-se, felul în care pașii i se afundau în covorul moale. Simțea că era foarte aproape... atât de aproape... Simțea căldura trupului acela învăluind-o... accelerându-i pulsul și bătăile inimii...

– Eziți din nou, îi șopti el la ureche, înfiorându-i pielea sensibilă de pe gât cu respirația lui fierbinte. E chiar așa de greu să-mi spui simplu, Paul, **petite ?**

Jesamine își încleștă degetele de marginea biroului, neîndrăznind să se miște.

– La fel de greu cum vă e dumneavoastră să uitați acel „mademoiselle", îi întoarse vorba abia respirând.

– Nu-ți place formula de politețe pe care o folosesc ?

Era imposibil și dezavantajos să continue discuția stând cu spatele. Se întoarse foarte încet. Așa cum bănuise Jesamine, el se afla exact lângă fotoliu și cuvintele lui James reveniră în creierul ei avertizând-o să acționeze. Nu putea însă să-și oprească bătăile inimii și nici slăbiciunea pe care o simțea în picioare. Avea impresia că știa acel chip de când lumea, și lupta aprigă care se dădea în interiorul ei ca să-i reziste o epuiza încetul cu încetul.

– N-am nimic împotriva formulelor de politețe, dacă așa preferați, rosti cu voce gâtuită. De fapt, cred că e o idee foarte bună având în vedere împrejurările.

– Care împrejurări ?

Jesamine simți în nări mirosul de praf din părul și din hainele lui. El îi privea gura cu aceeași in-

tensitate cu care i-o privise în galerie, înainte s-o sărute.

— Te referi la cele cu care va trebui să te obișnuiești, **mademoiselle ?** îi sugeră el și Jesamine realiză stupefiată că-și bătea joc de ea.

Se retrase cât îi permitea spațiul îngust dintre scaun și birou.

— Știți foarte bine ce vreau să spun, șopti ea.

Paul zâmbi dezvelindu-și dinții albi și înaintă. Speriată, Jesamine se agăță de spătarul scaunului, dar el se mișcă mai repede și prinse sub palmele lui mari mâinile ei pe care le acoperi în întregime. Schimbarea pozițiilor îi aduse față în față, cu trupurile atingându-se pe toată înălțimea. Jesamine tremura atât de tare încât nu putea să se gândească la ce avea să urmeze și nici cum va reacționa, așa că rămase nemișcată, așteptând.

— Nu-i așa că prietenul tău te-a avertizat în privința mea ? întrebă Paul cu o voce joasă, seducătoare, care transmise fiori de gheață pe spinarea ei. În ciuda acestui avertisment, te-ai hotărât să rămâi. Apoi, ai încercat din răsputeri să-l convingi pe domnul Terril să se întoarcă în Anglia fără tine, iar acum îți pare rău.

Jesamine continuă să-și țină ochii plecați deși ei țintea gâtul lui încordat și pielea bronzată de pe piept.

— Nu-mi pare rău, negă în șoaptă. Am avut șansa unei vacanțe minunate.

— Și acum, **ma belle ?** întrebă el blând folosindu-și vocea ca pe o armă irezistibilă. Ești aici ca să înregistrezi colecția noastră de artă ? Râse scurt.

Mais non, scopul tău e să-l convingi de asta pe bunicul meu.

Jesamine se zbătu să-și elibereze mâinile. Degetele lui de fier o țineau însă așa de strâns încât renunță supărată.

— Sunt aici pentru că am acceptat slujba pe care mi-a oferit-o bunicul dumneavoastră, spuse ea fără vlagă. Ochii ei albaștri ascundeau perfect vârtejul de emoții din inima ei bolnavă. Vă înșelați dacă vă gândiți la altceva, domnule Paul.

— Petite minette !

Ochii gri, reci, râdeau în timp ce degetele lui strângeau în continuare mâinile ei mici. Apoi, dintr-o dată, totul se schimbă. Gura lui coborî și atinse pielea delicată din spatele urechii ei drepte. Trupul Jesaminei se încordă. Era neputincioasă în fața senzațiilor amețitoare care creșteau în intensitate în corpul ei. Era prinsă într-un vârtej plăcut de mirosuri de after-shave, praf și vin. Se dădu pe spate încercând pentru ultima oară să scape, dar nu făcu decât să-l tragă și pe el și să-l lipească pur și simplu de trupul ei cuprins de frisoane.

— Vrei, te rog...

Gura lui înghiți cuvintele de pe buzele ei și, cu forța sărutului, împinse capul ei pe spate. Genele coborâră lin, lăsând afară chipul lui dur, ochii de gheață... Înainte să se piardă de tot, cu o ultimă zbatere încercă să-și întoarcă fața. Brațele lui o înconjurară însă cu o forță incredibilă, parcă vrând s-o zdrobească de pieptul lui.

Într-un târziu, când el ridică ochii, o privi cu atâta pasiune încât Jesamine simți că se topește,

dar imediat zâmbi și ea înțelese că el știuse tot timpul care va fi reacția ei.

Împinse cu palmele pieptul musculos.

– Cred... cred c-ai făcut asta ca să demonstrezi ceva, șopti răgușită și el râse.

– Ce, **ma belle ?** o întrebă și ochii-i sclipiră amuzați. Că nu ești capabilă să-ți porți de grijă așa cum ai crezut ? Că James a avut dreptate când te-a avertizat să te ferești de bărbați ca mine ? Ar fi trebuit să te duci acasă cu iubitul tău, **jeune fille !**

– James nu e iubitul meu !

Protestul suna copilăresc pentru propriile ei urechi și văzu confirmarea în licărirea de amuzament din ochii lui.

– Vreți să-mi dați drumul ?! zise ea gâfâind.

Se zbătu furioasă până când el își desfăcu brațele eliberând-o. Era supărată pe inima ei, pe trupul ei, pe senzațiile înnebunitoare care o făceau să uite unde se afla și ce făcea, pe faptul că el stătea încă foarte aproape, zăpăcind-o de tot.

– Vreți să-mi faceți loc să trec ? spuse ea făcând eforturi mari să nu-i tremure vocea. Aș vrea să mai lucrez până la prânz.

– Mais oui !

El făcu un pas mic înapoi, lăsând un spațiu foarte îngust pe care ea-l parcurse frecându-se practic de trupul lui.

– Și după prânz, **petite ?**

Se întoarse să-l vadă mai bine. Luată prin surprindere, uitase complet motivul vizitei lui în birou și nu-și putea explica interesul lui de moment pentru ea.

– Mă voi întoarce aici să-mi continuu munca, răspunse ea încruntându-se. De ce întrebați?

Paul înălță fruntea, își băgă mâinile în buzunare și zâmbi:

– Pentru că bunicul meu e de părere că vei fi încântată să faci o plimbare în vie, apoi în cramă, explică el liniștit. Te rog să mă crezi c-o să înțeleg dacă o să-mi refuzi compania. Aș vrea doar să-l anunți tu pe bunicul meu.

Îl privi câteva secunde, uimită de invitația neașteptată. Trebuia să găsească repede ceva de spus... Ideea unei după-amiezi în compania lui îi părea irezistibilă... Vocea rațiunii însă a opri avertizând-o în același timp de pericolul care plutea în aer după tot ce se întâmplase, mai devreme. Îl privi și se întrebă care erau de fapt sentimentele lui în privința invitației pe care i-o făcuse François.

– E un gest deosebit de frumos din partea domnului d'Armor să se gândească la asta, zise ea studiindu-l printre gene. Aș dori foarte mult să merg, dacă nu vă deranjează prea mult, adăugă observându-i încruntarea.

El se ridică încet, țintuind-o cu privirea.

– Chiar vrei să mergi?

Jesamine încuviință năucită. Acum lucrurile îi păreau mult mai limpezi. Acum pricepea că planul lui de seducție, inclusiv sărutul, fusese menit s-o pună în gardă și s-o determine să renunțe la excursie.

Știindu-i intențiile, se înfurie atât de tare încât se hotărî să accepte ca să-l enerveze.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Repet, numai dacă nu vă simțiți jignit de compania mea.

Ochii lui reci o fixară câteva clipe, parcă vrând să-i citească gândurile. Jesamine știa că el sesizase motivul pentru care ea procedase astfel și plecă ochii.

– Îți stau la dispoziție, **mademoiselle,** veni răspunsul lui calm, calculat.

– Chiar nu te superi ? întrebă ea, gata să se răzgândească.

El nu reacționă. Nu făcu decât să-și privească hainele murdare.

– Îmi cer scuze pentru felul în care arăt, dar după cum știi, în vie e foarte cald și foarte mult praf și, la fel ca tine, am avut mult de lucru. În ochii lui se putea citi din nou provocarea familiară cu care se obișnuise Jesamine. Dacă mă accepți așa, **mademoiselle,** atunci voi fi onorat să-ți fiu ghid pe moșia familiei d'Armor. Te rog să fii gata peste două ore.

„Vizita pe moșie ar putea fi interesantă, deși în compania lui și în starea mea de spirit de-acum e puțin probabil să fie și plăcută," se gândi Jesamine urmărindu-i îngândurată pașii mari traversând salonul și ușa închizându-se cu grijă în spatele lui.

CAPITOLUL 7

Era încă nehotărâtă dacă să facă plimbarea în vie sau nu, dar bătrânul conte o asigurase cu atâta vehemență că vizita va fi foarte interesantă, încât nu avu puterea să-l dezamăgească și acceptă.

În timpul prânzului, în ciuda insistențelor lui Paul de a-l accepta cu hainele murdare, Jesamine observate că acesta își schimbase cămașa iar părul își recăpătase culoarea și strălucirea. Era evident că făcuse duș și că se îngrijise cu foarte mare atenție de ținuta sa, probabil în speranța că ea va renunța. Jesamine refuză să se mai gândească la motivele lui ascunse, și-l privi cu încăpățânare până când urcă lângă el în Mercedes.

Merseră paralel cu drumul spre Grossvallée mai mult de un kilometru, apoi Paul opri brusc în dreptul unei pajiști, la soare. În jur erau numai câmpuri pline cu butuci de viță de vie și Jesamine se întrebă cu groază dacă știa ceva despre cultivarea viței sau despre recoltarea ei. Se uită nedumerită la Paul, dar el n-o băgă în seamă. Ieși din mașină și aprinse o țigară, fără să se sinchisească să-i deschidă măcar portiera. După câteva secunde de așteptare în care nu se întâmplă nimic, Jesamine ieși

și ea și se opri în iarba deasă de pe margine. Urmări tăcută ochii lui îndreptați spre capătul șirului, învăluiți în rotocoale de fum, și tresări imediat ce capul lui se întoarse surprinzând-o cercetându-l.

— Sper că ți-ai luat pantofi comozi, zise el calm. De aici vom merge pe jos, **ma fille !**

Cuvintele sunau descurajator, dar pentru ea aveau cu totul alt efect. Zâmbi și-i răspunse cu glas mieros :

— Oh, nu vă faceți probleme. De obicei port pantofi comozi cu care pot merge kilometri întregi. Ocoli mașina și-i arătă balerinii cu care era încălțată. Ăștia sunt buni ?

Paul aprobă tăcut, mai trase un fum din țigară apoi o apucă pe Jesamine de braț. Gestul de-acum obișnuit o înfiora de fiecare dată, dar Paul nu făcu asta decât ca s-o îndrepte în direcția bună, apoi o eliberă.

— Vino, zise scurt. Trebuie să le vorbesc oamenilor. Sper că n-o să te plictisești.

— Sunt sigură că n-o să mă plictisesc, spuse ea evitându-i ochii înainte să pornească peste câmp. „Nu va fi deloc o excursie plăcută", se gândi călcând pe urmele uriașe ale pașilor lui, printre butuci.

— Sperați c-o să mă răzgândesc ?

Paul se opri și o săgetă cu privirea lui rece.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că se va întâmpla așa, deși căldura asta înăbușitoare și praful nu sunt plăcute pentru nimeni. Degetele lui prinseră carnea moale a brațului ei gol și strânseră ușor. Dar tu ai niște motive, nu-i așa, **petite minette ?**

Jesamine își smulse mâna cu putere. Din cauza efortului, tălpile i se frecară dureros de pământul uscat. Mângâie urmele degetelor lui de pe piele și ridică ochii furioasă.

— Mă doare ! strigă. Și nu-mi mai spuneți pisioață !

— Pisoiaș, o corectă el serios. Ești prea delicată și prea moale ca să fii pisică, **ma belle !**

— De ce n-ați vrut să mă aduceți aici ? întrebă ea ignorându-i provocarea de mai înainte. Nu v-aș fi deranjat cu nimic ! Ați fi putut pur și simplu să mă ignorați. Hai, duceți-vă la lucrătorii dumneavoastră, mă descurc și singură !

— Bunicul meu se așteaptă să-ți satisfac orice curiozitate legată de viile noastre, spuse Paul și expresia ochilor lui o puse pe gânduri mai mult decât o făcură cuvintele.

— Nu știu ce vreți să spuneți, negă ea cu vehemență cercetându-i fața de nepătruns. Nici măcar de ce sunteți așa de supărat c-am venit pe moșie.

El nu-i răspunse. Se mulțumi doar s-o privească gânditor până când observă salutul unui bărbat brunet care lucra la unul dintre butuci.

— **Bonjour,** Georges !

Ei discutară câteva clipe într-o franceză de neînțeles pentru Jesamine. Apoi, necunoscutul o studie apreciativ până când ea se îndepărtă pășind cu grație alături de Paul.

Îi era din ce în ce mai greu să se țină după el prin bulgării de pământ ca de piatră. La un moment dat, o clipă de neatenție o făcu să-și prindă laba piciorului între două pietre și în următoarea

secundă să se trezească întinsă, cu fața în jos, sub ochii lui Georges și ai celorlalți lucrători care încetaseră orice activitate. N-apucă să-și revină complet din amețeala impactului, că două brațe puternice o prinseră de talie și o aduseră cu repeziciune în poziție verticală.

— Te-ai lovit ? Vocea lui Paul trăda îngrijorarea dar Jesamine era prea stânjenită de cele întâmplate ca să observe ceva. Se gândi că el ar fi putut să-i apuce mâinile sau brațele și apoi s-o ajute să se ridice, dar în nici un caz să-i înconjoare mijlocul și s-o strângă la piept cu atâta forță. Simți ochii oamenilor ațintiți asupra ei și auzi șușotelile lor în aerul fierbinte plin de praf. Obrajii i se înroșiseră gata să ia foc. Se simțea îngrozitor de umilită și încercă să-și scuture jeanșii cu ambele mâini.

— Nu, nu m-am lovit, spuse în șoaptă, continuând să-și ocupe mâinile cu ceva și refuzând să privească în jur. Cel puțin nu în exterior, adăugă.

— **Comment ?**

Ochii gri o priveau cu intensitate și cu nedumerire.

— N-are importanță, încheie Jesamine necăjită. Vă rog să mergeți mai departe fără mine. Mi-e cald, mi-am julit genunchii și nu pot să respir normal...

— Ai obosit așa de repede ? Ochii lui trecură încet în revistă curbele apetisante ale corpului ei strâns în jeanșii prăfuiți și bluza de bumbac transpirată care-i scotea în evidență sânii frumoși. Zâmbi satisfăcut. Se pare că bunicul s-a înșelat în privința rezistenței tale, **ma chère !** Vrei să te duc la castel ?

Nu-i răspunse imediat. Nu voia să se întoarcă dar trebuia să fie de acord cu el că-i lipsea rezis-

tența necesară să continue. Îl privi cu reproș, căutând adevărul în ochii lui.

– V-ar surâde, nu-i așa ?

Paul se uită la ea de parcă n-ar fi fost acolo.

– Nu vreau să te influențez, **ma chère.** Dacă dorești să continuăm drumul, atunci pornim.

Jesamine întoarse capul nervoasă și nefericită, căutând o soluție de ultim moment. Un lucru era clar însă : Paul dorea s-o știe cât mai departe.

Fără să vrea, se uită la tânărul căruia Paul îi spusese Georges și care lucra de zor. Acesta o privea cu coada ochiului și cu zâmbetul pe buze, și Jesamine aproape pufni în râs.

– Poate c-aș putea apela la unul dintre lucrători ca să-mi arate via, zise ea brusc.

Pentru o secundă, Paul o privi parcă fără să priceapă, apoi se întoarse spre Georges. Acesta din urmă îi susținu privirea, atent doar pe jumătate la activitatea sa.

– Ah, **mais non, ma fille,** spuse Paul revenindu-și. Nu-mi plătesc muncitorii ca să facă pe ghizii pentru orice tânără drăguță care apare pe moșie. Dacă vrei să continui plimbarea, atunci va trebui să te mulțumești cu mine. Oamenii au alte tréburi.

– Credeam că... începu Jesamine, dar el nu-i dădu posibilitatea să continue. Degetele lui puternice se înfipseră în brațul ei, apoi o traseră printre șirurile de butuci. Înaintau destul de repede, oprindu-se uneori pentru ca Paul să-și salute oamenii și să le dea câteva indicații.

După o jumătate de oră, simțindu-se jignită și ignorată, Jesamine protestă.

– Nu vreți să-mi spuneți nimic, nu-i așa ?

Paul o cercetă cu sprâncenele ridicate, de parcă interesul ei pentru viţa de vie l-ar fi surprins.

– Vrei să-ţi explic ?

Ea se încruntă.

– Sigur că vreau, doar de-asta am venit, nu ?

– **Oui ?**

Jesamine se uită la el cu curaj, deşi inima-i bătea cu putere şi încă o dată, vocea lui îi atrase atenţia că ceva nu era în regulă.

– De-asta sunt aici, domnule Paul, insistă ea mult mai calmă, indiferent ce credeţi !

– Poftim ? Se uita la ea la fel de năucit. Dacă vrei să ştii totul despre podgorie, atunci vei şti, **ma belle !** zise el scurt.

– Mulţumesc !

Şi el începu să-i vorbească despre soiurile menite să producă vinuri alese, despre importanţa solului şi a speciei de viţă de vie, astfel încât produsul final să fie cel aşteptat. Jesamine îl asculta fascinată iar el continuă, în termeni simpli, cu tehnologia de presare a strugurilor, cu transformarea lor în vin, cu procesul de îmbuteliere şi cu aplicarea etichetelor, insistând pe ultima operaţie care era controlată cu stricteţe.

– De exemplu, la unele vinuri este specificat pe etichetă, pe lângă producător – care de obicei este numele unui castel ca şi în cazul nostru – şi **clos**-ul.

– **Clos**-ul ? repetă Jesamine neîndrăznind să-l roage să traducă.

– Adică, începu Paul să explice, trebuie indicată exact parcela pe care a fost cultivat soiul respectiv şi de pe care s-au recoltat strugurii. E foarte

important pentru noi ca cei care ne cumpără vinul să știe absolut totul despre el.

– Înțeleg...

Era impresionată de efortul care se depunea pentru ca beneficiarul – de obicei expert în astfel de probleme – să primească toate informațiile necesare înainte de comandarea vinurilor.

– „Château d'Armor" produce un vin bun ? întrebă ea curioasă.

Paul se uită lung la ea, suspectând-o de ironie.

– **Mais naturellement,** „Château d'Armor" este unul dintre cei mai mari producători de vinuri de pe valea Loirei. Experții din lumea întreagă știu că podgoria noastră datează din 1697, și că producem un vin excepțional.

Jesamine era impresionată de patosul cu care-i vorbea el și nu avea nici un motiv să nu-l creadă. Privindu-i fața aspră și părul negru, des, o emoție sălbatică îi strânse stomacul. Era atât de ușor să se îndrăgostească de el, dar și atât de primejdios...

– E fascinant ! spuse ea încercând să-și limpezească mintea. Nu mi-am dat seama până acum câtă muncă trebuie depusă până se scoate prima sticlă de vin. Mai e ceva ce puteți să-mi arătați ?

El ezită, apoi își reveni și luă o poziție dură de parcă era nevoit să facă ceva împotriva voinței sale. Inima Jesaminei fu străpunsă de o senzație inexplicabilă de durere.

– Vrei să vezi pivnițele ? o întrebă el.

– Aș dori foarte mult să văd pivnițele, vă rog, spuse ea pe un ton la fel de dur.

– **Très bien.**

Îl urmă aproape în fugă până la capătul podgoriei, zdrelindu-şi picioarele printre şirurile lungi de viţă de vie agăţată pe sârmă. La un moment dat, el se opri şi se întoarse. O privi cu o expresie pe care Jesamine n-o înţelese.

— Sper că nu te superi că nu te ţin de braţ.

Jesamine clipi derutată. Avea senzaţia că se referă la ceva ce ea ar fi trebuit să ştie. Îşi scuturâ capul, necăjită de situaţia confuză în care se afla.

— Nu, nu mă supăr.

Stăteau foarte aproape şi ea simţi ceva nou, deosebit, născându-se între ei. Îi era teamă, o teamă care-i îngheţa sângele-n vine.

— Ai prefera desigur să mă port cu tine ca şi cu o iubită, nu ? continuă el. De-asta ai şi venit pe moşie, ca să creezi această impresie.

Jesamine era prea şocată ca să spună ceva. Înaintă până la marginea drumului şi-l privi câteva secunde.

— N-am idee ce impresie trebuie să creez. Vocea ei răguşită, nesigură atrase atenţia lui Paul. Se pare că dumneavoastră ştiţi mai bine de ce am acceptat plimbarea.

Ar fi vrut ca discuţia lor să se desfăşoare într-un loc mai puţin populat şi pentru prima oară se întrebă dacă el mai adusese vreodată o femeie să vadă podgoria. Alungă repede gândul acesta, convinsă fiind că femeile care-l atrăgeau pe Paul d'Armor nu făceau parte din categoria celor care preferau să se plimbe pe câmp, prin praf şi arşiţă.

— Crezi că nu ştiu de ce ai venit cu mine, **ma belle ?** Sau de ce a aranjat bunicul vizita asta ? Crezi că sunt atât de prost încât să nu bănuiesc

măcar ce planuri are cu mine bătrânul ? Iar tu care te-ai arătat așa de amabilă...

Genunchii Jesaminei se înmuiară de tot, iar emoția din stomac îi provocă o puternică senzație de vomă. Dăduse așa de puțină importanță intențiilor contelui când îi propusese această vizită, încât acum, când stătea în fața aprigului Paul, se simțea foarte stânjenită și extrem de obosită.

— Domnul d'Armor știa cât sunt de interesată să văd toate astea, spuse ea indicând cu brațele deschise întreaga zonă cultivată cu viță de vie.

— Și vrei să cred că erai pregătită să înfrunți praful și soarele ăsta pârjolitor doar ca să vezi viile ? o întrebă Paul cu ironie. Vrei să scrii istoria cultivării viței de vie, **mademoiselle journaliste ?**

Jesamine se îmbujoră. Auzise destule. Ochii ei albaștri se aprinseră iar degetele se strânseră gata să lovească gura ce rostise atâtea vorbe jignitoare.

— Nu știu ce intenții a avut bunicul dumneavoastră când a aranjat vizita, zise ea cu voce joasă, printre dinți. În orice caz, indiferent la ce s-a gândit, vă asigur că pe mine mă preocupă doar podgoria. În nici un caz, ghidul !

Îi aruncă o privire plină de ură. Paul îi întâlni ochii albaștri aroganți, umbriți de sprâncene subțiri, frumoase.

— Trebuie să fii la curent cu faptul că bunicul abia așteaptă să mă vadă însurat. Să nu-mi spui că nu ți ai dat seama că unicul motiv pentru care te-a angajat e ca să mă prinzi în plasă, **mademoiselle !**

— Ba da !

Se uita la el cu privirea încețoșată, cu gura întredeschisă, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Îl suspectase de multe ori pe François d'Armor că-și încurajase nepotul să flirteze cu ea, dar nici în visele ei cele mai negre nu-i imaginase că bătrânul plănuise mai mult de atât.

— Nu se poate să credeți că domnul d'Armor... Nu vorbiți serios ! spuse ea gâfâind și Paul râse scurt.

— Chiar atât de naivă ești, **ma belle,** încât să nu realizezi că ai fost aruncată pur și simplu în brațele mele ?

Ea nu încercă să-l convingă negând. Nu putea să creadă însă că în capul bătrânului fusese vorba mai mult decât de un simplu flirt.

— Am crezut că dânsul... Își scutură capul și începu din nou. Nu pot să cred că bunicul dumneavoastră s-a gândit la mai mult... decât... un flirt... Cuvintele aproape-i înghețaseră pe buze. Eu nu mi-am propus așa ceva !

Paul o cercetă cu atenție și în colțul gurii lui frumoase se înfiripă un zâmbet vag.

— L-ai judecat greșit pe bunicul în ceea ce mă privește. El știe foarte bine că nu mă mulțumesc doar cu un flirt, iar pe tine te cunoaște deja destul de bine ca să realizeze că așa ceva e practic imposibil.

Ochii lui gri, reci, calculați se mișcară încet peste chipul ei roșu ca focul.

— Domnule Paul, eu...

Mâna care-i ridică încet bărbia o opri.

– N-ai fi de acord cu un flirt de amuzament, nu-i așa, **ma belle ?** o întrebă și vocea lui fierbinte o făcu să tremure de-a binelea. Întoarse capul încercând să se ascundă.

– Nu, șopti ea abia auzit. Nici dumneavoastră n-ați fi de acord, domnule !

El nu negă, dar se simți obligat să sublinieze din nou intențiile bunicului său.

– Bătrânul se gândește doar la căsătorie. O lună întreagă n-a făcut decât asta. Nu l-a interesat dacă vei fi atrasă de podgoria noastră, iar tu, **ma belle,** nu m-ai convins ! François a știut tot timpul ce face și că tu ești persoana menită să-i duci planul la îndeplinire. Nu pot să cred că nu te-a pus la curent cu tot ce e în mintea lui !

– Puteți să credeți ce vreți ! declară Jesamine abia respirând. N-am de gând să vă schimb părerile și nu intenționez să vă pun în situații neplăcute de față cu angajații dumneavoastră.

Furia ei părea să-l uimească și pentru o clipă Jesamine chiar crezu că el va regreta acuzațiile pe care i le aruncase în față. Deodată însă se produse schimbarea. Paul îi arătă locul unde era parcat Mercedesul și spuse :

– Vrei să te conduc înapoi la castel, **mademoiselle ?**

Ea scuturâ capul îngrozită, dar și împăcată într-un fel.

– Nu, mulțumesc, zise. Nu vă mai prefaceți că sunteți amabil, domnule Paul. Nu vă stă în obicei !

– Să mă prefac ?

Ochii lui din nou de oțel și accentul dur o făcu:

ră să realizeze cât de imprudent era să se lase antrenată într-o ceartă.

— Nu crezi că ar fi mai rău dacă te voi lăsa să te întorci singură ?

— Acum aş vrea să plec, spuse ea, nerăbdătoare să scape de el. Fiţi sigur că pot să găsesc drumul înapoi !

O clipă chiar crezu că el va insista să meargă împreună, chiar dori să se întâmple aşa. El înclină însă capul liniştit şi spuse :

— **Très bien, mademoiselle.** Se răsuci apoi cu aroganţa care-l caracteriza şi porni cu părul fluturând în vânt înapoi la oamenii lui.

Jesamine rămase multă vreme pe loc, sorbindu-l din priviri, cuprinsă de un puternic sentiment de regret şi de părăsire.

Într-un târziu, cu ultimele puteri, se întoarse şi porni să înfrunte drumul lung în bătaia soarelui dogoritor, spre castel.

*

* *

Nu putea să-şi amintească ce-o determinase să schimbe direcţia alegând drumul spre sat şi nu pe cel spre castel. Poate că Grossvallée care se afla doar la câţiva metri îi păruse o perspectivă mult mai atrăgătoare decât interogatoriul pe care voia să i-l ia bătrânului în legătură cu acuzaţiile lui Paul.

Încet, încet, intră în sat. Strada principală era pustie, iar în aer plutea aroma pâinii scoase din cuptor. La cafeneaua din colţ, singurul loc nepopulat, bătrânii care se lăfăiau fără treabă pe băncuţele

de lemn, trăgând leneș din pipe sau bând vin din cănile de pământ, o studiară din nou cu același interes. Jesamine îi ocoli trecând pe partea opusă a străzii.

— Bonjour, **mademoiselle !**

Se întoarse și zări un tânăr care ieșise parcă din pământ. **Puis-je vous aider ?** o întrebă acesta.

— Bună ziua, zise și Jesamine. Îmi pare rău dar nu vorbesc franțuzește.

— Sunteți englezoaică ? Ochii băiatului o iscodiră cu interes și Jesamine încuviință.

Era puțin ciudat felul în care tânărul se apropiase de ea, dar nu vedea nimic rău în asta și era ușor să-l îndepărteze dacă devenea prea insistent cu întrebările. Lăsă gândurile la o parte și privi în jur. De pe partea cealaltă a străzii, o femeie în jur de treizeci de ani îi privea cu atenție. După câteva clipe ea îl strigă pe băiat în franceză.

Tânărul nu se depărtă, îi explică numai prin gesturi scurte și cuvinte puține care-i era intențiile. Femeia adăugă ceva ce semăna cu un avertisment, apoi se îndepărtă cărând cu greu coșul de nuiele mare și plin de sânge.

— Mama mă consideră încă un puști, explică băiatul rotindu-și ochii jucăuși. Am încercat să-i spun că sunt aproape bărbat și un foarte bun ghid. Dacă doriți, v-aș putea arăta satul.

Motivul interesului lui pentru ea era limpede acum. El spera să-i fie ghid ca să câștige ceva bani de buzunar.

— Poate doriți să vedeți **l'église !** sugeră băiatul cu speranță în glas și adăugă repede : Biserica, **mademoiselle** !

Jesamine își aminti de părintele Dominic, de suspiciunile lui și refuză clătinând capul.

– Nu, mulțumesc.

Băiatul era așa de necăjit încât ea regretă că-l refuzase.

– N-aveți nevoie de ghid, **mademoiselle ?**

Ea se gândi puțin.

– Locuiești în sat ?

– **Mais oui,** o asigură el cu entuziasm. Există **instituteur** aici ! Adică învățător, traduse el amintindu-și că ea nu înțelegea limba franceză.

Jesamine se uită de-a lungul străzii, apoi se întoarse zâmbind.

– Crezi că e nevoie de ghid ca să vizitez locurile astea ?

– **Mais oui,** o asigură el cu entuziasm. Există locuri pline de istorie, **mademoiselle.** De exemplu, câmpul unde s-au războit maquisarzii, despre care mi-a vorbit tatăl meu...

În mod inevitabil, Jesamine își aminti iar de discuția cu părintele Dominic și de fragmentul referitor la implicarea familiei d'Armor în istoria locurilor. În ciuda zilei toride, era tentată să accepte oferta băiatului și să facă un tur prin Grossvallée ca să vadă câmpurile de luptă. Era conștientă că-i jurase lui Paul să nu se amestece în probleme ce priveau familia, dar nu putea pretinde la nesfârșit că nu era curioasă. Bănuia chiar că moartea Louisei d'Armor nu survenise în timpul nașterii lui Paul, cum i se spusese, ci în timpul războiului, și avea o semnificație deosebită.

– Foarte bine, acceptă ea zâmbind, spre bucuria băiatului.

– Numele meu este René Marais, **mademoiselle,** o informă politicos, și sunt fericit că v-am întâlnit.

– Jesamine Arden, spuse la rândul ei Jesamine.

Băiatul făcu o reverență și înclină capul cu respect.

– Sunt încântat de cunoștință, **mademoiselle** Arden !

În compania tânărului său ghid, Jesamine descoperi în apropierea satului locuri noi, minunate și o pădurice deasă în care nu se auzea decât foșnetul frunzelor și, din când în când, ciripitul ascuțit al păsărilor ascunse printre ramuri.

René Marais cunoștea foarte bine istoria fiecărui colțișor din împrejurimi. Povestirile lui fermecătoare, presărate cu amănunte deosebit de interesante, constituiau dovada unei pregătiri prealabile. Cu siguranță, învățătorul Marais se ocupase cu mare atenție, încă din copilărie, de instruirea fiului său.

Timpul trecu foarte repede și într-un târziu, când Jesamine, se uită la ceas, constată cu uimire că erau deja două ore de când părăsise podgoria și pe Paul. Venise vremea să pună punct circuitului istoric, oricât de interesant i se păruse, altfel părinții băiatului ar fi intrat în panică. Îi împărtăși imediat lui René intențiile sale și băiatul făcu o grimasă de profundă dezamăgire.

– Aș vrea să vă arăt locul de lângă pod unde s-au înecat câțiva naziști, îi spuse încercând s-o convingă să continue incursiunea în vecinătățile satului Grossvallée. Treaba asta a fost învăluită multă vreme în mister, dar se pare că se cunoaște numele

celui care a pus totul la cale. Cred că și tata-l știe...

Jesamine se cutremură.

– Poate altă dată, René. Acum trebuie să ne-ntoarcem neapărat.

– **Très bien !** acceptă băiatul resemnat. Dar aș vrea să vă fiu ghid din nou, **mademoiselle** Arden, zise el politicos și ea se gândi că voia probabil să câștige din nou niște bani.

– Mi-ar plăcea.

Porniră încet pe aceeași stradă principală, când se treziră față-n față cu un bărbat în vârstă care se repezi spre René.

– Tată ! strigă băiatul prefăcându-se surprins, deși îl zărise cu mult timp înainte să ajungă la ei.

Jesamine îl privi pe străin sperând din tot sufletul că nu vor apărea probleme din cauza băiatului.

– Sper că nu e interzis să-mi arăți împrejurimile Grossvallée-ului, începu ea. Vreau să spun, tatăl tău știe că în timpul liber ești ghid ?

– **Mais oui,** o liniști René zâmbind. Există puține de văzut în Grossvallée, dar tata e foarte bucuros când îmi pot etala talentul de ghid. Chiar mă încurajează ! O clipă, ochii lui negri străluciră, apoi continuă : În cazul dumneavoastră, cred că și lui i-ar plăcea să vă fie ghid.

Jesamine abia sesiză complimentul, atentă la bărbatul care se apropia. El era mult mai în vârstă decât se așteptase și, cu cât se apropia, cu atât era mai evident că nu era deloc încântat să-și vadă băiatul de cincisprezece ani în compania ei. Când

ajunse la câțiva pași, René făcu prezentările dar tatăl înclină capul și-i tăie tot elanul.

– Am fost avertizat în privința dumneavoastră, **mademoiselle,** o informă pe Jesamine într-o engleză perfectă. Părintele Dominic a fost foarte amabil să mă pună în temă... Mi se pare că sunteți ziaristă, nu-i așa ?

„Deci despre asta e vorba" se gândi Jesamine tulburată. „Probabil că părintele l-a informat că stau la castel și că m-am interesat de membrii familiei d'Armor..." Își aminti că în trecut existase o legătură foarte strânsă între școală și biserică, dar nu pricepea de ce părintele Dominic simțise nevoia să-l avertizeze pe Marais în privința ei...

– Sunt ziaristă, într-adevăr, confirmă ea înfruntând privirea rece a bărbatului. Acum lucrez pentru domnul d'Armor, la castel.

– Înțeleg, **mademoiselle,** zise învățătorul cu indiferență. Domnul d'Armor e renumit pentru ospitalitate, ca și predecesorii lui.

„Ce vrea să spună ? Că abuzez de ospitalitatea lui François ?" Jesamine se înroși de furie.

– Așa este, spuse cu voce tremurată făcând eforturi mari să se abțină. Dânsul, ca și toți ceilalți membri ai familiei d'Armor sunt foarte buni cu mine...

Ochii negri ai bărbatului o fixau insistent.

– **Précisément !** întări spusele ei apucând brațul băiatului și aplecând capul în semn de salut. Vă rugăm să ne scuzați, **mademoiselle,** dar soția mea ne așteaptă.

Jesamine încercă să se calmeze zâmbind ușor.

– Desigur, domnule. Era inacceptabil ca mese-

ria ei să fie desconsiderată în halul acesta. Simțea că explodează și avea senzația că nu i se va mai permite să ceară vreo informație despre trecutul familiei d'Armor, ba chiar să treacă prin Grossvallée.

Încurcat de atitudinea tatălui său și reușind să reziste mâinii puternice care-l trăgea, René i se adresă Jesaminei :

— **Mademoiselle** Arden, îmi permiteți să vă mai însoțesc și în altă zi ?

Jesamine n-avu timp să răspundă fiindcă domnul Marais i-o luă înainte intervenind ferm, dar în termeni politicoși :

— Nu cred, René. Apoi, simțind nevoia unei explicații, se întoarse spre Jesamine. Fiul meu este prea tânăr pentru astfel de îndeletniciri, **mademoiselle.** Eu și mama lui credem că e mai bine să renunțe.

Nu mai era nimic de adăugat. Bărbatul era hotărât iar ea n-avea de gând să-l contrazică, mai ales că în calitatea lui de părinte avea ultimul cuvânt. Ceea ce-o deranja însă la domnul Marais, ca și la părintele Dominic, era neîncrederea pe care o afișau față de ea, și tare mult ar fi vrut să știe care era motivul acestei atitudini.

— Înțeleg, șopti ea scuzându-se printr-un zâmbet abia schițat față de René. La revedere, René. Presupun că n-o să te mai văd, așa că vreau să-ți mulțumesc pentru tot.

Trecu pe lângă ei cu bărbia ridicată, observând în ultima clipă unda de regret din ochii domnului Marais. Era convinsă că el era un om simplu care nu agrea ziariștii. De ce ? Nu știa, dar mai mult ca sigur că avea să afle foarte curând.

*
* *

Imediat ce ieşi din sat, căldura înăbuşitoare o copleşi. Înainta cu greu iar gândurile i se întorceau la Paul. Oare el plecase la castel ? Oare observase cineva lipsa ei ? Poate doar bătrânul François d'Armor...

În vii oamenii lucrau de zor, dar Mercedesul lui Paul nu se zărea nicăieri. Dacă el se întorsese la castel, oare cum justificase în faţa bunicului absenţa ei ? Îşi aminti cât de suspicios o privise când ea îi explicase că nu ştia nimic de planurile bătrânului şi, pentru câteva clipe, retrăi din plin situaţia umilitoare din podgorie. Nu dorea să-l revadă prea curând, aşa că se opri şi se aşeză pe iarba înaltă de pe marginea drumului, cu coatele pe genunchi.

Visa cu ochii deschişi. Era limpede că Paul o jignise cu speranţa c-o va convinge să plece. Şi oricât de mult se lupta să nu-i pese, purtarea lui o rănise adânc.

Sărutările lui pline de pasiune îi stârniseră emoţii nebănuite. De fiecare dată după aceea însă, el îi dovedise, şi se amuzase copios, că ştia perfect ce efect avuseseră asupra ei. Jesamine înţelegea abia acum cauza acestui comportament straniu şi dacă planul lui François de a-i pregăti căsătoria era adevărat, atunci reacţiile lui erau deplin justificate, deşi această constatare nu uşura cu nimic suferinţa ei. Dacă ar fi existat măcar o cale prin care să afle ce era în capul bătrânului conte, poate că s-ar fi purtat în sfârşit aşa cum trebuia

Cufundată în gânduri, i se păru că aude în depărtare zgomotul unei mașini. Se ridică, își scutură jeanșii și porni prin soarele dogoritor spre castel. Nu făcu decât câțiva pași când din sens opus se apropie de ea un automobil într-o viteză uluitoare. Recunoscu Mercedesul în același moment în care frânele scrâșniră ridicând în spate un uriaș nor de praf. Prin geamul închis zări ochii lui Paul cercetând-o cu înfrigurare. După câteva secunde el porni motorul, întoarse mașina și opri din nou lângă ea. Jesamine crezuse că va trece mai departe, dar când se trezi cu el atât de aproape și analizând-o din cap până-n picioare, simți că-și pierde controlul. Pulsul i-o luă razna, iar genunchii i se înmuiară. De ce o căutase, după toate acuzațiile pe care i le adusese mai devreme ?

Paul coborî din mașină și înaintă calm, fără s-o scape din ochi.

– Unde-ai fost, **petite idiote ?** o întrebă cu căldură. Cuvintele rostite simplu ascundeau o mare îngrijorare, dar această bruscă schimbare de atitudine o indigna.

– Am fost în sat ! se răsti ea, iar buzele lui Paul se strânseră amenințător.

– Nu ți-a trecut prin cap să mă anunți ? o acuză el cu brutalitate și obrajii ei prinseră culoare.

Jesamine ridică bărbia și îndrăzni să-l privească direct în ochi.

– Când am plecat nu v-a interesat, doreați doar să dispar cât mai repede. Nu înțeleg de ce trebuia să vă dau raportul asupra fiecărei mișcări pe care o fac, domnule Paul ! încheie ea nervoasă.

– **Vous...**

El făcu un efort aproape supraomenesc să se calmeze, apoi o prinse de braț și o târî până la mașină, unde o forță să se așeze pe locul din față. Cu chipul desfigurat de furie, se trânti pe scaunul șoferului și porni în viteză.

Jesamine intenționa să-l întrebe de ce o căutase dar se răzgândi, presupunând că fusese îndemnat de bunicul lui. Se hotărî deci să aștepte până când ajungeau la castel.

În apropierea intrării pe proprietatea familiei d'Armor, zări două mașini care se ciocniseră și câțiva polițiști care luau declarații. După agitația trecătorilor, părea că fusese un accident foarte grav.

– Credeți c-a fost rănit cineva ? întrebă ea când mașina lor trecu încet pe lângă polițiști.

– Da, mai multe persoane, confirmă Paul gânditor și Jesamine înțelese că el văzuse accidentul la plecarea de la castel.

– Îngrozitor ! Se răsuci spre geamul din spate și se cutremură. Sper că n-a murit nimeni.

El nu-i răspunse și mașina intră pe poarta larg deschisă, apoi dincolo de ea, pe alee.

– O femeie, o englezoaică, spuse el brusc. A fost dusă la spitalul Sf. Maria din Nantes, unde a și murit.

Jesamine se întoarse, speriată de-a binelea.

– Ați văzut cum s-a întâmplat ?

– **Non !** Vocea lui aspră îi atrase atenția. Am trecut la puțin timp după producerea accidentului. Am vorbit cu un polițist.

– Înțeleg.

El tăcu și inima Jesaminei începu să bată cu putere, pe măsură ce-i studia fața dură întoarsă

spre ea. Apoi, ca prin farmec, înțelese pentru ce gonise el ca un nebun spre Nantes. Aflase că victima accidentului era o englezoaică și se gândise la ea. Apoi, plecase să verifice informațiile polițistului. De aceea n-o recunoscuse de prima dată când o văzuse pe marginea drumului.

— V-ați gândit că eu eram victima ? întrebă ea încet. Paul nu spuse nimic și nu întoarse capul. Conduse încet mașina pe drumul străjuit de stejari, până în fața intrării principale.

Jesamine fu cuprinsă de o căldură urmată de o bucurie nefirească. Ceața se risipise și mintea ei lucra din nou. Paul o căutase, înnebunit de furie și teamă, și era mulțumită. Își lăsă capul pe spate și-l privi din nou printre gene. Nu-l mai întrebă nimic pentru că știa că el n-ar fi recunoscut niciodată că se temuse pentru viața ei. Un zâmbet larg se născu pe chipul ei delicat. Era mulțumită... foarte mulțumită.

CAPITOLUL 8

Jesamine nu se așteptase ca lista cu antichități să-i ia atâta timp. Chiar și François d'Armor se arătase impresionat de comoara strânsă între zidurile castelului, „moștenirea strămoșilor", cum obișnuia s-o numească.

După două săptămâni de lucru, Jesamine nu reușise să inventarieze complet decât două camere și o începuse pe-a treia. Activitatea se desfășura extrem de încet, exact așa cum anticipase domnul d'Armor când îi oferise slujba, și dacă lua în calcul ritmul pe care și-l impusese, mai avea nevoie de încă șase luni până la finalizarea catalogului. Întocmi un raport în detaliu asupra situației create și se hotărî să-și informeze gazda chiar la cină.

Seara, prezentă raportul insistând pe perioada de șase luni pe care o estimase. Paul o privi mirat, fără să arate însă în vreun fel dacă vestea-l bucura sau nu. În ultima vreme, relația dintre ei se schimbase. El o mai tachina din când în când, dar niciodată nu mai încercase s-o sărute sau să se apropie în vreun fel de ea apelând la puterea sa de seducție.

François d'Armor îi ascultă argumentele cu atenție și se arătă complet dezinteresat de durata inventarului. Această atitudine trezi în inima Jesaminei bănuiala că acuzațiile lui Paul erau adevărate. Îl urmări curioasă cum dă din cap acceptându-i estimarea și cum îi zâmbește cu blândețe părintească.

– Nu v-am spus de la început că va dura mult ? zise bătrânul și Jesamine nu-și putu reține un zâmbet.

– Într-adevăr, domnule d'Armor. Ați bănuit însă cât de mult ?

– Nu, recunoscu François vesel. Dar ce importanță are, **ma chère ?**

– Te temi că n-o să rezişti, **mon enfant ?** interveni cu atenție doamna d'Armor.

– Ah, nu, doamnă ! nu cred c-o să obosesc, indiferent cât ar dura. Se opri atrasă de privirea lui Paul și zâmbetul în colțul gurii care-i transmitea fiori de gheață pe șira spinării. E doar... Râse clătinându-și capul. Uneori am senzația că cineva mă suspectează din umbră că trag intenționat de timp. Nu divulgă numele persoanei, convinsă fiind că Paul bănuia la cine se referea.

– Și e adevărat, Jesamine ?

Vocea lui pătrunzătoare îi atrase atenția, dar François interveni înaintea ei, puternic marcat de observația nepotului.

– **Mais non, mon garçon.** De ce-ar face **mademoiselle** Jesamine un asemenea lucru ?

Paul o țintui pe Jesamine cu ochii lui de oțel, sprijinindu-și cotul de **masă** și plimbându-și alene degetele frumoase pe piciorul înalt al paharului.

— **Je ne sais pas, grand-père.** Ideea îi aparține Jesaminei.

Ea-i susținu privirea, observând licărirea jucăușă. După aproape șase săptămâni petrecute la castel, îl considera încă cel mai tulburător bărbat din viața ei...

— Cred că domnul d'Armor mă înțelege destul de bine, se simți nevoită să precizeze. Uneori am senzația că din teama de a nu estima greșit un obiect, mă aplec prea mult asupra lui și mă pierd în detalii. Sunt copleșită de îndoială că nu-i descopăr adevărata valoare.

— **Mais non !** se repezi François. Nu pot să cred asta ! Faci o treabă excelentă, **ma chère,** și te asigur că n-aș avea încredere în altcineva. Te rog să mă ierți c-am renunțat așa de brusc la formula de politețe, dar îmi ești foarte dragă.

— Vă mulțumesc, domnule d'Armor. Sunteți prea amabil și nu mă deranjează.

Se uită din nou la Paul care o urmărise tăcut, simțind provocarea din ochii lui incredibili.

— Ai nevoie de o confirmare că munca ta e apreciată ?

Un timp continuară să-și încrucișeze privirile, apoi Jesamine se hotărî să răspundă.

— Cred că asta e, într-adevăr ! recunoscu ușurată. Nu sunt expert, ca părinții mei, dar nimeni nu mă poate opri să sper că într-o zi visul va deveni realitate. Nu cred c-am făcut vreo greșeală până acum, și sper din toată inima să fie la fel și mai departe.

— Dar n-o să renunți, nu-i așa ? sugeră Paul.

— Credeți c-ar trebui ?

Cu abilitate, ea reușise să arunce mingea în terenul lui, dar Paul nu făcu decât să râdă cu poftă și să ridice din umeri nepăsător.

– Sper că nu vrei să ne părăsești, interveni doamna d'Armor care le urmărise duelul surâzând mulțumită. Și Jesamine se gândi cât de ciudată i-ar fi părut întrebarea cu câteva săptămâni în urmă.

– Nu, atâta timp cât nu veți dori dumneavoastră, răspunse politicoasă. Mă simt prea bine aici ca să vreau să plec din proprie inițiativă.

– Familia și prietenii nu-ți vor simți lipsa, **mademoiselle ?** interveni Paul și Jesamine deduse că el era la curent cu scrisoarea lui James.

– Nimeni nu mă poate forța să mă-ntorc, dacă la asta vă referiți, zise ea, grăbită să pună punct discuției.

– Chiar nimeni, **mademoiselle ?** insistă Paul ridicând sprâncenele.

Interesul lui subit pentru rândurile lui James o surprindea și o amuza. Nu rezistă tentației de a se juca puțin cu el.

– Nimeni, din câte știu. Îi aruncă o privire galeșă, spre satisfacția contelui care chicotea în scaunul său cu rotile.

– De ce n-o întrebi direct, **mon brave,** dacă domnul Terril vrea s-o ia înapoi în Anglia ? Nu te mai... Ah, cum se spune... învârti în jurul cozii. Râse iar și se întoarse la Jesamine. Chiar vrea să te ia de lângă noi, **ma chère ?**

– De fapt... începu ea punând paharul cu vin pe masă și plimbându-și ochii de la François la Clothilde, apoi la Paul, James mă anunță că s-ar putea să vină în Franța pentru două zile și ar dori

să mă vadă. Are o scurtă vacanță și cum data trecută n-a avut posibilitatea să vadă orașul Nantes, vrea să profite de ocazie si să facă un drum până acolo.

– Și, **naturellement,** va dori să mergeți împreună, trase concluzia François.

– Desigur, reveni Jesamine gândindu-se cu tristețe la reîntâlnirea cu James, la încercările lui inutile de a o convinge să renunțe la slujba de la castel și la modul acela de viață. Din păcate, ea nu dorea să se schimbe nimic și mai ales ca el să se amestece. Deocamdată era fericită cu munca ei și cu armistițiu' tacit încheiat cu Paul.

François d'Armor o urmărea atent, încercând să speculeze orice expresie de pe chipul ei fermecător. Imediat ce ochii ei se limpeziră, ceea ce însemna că interesul ei pentru James scăzuse, se declară mulțumit și zâmbi.

– Nu pari o iubită prea fericită, zise contele. Nu te bucuri să-l revezi după o despărțire așa de lungă, **ma chère ?**

Jesamine înțelese repede ce voia să spună, și-i zâmbi peste marginea paharului de vin pe care-l duse încet la buze.

– V-am spus, domnule d'Armor, încă de la început, că nu există nici o legătură amoroasă sau romantică, cum vreți să-i spuneți, între mine și James. Suntem prieteni și-atât ! E-adevărat că în perioada asta i-am simțit lipsa de multe ori, dar niciodată n-am crezut că nu pot trăi fără el. Tot ce știu este că James e foarte sensibil și are mult bun-simț !

– Bun-simț ! François repetă cuvintele scuturându-și umerii, cuprins de un frig imaginar. **Mon**

Dieu ! Ce legătură are bunul-simț cu dragostea, **mon enfant ?**

Ochii Jesaminei râdeau. Bătrânul era un romantic convins și nimic nu i-ar fi schimbat părerea că James era îndrăgostit de ea.

– Râzi, **ma belle,** o acuză vesel. Spune-mi totuși, ce legătură crezi că există între luciditate, bun-simț și dragoste ?

– Nici una presupun, domnule d'Armor. Jesamine nu-și putu potoli hohotele de râs. V-am spus de nenumărate ori că între mine și James nu e vorba de dragoste.

– Atunci, **ma belle,** reveni bătrânul aruncând o privire spre nepotul său, înseamnă că până acum n-ai avut nici o legătură de acest gen ?

Jesamine evită cu iscusință să se avânte într-un comentariu periculos referitor la comportamentul lui Paul față de ea și invers.

– Nu, și chiar mă bucur că s-a întâmplat așa.

– **Mon Dieu !** se minună contele. Am trăit să văd o fată încântătoare ca tine rostind asemenea prostie ! Puse mâinile slabe peste degetele ei, apoi o studie câteva secunde. Poate că în cele șase luni cât vei rămâne în Franța, vei reuși să-ți schimbi părerile. Nici nu mă gândesc să fie altfel.

*

* *

„E de necrezut că vremea e încă frumoasă" se gândi Jesamine în timp ce traversa grădina din spatele castelului. Zilele mult mai scurte erau la fel de însorite ca la începutul verii și se gândi să profite de răcoarea pe care i-o ofereau copacii ce adăposteau capela familiei d'Armor.

Se împliniseră deja două luni de când era la castel și se simțea la fel de bine ca în casa părintească. Avea chiar senzația că aparținea acelor locuri, probabil datorită legăturii dintre familia Arden și Charles Louis Vernais.

Binecuvântă frunzișul des al stejarilor și umbra binefăcătoare cu care o învăluiau după o zi grea de muncă în cămăruța prăfuită, într-o căldură înăbușitoare, printre atâtea antichități.

Terminase puțin mai devreme ca de obicei și după baia reconfortantă, după ce-și schimbase hainele transpirate, se hotărâse să facă o plimbare scurtă înainte de cină. N-o obosiseră niciodată aceste escapade în mijlocul naturii, pentru că de fiecare dată descoperea câte un colțișor nou, încântător care-i umplea inima de bucurie. Micuța capelă rămăsese un mister pentru ea. Nu mai fusese acolo din ziua în care trecuse prin tunelul secret și-l întâlnise pe Paul. Avea sentimentul că nu era bine să intre din nou fără să ceară aprobarea unui membru al familiei d'Armor, dar nu putea să reziste tentației de a revedea mormântul Louisei. O intriga acest personaj enigmatic despre care părintele Dominic se abținuse să dea informații. Era incredibil și ciudat în același timp că atât preotul cât și învățătorul fuseseră atât de hotărâți să nu mai intre niciodată în contact cu ea, imediat ce aflaseră că e ziaristă și că locuiește la castel. Cauza acestui comportament putea fi considerată un fel de „loialitate tacită" pentru Louise d'Armor, lucru care-i stârnise mai mult curiozitatea.

Din ușă, unde se oprise nehotărâtă, capela părea neschimbată. Singura persoană care o putea

găsi acolo era Paul, dar la ora aceea el era în camera lui, ocupat să se spele și să se schimbe pentru cină.

Intră. Mormintele dinspre pădurea de stejari, pe ale căror plăci de marmură umbrele frunzelor dansau ca niște degete scheletice, o înfiorară. Alungă imaginea de groază scuturându-și părul frumos și mai făcu câțiva pași. În vaza de lângă placa Louisei d'Armor cineva pusese trandafiri galbeni proaspeți și aprinsese lumânările ale căror flăcări aruncau săgeți aurii pe pereții ovali ai altarului. Înconjură încăperea căutând din ochi inscripții cu numele lui Charles Louis Vernais și Raoul Amadis Vernais. Exact când îl descoperi pe Raoul Amadis, un zgomot ciudat din exterior îi atrase atenția. Se opri speriată. Ar fi fost îngrozitor să fie prinsă din nou în capelă și sentimentul de vinovăție o copleși. Trebuia să acționeze. Trebuia să iasă imediat și, dacă era posibil, fără să fie văzută. Cu coada ochiului observă în partea dreaptă un paravan înalt de cinci metri. Își aminti imediat că pasajul secret se afla chiar în spatele lui și se repezi spre el. În urma ei, zgomotul unor pași rari care se apropiau de intrarea în capelă răsuna tot mai clar.

Jesamine întoarse paravanul brodat cu cruci aurii și împinse ușa de piatră, temându-se să mai privească înapoi. Dincolo de ușă o întâmpină întunericul ca de smoală din tunel. Multă vreme rămase aproape inconștientă, sprijinită de perete. Apoi, la fel de brusc, simți cum în inima ei se naște o forță necunoscută care-i anihilă panica și-i dădu puterea să înainteze, poticnindu-se de pereții umezi și de tavanul mult prea jos pentru înălțimea ei. În-

tr-un târziu, ajunse la treptele ce duceau spre capătul galeriei. Începu să urce, dar la ultima treaptă trebui să se oprească din nou deoarece genunchii-i tremurau foarte tare din cauza încordării. Nu știa cât mai era până la ușa cu inel metalic și începu să pipăie pereții colțuroși, zgâriindu-și palmele și suspinând adesea din cauza durerii.

Un timp bâjbâi fără succes. Avea senzația că mersese mai mult decât prima oară, că nu se știe din ce motiv distanța de la scară la ușă era mai mare... Simți sub palme pietrele colțuroase și umede și teama reapăru. Se opri gâfâind neajutorată și înspăimântată. Trebuia să existe totuși o cale spre lumină, dincolo de această beznă interminabilă. Dacă ar găsi acel drum...

Pentru a doua oară de când se afla în tunel reuși să-și recapete puterile, să-și învingă teama și concentrându-se doar la zidurile din dreapta, să descopere inelul de metal. Răsuflă ușurată și împinse cu toată forța pe care o mai avea. Nu mai conta dacă ușa dădea spre galerie sau spre altă încăpere. Important era că reușise să scape pentru totdeauna de tunelul misterios. Împinse cu mai multă forță și în sfârșit blocul de piatră se mișcă.

Orbită brusc de fascicolul de lumină ce pătrunse prin deschizătură duse mâinile la ochi și se rezemă de perete abia respirând. Panica trecu repede. Deschise ochii și privi în jur. Se afla într-un dormitor, o cameră mare, luminoasă și încălzită de razele soarelui plăcut de după-amiază. În față zări un pat dublu, uriaș, cu ramă metalică iar pe peretele opus un cămin frumos placat cu marmură albă. Lângă cămin, un fotoliu vechi și un birou, iar lângă

pat un scaun pe care erau aruncate în dezordine niște haine pe care le știa... Erau hainele... Rămase pe loc secunde în șir, prea speriată ca să se miște, murmurând în gând rugăciuni de ajutor. Intrase într-o cameră ce purta amprenta unui bărbat prin tot ce-o înconjura și acel bărbat nu era altul decât Paul d'Armor.

Pulsul începu să-i bubuie în urechi din cu totul alte motive decât panica pe care o trăise în tunel. Auzi o ușă deschizându-se, apoi niște pași apăsați pe covor. Un miros plăcut de parfum bărbătesc ajunse la ea o dată cu zgomotul ușii trântite, și înțelese că dincolo de ea era baia.

Nu avea unde să fugă și nu se putea întoarce. Rămase pe loc, imaginându-și ce va spune el când o va zări acolo, murdară din cap până-n picioare, cu părul încâlcit și rochia ruptă în mai multe locuri.

Pentru Paul era aproape incredibil ca din toate persoanele care locuiau în castel să se trezească în dormitor tocmai cu ea. Înaintă sigur, dar cu ochii măriți de surpriza întâlnirii neașteptate.

Nici Jesamine nu fusese pregătită pentru apariția aceea atât de virilă într-un sumar halat de baie din mătase, ce-i ajungea doar până la genunchi, cu părul umed dezordonat și picioarele goale, musculoase înfipte în covorul roșu. Se retrase până când simți în spate rama rece, metalică a patului. Ochii lui se îmblânziră și începură să strălucească, amuzați de ceva. Ea privi cu reproș.

Paul își trecu degetele prin păr aranjându-l oarecum, apoi le puse în șolduri și o privi zâmbind din nou.

– Mă onorează prezența ta aici, **mademoiselle,** șopti el seducător. E o plăcere neașteptată ! Ochii lui alunecară peste fața și mâinile ei pline de praf și noroi. Presupun că nu te îmbraci mereu cu atâta atenție când ai o întâlnire în dormitorul unui bărbat.

Jesamine îl fulgeră cu privirea ei albastră.

– Am venit din...

– Știu de unde-ai apărut, **ma fille,** o întrerupse el privind paravanul din spatele ei. Iar ai fost în locuri interzise.

Jesamine roși. Era destul de umilitor să fie prinsă într-o situație ca aceea, dar de-a dreptul revoltător să fie tratată ca un copil neastâmpărat. Nu era însă momentul potrivit să-l pună la punct și nici să-i povestească aventura din capelă. Nu era nimic de făcut decât să-și ceară scuze și asta cât mai repede.

– Îmi... îmi pare rău, spuse încercând să se controleze. Trebuie să știi că... n-am avut nici cea mai vagă idee unde o să ajung.

– **Non ?**

Jesamine se înroși din nou și, neștiind ce să facă cu mâinile și le încrucișă peste piept, puternic dominată de trupul lui uriaș și de ochii ca două fulgere. Începu să tremure fără să-și dea seama și plecă fruntea, rușinată.

– Trebuie să mă credeți că... n-aș fi intrat dacă aș fi știut că sunteți aici, spuse dintr-o suflare.

Pe moment Paul nu zise nimic, mulțumindu-se s-o studieze cum obișnuia. Apoi, întinse mâna și șterse doar cu vârful degetelor lacrima de pe obraz

zul ei. Jesamine își aminti de spaima pe care o înfruntase în tunel și începu să plângă încet.

– Cred c-ai fi intrat oriunde, **ma chère,** chiar și în cel mai înfiorător loc din castelul nostru. Greșesc cumva ?

– Poate...

– Știai că dormitorul acesta i-a aparținut cândva lui Charles Louis Vernais ?

– Adevărat ? șopti ea uitând pentru o clipă de ce se afla acolo și privi peste umărul lui prin camera mare, luminoasă. Nu, nu știam...

– Sau poate c-ai mai fost aici ? sugeră Paul neluându-i în seamă protestul tăcut. Și zâmbi. Un zâmbet care transmise inimii ei un mesaj cutremurător. Am ajuns împreună la concluzia că a fost un bărbat extrem de seducător, îi aminti el.

– Foarte seducător, aprobă Jesamine nesigură, iar el zâmbi. Un zâmbet obraznic, atrăgător care-i cuprinse fața frumos b ɔnzată.

– **Mais oui, ma chère,** începi să-nveți, o aplaudă amuzat de-a binelea. Lui Charles îi plăceau fetele, iar Louise Sutton nu era singura lui iubită. Avea câte una în fiecare oraș prin care trecea, sublinie Paul pentru ca ea să înțeleagă că-l cunoștea mai bine pe Charles Louis Vernais.

Încă de la prima lor întâlnire, Paul își manifestase direct îndoielile cu privire la versiunea ei că vestitul conte ar fi fost loial iubitei sale, Louise Sutton. Jesamine nu-l crezuse atunci pentru că preferase să aibă altă părere. De data asta era nevoită să-i dea dreptate. Dar cu ce era mai prejos Paul decât strămoșul său ?

– Vestitul gust al francezilor pentru dragoste, şopti ea, el urmărind cu plăcere cum roşeaţa din obrajii ei se extinde, cuprinzându-i chipul angelic.

– **Possible,** aprobă liniştit. Te deranjează chiar aşa de mult, **ma chère ?**

Ea ridică ochii şi observă că zâmbetul lui se îmblânzeşte îndulcindu-i trăsăturile dure.

– Nu mă deranjează. Sunt doar dezamăgită că Charles nu i-a fost credincios.

Ochii lui Paul se opriră pe buzele ei pline.

– Un singur bărbat pentru o singură femeie ? Ăsta-i idealul tău, nu-i aşa, **ma chère ?**

– Cred că e idealul oricărei femei, răspunse Jesamine, uimită că el mai ţinea minte.

– Din păcate, nu şi al oricărui bărbat.

Chipul lui Paul se întunecă şi Jesamine se gândi repede la următoarea ei mişcare, luând în calcul situaţia dificilă în care se afla şi faptul că simţurile ei erau în alertă ori de câte ori întâlnea privirea lui scrutătoare.

– Trebuie să plec, zise dintr-o dată, hotărâtă să acţioneze, dar el stătea într-o poziţie care-i bara drumul spre uşă. Nu avea curajul să se strecoare prin spaţiul îngust dintre pat şi el fără să-l atingă. Ezită şi Paul îşi plecă intenţionat capul, cercetând-o cu atenţie. Rochia roz lipită de corp, cu tivul rupt, praful de pe mâini şi obraji, nasul în vânt, ochii albaştri... toate îi dădeau un aspect fragil, fermecător.

– Crezi c-o să te las să pleci când eşti atât de aproape ?

Vocea lui gravă, seducătoare răsună foarte aproape de urechile ei, provocând-o să-l privească din nou şi să încerce să-i intuiască reacţiile.

– Vreau să mă duc în camera mea, spuse ea abia respirând. Vă rog să vă daţi la o parte, domnule Paul !

El nu spuse nimic, dar în clipa în care Jesamine păşi lateral gata să treacă pe lângă el, desfăcu braţele şi o îmbrăţişă. Zguduită, ea se izbi de muşchii lui tari, respiră cu nesaţ aroma after-shave-ului şi se lăsă purtată un timp de focul ce se aprinse în inima ei.

– Nu încă, şopti el la fel de tulburat.

– Paul...

Picioarele i se înmuiară sub vraja ochilor lui minunaţi, mai tulburători decât îşi imaginase vreodată... Se lăsă cuprinsă de braţele lui, ridicată în aer cu blândeţe, apoi lipită mai strâns de pieptul lui. Instinctiv apropie gura de buzele lui şi închise ochii înainte ca el s-o sărute cu foc. Gâfâi uşor şi-i încolăci gâtul cu braţele, lăsându-şi capul pe spate. Gura lui flămândă coborî abia atingând pielea fină, trasând dâre fierbinţi sub bărbie, pe gât... Ameţită de plăcere, ea închise ochii din nou lăsându-şi trupul liber, pradă incursiunii lui tulburătoare.

– **Chérie !**

Tresări şi deschise ochii, apoi îşi ridică faţa şi zâmbi.

– **Tu es belle !** spuse el. Eşti frumoasă, **ma chère !** O îndepărtă puţin şi o privi, apoi o sărută cu o pasiune care-i opri respiraţia pentru câteva secunde. Când într-un târziu se opriră gâfâind, Je-

samine deschise ochii și cu inima bătând să-i spargă pieptul, reuși să șoptească :

– Știu... Râse emoționată. Știu că-ți par naivă... Puse palmele pe umerii lui care tremurau la fel de tare ca și trupul ei... Dar acum nu mai are importanță.

Paul râse și sunetul adânc, satisfăcut vibră în inima ei.

– Atunci fii naivă până la capăt, **ma chère,** și cinează cu mine în seara asta.

Îl vedea ca prin ceață dar era așa de fericită...

– Bine, dar trebuie să cinăm la castel, spuse ea amintindu-și brusc de François și Clothilde. Era greu să se concentreze când mâinile lui o țineau încă strâns iar gura nesătulă îi mângâia buzele.

– Aș vrea să mergem cu mașina la Nantes și să cinăm acolo, **ma belle.** Vii cu mine ?

Jesamine se trezi dintr-o dată. Trebuia să ia o decizie importantă și realitatea își spunea cuvântul. Dacă ar fi primit invitația în oricare alt moment de dinaintea intrării în dormitorul lui, i s-ar fi părut suspect. Acum însă era nerăbdătoare să-i spună că acceptă, dar nu înainte să afle adevăratele motive care produseseră această schimbare.

– Mi-ar face o deosebită plăcere dacă m-ați lua cu dumneavoastră, rosti emoționată și el o strânse cu ardoare la piept.

– Desigur, **ma chère.** Altfel de ce te-aș fi invitat ? Ea nu răspunse și după câteva secunde, Paul îi ridică bărbia și o sărută cu o gingășie devastatoare. De ce te îndoiești de mine, Jesamine ?

– Poate pentru că nu... nu pot să vă înțeleg, recunoscu ea și el râse încet clătinându-și capul.

– Atunci nici nu încerca, **ma petite !**

O lăsă pe podea și abia când brațele lui se desprinseră, înțelese ea cât de aproape fusese să facă dragoste cu el în dormitorul plin de amintiri. N-avu timp să se dezmeticească pentru că nesiguranța și suspiciunea îi invadară mintea și așa tulbure. Era din ce în ce mai clar că pășea cu siguranță pe urmele Louisei S..tton și asta o înspăimânta.

– Paul...

– Vei veni ?

Nu-i dădu timp să termine și o privi la fel de seducător ca și înainte. Era o privire căreia nu-i putea rezista.

– Voi veni, răspunse Jesamine răgușită. Dar trebuie să...

El o opri cu un sărut scurt, fierbinte.

– Trebuie să înlături praful timpului, **ma chère.** Doar atât. Restul lasă-l în seama mea.

CAPITOLUL 9

Îi luă destul timp să-şi schimbe rochia şi în toată vremea asta se gândi că acceptând invitaţia lui Paul, păşise cu hotărâre într-o direcţie greşită, aşa cum îi spusese şi James.

Fusese atât de sigură că o să poată controla situaţia dintre ea şi Paul şi o vreme chiar reuşise să rămână dacă nu complet indiferentă, cel puţin stăpână pe propriile emoţii. Când pătrunsese însă pe neaşteptate în dormitorul lui, se trezise pusă într-o situaţie dezavantajoasă, iar reacţia lui Paul care nu întârziase să apară, accentuase această stare prinzând-o descoperită. Era conştientă că el ar fi putut profita şi chiar l-ar fi înţeles. Invitaţia la cină însă, căzută ca un trăsnet, fusese un gest impulsiv care nu-l caracteriza pe Paul d'Armor, bărbatul rece, calculat pe care-l cunoscuse.

Îşi admiră silueta în oglindă reproşându-şi că fusese atât de proastă şi că acceptase invitaţia lui Paul. Acum nu mai avea încotro. Greşeala fusese făcută şi trebuia să meargă mai departe. Din alcov, Louise Sutton se uita la ea cu ochi albaştri senini, şi Jesamine avu impresia câteva secunde că vede propria imagine reflectată ca într-o oglindă.

Louise iubise și pierduse. De fapt, nu se știa cu precizie dacă Charles îi frânsese inima sau ea renunțase de bunăvoie la legătura lor, imediat ce aflase că el dorea să se întoarcă în țara sa. Nici din corespondența pe care o studiase nu reieșea cum se petrecuseră lucrurile. Poate că ea aflase că francezul nu era obișnuit să fie credincios unei singure femei.

Așa cum făcea în fiecare zi, Jesamine admiră un timp miniatura, fascinată de englezoaica frumoasă care unise familia ei cu familia d'Armor. Întinse mâna și mângâie cu gingășie chipul fermecător.

— Ah, Louise, câte încurcături ai provocat cu dragostea ta pentru Charles Louis Vernais. Dar dacă tu n-ai fi existat, eu n-aș fi venit aici niciodată...

Zgomotul unei uși care se închise undeva pe hol o trezi la realitate. Întoarse spatele tabloului și culese din mers poșeta mică de pe pat. O ultimă privire în oglindă, o clătinare scurtă a capului și gata. Se încurajă spunându-și că e o tânără frumoasă, inteligentă și capabilă să se distreze în compania celui mai atrăgător bărbat, dar având grijă să nu se îndrăgostească prostește de el, chiar dacă se numea Paul d'Armor.

Ieși din cameră brusc, cu fruntea sus, gata-gata să se ciocnească cu doamna d'Armor. Aproape gâfâind bâigui o scuză. Oare ce explicație le dăduse Paul bătrânilor referitor la decizia lui spontană de a cina cu ea la Nantes ? Se uită nesigură la doamna d'Armor. Poate că ea se opusese acestui plan... poate nu...

– Paul mi-a spus ceva de intenția voastră de a cina în Nantes, **mon enfant,** zise bătrâna cu chipul ei de nepătruns.

Jesamine râse.

– A fost mai mult dorința lui, madame. După cum știți, domnul Paul e o persoană greu de refuzat.

Clothilde d'Armor cercetă cu ochi blânzi fața ei îmbujorată, apoi îi ridică bărbia și spuse :

– Ai fi vrut să-l refuzi, **mon enfant ?**

Jesamine nu era sigură dacă știa ce să-i răspundă. Adevărul era că nu avusese nici un motiv să-l refuze, decât slăbiciunea pe care o simțea pentru el.

– De fapt nu l-am refuzat, zise repede ca să scape. Doar că... Se împotmoli și râse. Bineînțeles că vreau să ies cu nepotul dumneavoastră ! Abia așteptam să mă distrez un pic și să beau un pahar în cinstea primei mele ieșiri în oraș de când sunt în Franța.

– Jesamine, **ma chère...**

Degetele Clothildei îi strânseră brațul parcă făcându-i semn și pentru câteva secunde avu chiar senzația că între ele se naște o legătură tulburătoare. Ochii bătrânei se luminaseră și Jesamine înțelese că ea era de acord cu această ieșire.

– Am început să țin la tine, **mon enfant.** Uneori am senzația că... că dintotdeauna ai fost a mea.

– Louise... șopti Jesamine amintindu-și.

În cele două luni de când stătea la familia d'Armor, nu auzise niciodată ca cineva să pronunțe numele fiicei lor. Știa că bătrâna doamnă o iubise

enorm și probabil că nu suporta să i se aducă aminte de ea.

– Știi ?

Ochii Clothildei erau așa de mari și așa de triști încât Jesamine nu rezistă dorinței de a o atinge și mângâie degetele ei zbârcite de vreme.

– Știu c-a trăit foarte puțin, **madame.**

Doamna d'Armor pricepu în sfârșit.

– Ah, da... capela !

Trebuia să-și imagineze că Paul îi povestise despre vizita ei neautorizată în capelă.

– Am descoperit-o întâmplător, explică Jesamine atentă și abia respirând de parcă pe umerii ei ar fi apăsat o povară insuportabilă.

– Doamnă d'Armor, dacă dumneavoastră...

În clipa aceea îl observă pe Paul venind spre ele și își retrase repede mâna de pe brațul bătrânei. Nu dorea o discuție directă cu el și cu bunica lui, și nici să se observe cât de mult se apropiase de Clothilde. Fusese prea des martora reacțiilor lui explozive cu privire la simplele sugestii de curiozitate pe care și le manifestase față de familia d'Armor.

Paul purta un costum gri-închis care-i venea perfect. Cămașa crem îi scotea în evidență trăsăturile ferme, iar mirosul familiar de after-shave înlăturase definitiv transpirația și praful din podgorie unde-și petrecuse mai tot timpul în ultimele zile. Văzându-l atât de elegant, atât de agresiv și extrem de masculin, ea începu să tremure, în ciuda jurământului pe care și-l făcuse de a-și păstra controlul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Jesamine îmbrăcase o rochie verde-deschis şi purta pe umeri un şal crem de caşmir. Ochii lui o studiară cu o dorinţă evidentă în timp ce braţul lui drept se aşeză firesc pe umerii bătrânei. Apoi se aplecă şi o sărută pe tâmplă cu atâta tandreţe încât Jesamine făcu ochii mari.

— Scuză-mă, bunico, trebuie să plecăm, spuse în şoaptă şi bătrâna întoarse capul ca să-l vadă mai bine.

— Vă întoarceţi târziu, nu-i aşa ? ghici ea.

Paul zâmbi, iar pulsul Jesaminei se acceleră.

— **Mais oui, chérie,** mai mult ca sigur. Se uită la Jesamine ridicând o sprânceană. **N'est-ce pas,** Jesamine ? Sper că n-ai nici un motiv ascuns să dispari la miezul nopţii, ca Cendrillon.

— Nu, sigur că nu, negă ea deşi obrajii i se înroşiseră sub privirea cercetătoare a bătrânei. Strânse cu ciudă între degetele mâinii drepte poşeta mică, sperând din tot sufletul ca el să nu înceapă seara enervând-o. Vă asigur, domnule Paul, că nu sunt nici pe departe în aceeaşi stare de spirit ca Cenuşăreasa.

Se priviră tăcuţi câteva secunde, uitând de Clothilde, apoi el râse cu poftă şi sărută din nou tâmpla bunicii sale.

— **Très bien,** zise. Atunci să mergem, **petite,** să nu se facă prea târziu ! **Au revoir,** bunico, à tout-à-l'heure !

— Paul !

El se întoarse o dată cu Jesamine al cărei cot îl ţinea deja foarte strâns, şi bătrâna-i spuse ceva la ureche în franceză. Paul zâmbi cald. O lăsă puţin pe Jesamine şi luă mâna Clothildei. Îi vorbi în

şoaptă, calm, cu vocea lui groasă, plăcută, apoi duse mâna bătrânei doamne la gură şi-i sărută degetele.

– **Ne te fâche pas**[1], **chérie,** mai zise revenind la Jesamine.

Se făcuse deja întuneric când ieşiră din Grossvallée şi trecură în viteză pe lângă locul unde se întâlniseră prima oară. Jesamine se întrebă dacă el îşi mai amintea incidentul de-atunci. Parcă ghicindu-i gândurile, Paul întoarse capul şi spuse :

– Ce-o să facem, **ma chère,** dacă o să ne ciocnim cu o **petit idiote** care greşeşte banda ?

Râse tare dar fără să-şi dezlipească ochii de pe suprafaţa netedă a şoselei.

– Sper s-o trataţi cu mai mult respect decât în cazul meu, îi aruncă ea nereuşind să-şi reţină un zâmbet. Vă daţi seama că de-atunci n-am mai fost niciodată aşa de departe ?

– **Non ?** O clipă ea îi zări dinţii albi şi presupuse că el râdea din nou. Crezi c-ai fost neglijată, **ma chère ?**

– Ah, nu, nu, e o simplă constatare. N-am mai ieşit din Grossvallée pentru că am fost foarte ocupată...

– Ai muncit din greu la tezaurul bunicului, zise el. Acum a sosit momentul mult aşteptat, nu ?

El părea serios şi Jesamine era derutată.

– De-asta m-aţi invitat la cină ? întrebă enervată şi el râse.

– **Mais non, petite,** negă el cu fermitate. Nu invit fete drăguţe la cină pentru că-mi pare rău

[1] Nu te supăra (fr.).

pentru ele. Mă flatează părerea ta c-aș fi așa de sensibil.

Jesamine nu zise nimic, se foi în schimb în scaunul ei de piele. Puțin mai târziu, el întoarse din nou capul și o privi peste umăr. Din cauza întunericului, ea nu putu decât să ghicească expresia de pe chipul lui.

– Doar nu crezi că de-asta te-am invitat, Jesamine !

– Nu eram sigură, recunoscu ea, amuzată de veselia lui.

Hohotele lui de râs răsunară seducător în interiorul mașinii care se înscrise pe banda pentru depășire.

– Vei fi sigură înainte ca noaptea să se termine, **ma belle !** Dar mai întâi vom cina ca doi oameni civilizați.

Urmă un nou hohot de râs și Jesamine își strânse geanta cu teamă. Nu era nici locul nici momentul prielnic să-i ceară explicații. Resemnată, își sprijini fruntea fierbinte de geamul rece, atentă la luminițele ce se aprindeau una câte una în căsuțele din spatele viilor și la râul sălbatic, ca un șarpe argintiu sub razele blânde ale lunii. Avea nevoie de toate puterile ca să reziste să nu se îndrăgostească de el până peste urechi.

*
* *

Era noapte când intrară în Nantes, dar Jesamine se obișnuise deja cu obiceiul francezilor de a cina foarte târziu. Un sentiment de neliniște mai

puternic decât senzația de foame nu-i dăduse pace tot drumul. Era de-a dreptul speriată de posibilitatea unei întâlniri neașteptate cu una dintre prietenele lui Paul, mai ales că el nu ascunsese niciodată că-i plăcea compania femeilor. Se purta copilărește dar nu mai știa ce să creadă despre el și nu putea uita emoția sfâșietoare pe care o trăise cu câteva ore mai devreme, deși era conștientă că pentru el era doar o altă aventură.

Studiindu-i cu coada ochiului profilul neclintit, simți dintr-o dată o dorință arzătoare să fugă de el înainte să se facă de râs. Ar fi trebuit să plece cu James sau măcar să-l fi lăsat să stea undeva în apropierea castelului. Acum era prea târziu pentru asta și prea târziu să regrete că acceptase invitația lui Paul. Își rezemă din nou fruntea de geam, lăsându-și ochii să hoinărească în voie prin întuneric.

Nantes se ridica falnic în estuarul Loirei învăluit în parfumul trandafirilor. Străzile paralele și casele vechi, frumoase, cu grădini pline de flori, locuite odinioară de negustori, creau o imagine feerică. Marele castel, reședința ducilor de Bretagne, domina orașul amintindu-i de bine cunoscutul Gilles De Rais, care trăise pe vremuri pe aceste meleaguri, și de porecla lui, Barbă-Albastră.

În apropierea râului vântul bătea în rafale atingând cu degetele lui reci, invizibile, brațele goale ale Jesaminei, pe drumul scurt dintre parcare și restaurant. Înăuntru era mare aglomerație, dar șeful de sală îi întâmpină imediat ce-l zări pe Paul. El îi invită la bar, le umplu două pahare cu șampanie, apoi se retrase fără prea multe comentarii.

– **Ma belle** Jesamine ! spuse Paul privind-o atent și ciocnindu-i paharul.

Jesamine rosti toastul ei în șoaptă, evitându-i ochii periculoși și căutând cu înfrigurare o cale să se reculeagă ca să reziste până la sfârșitul serii.

– Ești foarte tăcută, **ma chère,** zise el aruncându-i o privire peste marginea paharului. Ce te neliniștește ? adăugă întinzând mâna și atingând cu degetele răsfirate brațul ei gol, stârnindu-i simțurile și trasând dâre de foc pe pielea catifelată.

– Nu mă neliniștește nimic, spuse ea profund tulburată. De ce credeți asta ?

Ochii gri cercetară fața ei în căutarea unor gânduri ascunse, în timp ce mâna se strânse în jurul încheieturii ei fragile.

– Știu foarte bine că nu mai ești un copil, **chérie,** zise el atât de încet încât Jesamine se concentră ca să audă mai bine. Câteodată am impresia că mă privești într-un fel straniu, de parcă n-ai înțelege ce se-ntâmplă.

Jesamine nu avea idee cum dorea el să reacționeze. Instinctul o îndemnă să-l privească direct în ochi și asta făcu.

– Poate că sunt într-adevăr un pic suspicioasă, recunoscu repede. Asta pentru că... Își cobori ochii încercând să găsească cuvintele potrivite. Știu ce reputație aveți, domnule Paul, continuă cu glas pierdut. N-ați făcut nici un secret din asta, dar nu sunt pregătită să devin una dintre aventurile dumneavoastră. Îmi pare rău... Îl urmări cum își soarbe șampania privind fix în pahar, surprinsă că nu reacționa enervându-se, așa cum s-ar fi așteptat.

— Ți-ai spus părerea, zise el dintr-o dată privind-o cu o expresie ciudată pe care ea n-o recunoștea. Poți să-mi spui atunci de ce ai mai acceptat să ieșim împreună ?

— Paul, eu...

Puse degetul pe buzele ei, oprind-o să vorbească.

— Nu intenționez să-mi stric pofta de mâncare. Hai, **chérie,** prefă-te că mă placi suficient ca să mănânci cu mine.

Se ridică brusc de pe scaunul înalt, apoi o prinse de braț și înaintară împreună strecurându-se încet prin mulțime spre masa rezervată.

„Dacă ar ști cât de tare se înșală..." își spuse Jesamine tremurând de emoție. Deodată se opri și se uită surprinsă în spate.

— Jesamine ? șopti Paul neliniștit.

Ea rămase nemișcată, cu buzele întredeschise. Urmărindu-i privirea mirată, Paul zări în dreapta barului chipul zâmbitor al fotografului.

— Se pare că domnul Terril s-a săturat să te-aștepte în Anglia și a venit să te caute, zise el aparent nepăsător dar strângându-i brațul din ce în ce mai tare, pe măsură ce James se apropia de el.

— Jess !

Tânărul se repezi, o sărută zgomotos pe obraz, apoi o îmbrățișă, ignorând intenționat prezența lui Paul.

— Doamne, Jess, arăți nemaipomenit ! Ești mai frumoasă ca niciodată... Parcă ai înflorit !

Jesamine zâmbi forțat. Nu știa cum să interpreteze apariția lui neașteptată și se întoarse spre

Paul. Pe chipul lui putu citi foarte clar că nu-i făcea nici o plăcere această întâlnire.

– James, interveni ea politicoasă, sper că ți-l mai amintești pe domnul Paul d'Armor.

Fotograful întinse mâna.

– Domnule d'Armor...

Cei doi își strânseră mâinile și Paul înclină capul.

– Cinați aici ? îndrăzni James.

Jesamine ezită o clipă, temându-se că el va dori să-i însoțească, dar Paul interveni sigur pe el ca de obicei.

– Din nefericire, domnule Terril, nu vă putem invita să rămâneți cu noi. Masa pe care am rezervat-o e doar pentru două persoane, iar regulile acestui restaurant nu ne permit să facem improvizații sau să alegem altă masă.

James pricepu repede și ochii lui albaștri, altădată prietenoși, deveniră brusc reci ca gheața. Dădu din cap supărat.

– Desigur, înțeleg ! Sper totuși c-o să beți un pahar cu mine, nu ? Sunt așa de uimit că te-am găsit aici, Jess... Trebuie neapărat să bem ceva împreună.

– Paul ?

Ea ridică ochii spre fața lui ca de piatră și înțelese chiar înainte ca el să scoată o vorbă că va refuza. Aștepta cu inima bătând să-i spargă pieptul, privind țintă în ochii lui gri, de oțel. Ceva nu era în ordine cu el.

– Regretele noastre, **monsieur,** răspunse Paul politicos, dar cina ne așteaptă, zise crezând că

fotograful va pleca. Din nefericire, James nu era ușor de dus de nas.

– Stați puțin, insistă el. Doar să schimb câteva cuvinte cu Jess. Se întoarse încet spre ea. Iubito, intenționez să te sun mâine dimineață, să facem împreună o excursie prin Grosvallée și Nantes. Se uită la Paul așteptând un timp reacția lui. Acesta nu spuse însă nimic și el continuă : Ce zici dacă vin să te iau pe la zece ?

– La zece ? repetă Jesamine, conștientă de degetele lui Paul care se înfigeau tot mai adânc în brațul ei.

– Presupun că șeful tău n-o să se supere, reveni James privindu-l fix pe Paul.

– Sunt sigură că domnul d'Armor n-ar avea nimic împotrivă. Nu Paul e șeful meu, James, adăugă Jesamine întorcând capul spre el, ci bunicul lui, François d'Armor, un om deosebit de înțelegător.

– Bine, încuviință fotograful. Atunci cred că n-o să se supere dacă vin direct la castel. Da ?

– Desigur.

Ea n-avea idee nici pe departe ce-ar fi spus domnul d'Armor în privința asta.

– În regulă ! James luă mâna ei mică și o strânse cu afecțiune. Chiar nu vrei să bem ceva împreună ?

– **Non, merci, monsieur !** i-o tăie scurt Paul răspunzând pentru amândoi și îndemnând-o pe Jesamine să se grăbească. Scuză-ne, domnule Terril. Poate ne vom revedea cu altă ocazie.

– Cu siguranță, doar vin s-o iau pe Jesamine mâine dimineață. Ah, să nu uit, domnule d'Armor. Zilele trecute am vorbit cu cineva care a studiat la

Sorbona înainte de război, și mi-a spus că a cunoscut o femeie care purta numele familiei dumneavoastră : d'Armor. Ați avut vreo rudă pe-acolo ?

Paul rămase mut și nemișcat ca o statuie. Ochii lui îl străfulgerară însă pe James iar Jesamine se cutremură.

— E posibil, domnule Terril, îi răspunse Paul făcând eforturi să nu se enerveze. Prin tradiție, toată familia noastră a studiat la universitățile din Paris. Inclusiv eu.

— Și mama dumneavoastră ? insistă James, în timp ce Jesamine își strânse pumnii înfricoșată și neputincioasă. Știa că partenerul ei nu-l plăcea pe Paul. Îi aruncă o privire plină de reproș, dar tânărul îi ocoli ochii cu dibăcie.

— Și mama mea a fost la Sorbona, **monsieur,** confirmă Paul la fel de rigid. Acum dacă nu vă supărați, am dori să cinăm. **Bonne nuit, monsieur !**

Paul o întoarse pe Jesamine în direcția meselor. Ea ridică ochii întrebându-se cum va putea să repare indiscreția lui James. Înaintă cu buzele strânse și cu umerii lăsați sub povara grea a tăcerii care se așternuse între ei.

— Paul. El își coborî privirea și ea prinse curaj observând în ochii lui mai mult curiozitate decât furie. N-am... n-am știut nimic din toate acestea... N-am știut că James o să spună asemenea... lucruri. Făcu o pauză ca să-și tragă sufletul. Știu cât de mult te deranjează să ți se pună întrebări despre familia ta. Nici prin cap nu mi-a trecut să-l rog pe James să facă investigații, eu...

— Știu, **ma chère.** Blândețea lui o surprinse la fel de mult ca zâmbetuul care urmă. Nu-mi place

când mi se pun atâtea întrebări. Consider că problemele de familie aparţin familiei şi nu mi se pare nimic ieşit din comun în această reacţie. Cred că eşti de aceeaşi părere.

– Desigur.

Ochii gri o fixau iar gura lui schiţă un început de zâmbet.

– Hai să nu mai vorbim despre asta. Vrei ?

Undeva în colţul cel mai întunecos al barului Jesamine mai zări chipul lui James. Oare ce-l determinase să reacţioneze cu atâta ură şi atât de violent ?

*
* *

Jesamine ridică ochii de pe bucăţica de clătită care se legăna în furculiţă. Paul o privea şi aştepta. O senzaţie înfricoşătoare îi cuprinse inima. Era atât de atrasă de el şi atât de emoţionată încât simţea că foarte curând sentimentele ei vor ieşi la suprafaţă şi o vor da de gol... Ce va face atunci ? Întinse repede mâna spre paharul cu vin.

– Nu mă place deloc acest James al tău, spuse el calm, pe neaşteptate. Ea rămase nemişcată, iscodindu-l cu ochii ei albaştri. De fapt e de înţeles, **naturellement,** continuă el. E gelos că eşti cu mine şi nu cu el, aşa cum crede c-ar fi normal !

Jesamine înclină capul. Trecuse destulă vreme de când nu se mai gândise la James şi subiectul adus cu brutalitate în discuţie o deranja, dar pentru că Paul îl găsea incitant, se hotărî să intre şi

ea în joc. Puse furculița în farfurie și fără să-l privească, se jucă un timp cu paharul gol.

– Aș dori să nu mai insinuați, nici tu nici bunicul tău, că James ar fi îndrăgostit de mine. Vocea-i suna ciudat de răgușită. Nu e, știu că nu e.

– Ai creat singură această impresie, zise Paul pe un ton confidențial, aplecându-și capul spre urechea ei. De aceea nu-i împărtășești sentimentele, **ma chère.** Ești oarbă.

– Îmi place James, începu ea rotind paharul între palme și continuând să-și țină ochii plecați. Îmi place foarte mult, dar nu-l iubesc și... și sper ca și el să simtă la fel. Nu vreau să-l rănesc. Puse coatele pe masă sprijinindu-și bărbia în pumni. Vrei să nu mai vorbim despre el ?

Paul îi susținu privirea mult timp, apoi zâmbi strâmb și zise :

– Nu cred că ți-a plăcut apariția lui din seara asta.

– Nu știu exact cum s-o interpretez.

O clipă el tăcu, apoi își scutură capul. Urma zâmbetului din colțul gurii dispăruse.

– **Très bien, ma chère**. N-o să mai vorbim niciodată despre James.

După alte câteva pahare de șampanie uitară complet de lumea înconjurătoare, de James, și, într-o dispoziție cu totul nouă, se priviră cu intensitate.

– De ce te uiți așa la mine ? îl întrebă Jesamine și el râse cu poftă.

– Cum, **ma chère ?**

– Nu știu exact... ca și cum... degetele-i alunecară pe piciorul paharului și simțind focul din

obraji râse scurt. Cred c-am băut destulă şampanie. El ridică sticla şi ea acoperi imediat paharul cu palma. Nu, nu mai vreau, Paul, te rog.

Ochii lui alunecară peste chipul ei fermecător şi se opriră pe buzele tremurătoare. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să scape de obsesia acelei guri ademenitoare, dădu din cap şi umplu doar paharul lui.

— Te temi că n-o să mai simţi nimic, **petite ?** o necăji cu vocea lui puţin răguşită, joasă şi atât de răscolitoare...

— Nu vreau să mă-mbăt, îl informă ea scurt. Nu sunt obişnuită să beau atâta şampanie. În Anglia copiii nu sunt concepuţi cu şampanie, precum copiii francezi.

El râse cu poftă.

— Marea majoritate a copiilor francezi sunt concepuţi cu vin ordinar, **ma chère.** Puţini au privilegiul să se nască cu gustul şampaniei.

— Aceia au norocul să fie sănătoşi şi eventual să poarte numele d'Armor, zise ea şi Paul o privi, cu gândul aiurea.

— Te deranjează că sunt sănătos ?

— Bineînţeles că nu mă deranjează, spuse ea gâfâind uşor. De ce m-ar deranja ?

El continua s-o fixeze cu ochii lui magnifici.

— **Je ne sais pas, petite.** Nu e nevoie să ai un motiv anume, nu-i aşa ?

— Paul... Ea ezită o clipă apoi întoarse capul. Nu, refuz să stric ce-a mai rămas din seara asta minunată ca să mă cert cu tine. Am băut prea multă şampanie... Trebuie să arăt îngrozitor...

Paul îi luă mâna şi depuse un sărut uşor în palma ei.

– Încântătoare... murmură mângâindu-i cu buzele pielea delicată.

Undeva, departe, în mintea ei tulburată, auzi un glas care-o îndemna să facă ceva și să oprească această tortură sfâșietoare. Dar nu reuși decât să-l privească hipnotizată, cu buzele întredeschise, așteptând cu sufletul la gură următoarea lui mișcare... Ca prin vis, întinse mâna liberă și, cu teamă, mângâie obrazul lui proaspăt ras.

– Paul !

El o privi și în ochii lui străluci o lumină orbitoare care-i încălzi deopotrivă. Acoperi mâna ei mică lipită de obraz cu palma și o strânse între degete.

– Mergem, **chérie ?** întrebă în șoaptă. Te doresc așa de mult...

Inima Jesaminei bătea într-un ritm infernal și pentru câteva secunde avu impresia că nu mai era nimeni în jurul lor. Venise timpul să se hotărască dacă era pregătită să-i aparțină o vreme, indiferent cât de scurtă, sau dacă dorea să-l îndepărteze cât mai putea să-și țină emoțiile în frâu.

Știa că vocea-i va tremura așa cum îi tremura întregul trup, dar alesese și trebuia să-i spună asta cu fermitate. Nu era în stare însă să renunțe la el și nu avea puterea să iasă din viața lui așa cum Louise Sutton ieșise din viața lui Charles Louis Vernais. Își retrase mâinile cu blândețe, apoi își încrucișă degetele chiar în fața lui, făcând eforturi mari să se stăpânească și să poată vorbi.

– Paul... nu pot... știi, nu pot să...

– Te rog să vii cu mine, **ma chérie,** șopti el, la fel de emoționat. Vrei să m-asculți puțin ?

Vocea lui joasă, calmă, seducătoare, probabil la fel ca vocea lui Charles Louis, o făcu să se piardă... dar își reveni repede și continuă să-și clatine capul, hotărâtă să nu cedeze. Gura lui Paul se strânse amenințător.

— Refuzi doar să asculți ce vreau să-ți spun ? ceru el neliniștit.

Ochii ei mari îl priveau triști. Seara lor minunată se termina brusc, într-un mod nefericit, și ea regreta din toată inima.

— Cred... cred că știu ce vrei să-mi spui, șopti Jesamine. Dar eu... Își clătină din nou capul, nemulțumită că nu putea să continue. Am încercat și mai devreme să-ți vorbesc despre asta, Paul. Nu pot să mă implic în această relație care... care sunt convinsă că nu va dura !

— O singură femeie pentru un singur bărbat.

Jesamine se retrase, lovită în plin de cuvintele lui rostite cu atâta cinism. Paul își umplu ultimul pahar, o salută curt și-l dădu pe gât dintr-o dată.

— De ce ți-e așa de greu să... Se opri și înjură furios, apoi se uită la ea parcă vrând s-o înțeleagă mai bine. De ce te temi de dragoste, **mon petit ange ?**

Jesamine îi întâlni ochii și se zbătu disperată să-și ascundă slăbiciunea atât de evidentă.

— Dar ție de ce-ți vine așa de greu să iubești, Paul ? atacă ea în șoaptă. De ce trebuie să fie întotdeauna doar o aventură și niciodată realitatea sensibilă, curată, adevărată ?

El puse paharul pe masă cu grijă, fără să-i răspundă, și chemă chelnerul. Apoi plăti și o ajută

să se ridice. Porniră ca doi străini pe același drum spre ieșire.

O dată ajunși afară în aerul plăcut al nopții, Jesamine respiră cu nesaț de mai multe ori ca să-și revină. Ridică ochii spre el fără să știe ce voia să-i spună, dar simțind din plin bariera invizibilă care-i despărțea.

— Paul...

Încercă să-i vadă fața mai limpede dar ochii i se umpluseră de lacrimi. El nu întoarse capul, nu se uită la ea, dar îi ținu brațul strâns până ajunseră la mașină.

— Nu trebuie să te temi, **enfant,** zise cu răceală. Te voi duce în siguranță acasă ! Cu mine nu ești niciodată în pericol !

Jesamine se așeză tăcută lângă el și plânse încet, până la castel.

CAPITOLUL 10

Jesamine era incapabilă să coboare la micul dejun şi să dea ochii cu François şi cu Clothilde, convinsă fiind că ei îi vor pune multe întrebări în legătură cu seara precedentă, când ea şi Paul se întorseseră la castel foarte devreme. Evită această situaţie scuzându-se prin intermediul menajerei şi rămânând în pat mai mult decât era necesar.

În jurul orei zece se hotărî să coboare în bibliotecă şi porni cu paşi uşori pe hol, apoi pe scară. La jumătatea drumului observă că uşa sufrageriei era deschisă şi, speriată ca nu cumva să se întâlnească cu Paul, se lipi de balustradă. Nu era decât Brigitte, aşa că inima-i veni la loc şi se repezi s-o descoasă.

– V-a sunat domnul Terril, **mademoiselle,** o informă camerista. Vă roagă să-l scuzaţi că nu poate să vină la castel cum v-a promis. O să vă sune mai târziu.

– Da, bine, mulţumesc, Brigitte. Jesamine rămase câteva clipe cu ochii pironiţi în gol.

– Sunteţi bolnavă, **mademoiselle ?**

Faţa îngrijorată a cameristei o făcu să zâmbească.

— Nu, Brigitte, n-am nimic.

— **Très bien, mademoiselle !**

Bătrâna se îndepărtă încă neliniștită, iar Jesamine porni spre bibliotecă. Cu mâna tremurândă ridică lista la care lucrase în ultimele zile, dar nu se putea concentra. În fața ochilor îi apărea mereu chipul lui Paul, dur, neclintit, așa cum îl văzuse cu o seară înainte.

Se ridică și se opri în fața ferestrei. Deodată, ușa se deschise și ea se întoarse cu inima bătând sălbatic, cu ochii măriți de groază... Știa cine intrase în bibliotecă și că Brigitte îl informase că ea era acolo.

Într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă albastră, ținută care-i dădea un aer sobru, Paul stătea în prag și ca de fiecare dată, prezența lui emana o forță incredibilă care punea în alertă toate simțurile ei. Cu un gest nervos ea își dădu părul pe spate.

— Jesamine ? spuse el apropiindu-se de fereastră. Te simți bine ?

Întrebarea confirmă bănuielile ei că vorbise cu Brigitte, și încuviință printr-o înclinare a capului.

— N-am nimic, zise cu glas gâtuit de emoție. Sunt doar puțin indispusă pentru că James a sunat și a contramandat întâlnirea noastră.

El se încruntă.

— Ăsta-i un motiv să fii indispusă ?

Jesamine ridică din umeri nepăsătoare.

— Da, pentru că am sperat că... El a adus vorba aseară de cineva din familia ta care a absolvit Universitatea la...

– Mama mea, spuse Paul liniştit şi ea-l privi uimită. Ochii lui o urmăreau cu atenţie, studiindu-i mişcările unduitoare. Apoi, el zâmbi şi mai făcu un pas micşorând distanţa dintre ei şi accelerând pulsul Jesaminei.

– Ştiai că e vorba de Louise d'Armor, nu-i aşa ? o întrebă cu blândeţe.

Era incredibil de greu să răspundă, apăsată de privirile lui iscoditoare. Îl cunoştea pe el şi familia d'Armor de câteva săptămâni bune, dar nu auzise niciodată pe cineva vorbind de Louise d'Armor. Paul o ameninţase chiar că-i va face bagajele şi o va alunga de pe proprietate dacă va pune întrebări localnicilor despre mama lui. Noaptea care trecuse adusese o schimbare nouă în atitudinea lui faţă de ea.

– Am... ghicit, recunoscu învinsă. N-a fost greu să deduc, deşi, îţi jur, n-am vorbit niciodată cu James despre asta. El probabil că...

– L-a măcinat aceeaşi curiozitate ca şi pe tine, **ma petite**, o necăji Paul.

– Curiozitatea pentru care m-ai disprețuit, sublinie ea cu vocea pierdută. Paul îşi scuturâ însă capul, grăbindu-se s-o contrazică.

– Nu te-am disprețuit, Jesamine, numai că atunci nu eram în stare să-ţi vorbesc.

– Şi acum ?

El ridică ochii încet, studiindu-i chipul inocent în tăcere.

– Noaptea trecută, începu în şoaptă, am stat în pat şi m-am gândit ore întregi la întâlnirea ta cu James Terril. Astăzi am hotărât să renunţ la

toate secretele mele şi să-ţi povestesc tot ce ştiu despre Louise d'Armor. Vrei să m-asculţi, **chèrie ?**

Lacrimile umplură ochii ei frumoşi. Dorea atât de mult să-l mângâie, să-i aline durerea şi să-i mulţumească...

– Ştii bine ce vreau.

Paul începu să povestească viaţa scurtă şi tragică a mamei sale, Louise d'Armor, de parcă ar fi fost o străină pentru el. Vorbea ca de o persoană de care auzise doar, pe care n-o cunoscuse. Jesaminei îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama că exact asta fusese Louise pentru fiul ei : un simplu nume în trecut.

– Mama a fost studentă la Sorbona, aşa cum a zis Terril, spuse Paul, la fel ca şi tatăl meu, Paul Müller. S-au cunoscut şi s-au îndrăgostit. Când a început războiul, s-au despărţit şi tata a fost nevoit să se întoarcă în Germania. Apoi, aşa cum se întâmplă adesea în viaţa, destinul i-a adus iar împreună. Tata s-a întors o dată cu forţele de ocupaţie şi s-au reîntâlnit.

– Erau în tabere adverse, declară Jesamine şi el confirmă.

– O situaţie extrem de dificilă, adăugă Paul. Nimic nu se schimbase între ei şi la scurt timp au stabilit să se întâlnească pe ascuns. Nu exista altă posibilitate, pentru că familia nu era de acord cu această legătură. Apoi, tot pe ascuns, părintele Dominic care era capelanul familiei, i-a căsătorit în capela pe care o ştii, având ca martor pe cel mai bun prieten al lor, domnul Marais.

– Învăţătorul ?

— **Mais oui,** confirmă el cu buzele strânse, l-ai cunoscut prin intermediul fiului său. Nu-i lăsă timp să protesteze şi continuă povestirea pe un ton inexpresiv. Era imposibil ca ceremonia să fie făcută publică şi inevitabil ca ei să fie văzuţi împreună. Când s-a întâmplat asta, Louise era însărcinată. Probabil că starea ei a ajutat-o pentru că nici localnicii nici cei din Rezistenţă nu i-au făcut nimic. Paul Müller însă a fost găsit mort, înecat în împrejurări misterioase. Superiorii lui au presupus c-a adormit pe pod şi a căzut în râu, aşa că n-au supus la represalii populaţia. În aceeaşi zi, Brigitte a descoperit-o pe Louise în curtea castelului, leşinată. Acolo a născut şi a murit, puţin mai târziu.

Abia acum putu Jesamine să străpungă faţa de granit şi ochii de gheaţă, şi să descopere dincolo de ele bărbatul adevărat care purtase în inimă suferinţa de copil.

— Paul... Şoapta ei îi atrase atenţia. El întoarse capul şi zâmbi, uşurat că-şi descărcase sufletul de toată povara trecutului dureros.

— Părintele Dominic a fost concediat. El a fost un bărbat curajos dar ar fi avut neplăceri din ambele părţi dacă s-ar fi descoperit că oficiase căsătoria Louisei. Numai el şi cu Pierre Marais ştiu că eu sunt... Umerii lui se cutremurară de inevitabila povară pe care o purtase timp de treizeci de ani. De atunci numele meu este Paul d'Armor, şi n-am nici o vină că s-a întâmplat aşa.

— De ce să fii vinovat, Paul ? întrebă Jesamine privindu-l cu afecţiune. Am... vrut să-mi cer scuze pentru seara trecută. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate prostiile alea despre... dragoste. Încercă să

râdă dar sunetul gâtuit pe care-l scoase o intimidă și mai mult. Cred că băusem prea multă șampanie...

– Eu ce scuză am avut, **petite** ?

Paul înaintă până când trupurile lor se atinseră. Cu mișcări line îi luă lista, o puse pe masă și îi strânse mâinile cu tandrețe.

– Te-am rănit, zise simplu. Am făcut-o intenționat pentru că mi-a fost greu, pentru că mi-a fost teamă să recunosc schimbările pe care le-ai produs în sufletul meu.

Jesamine ridică ochii mari spre el, dorind cu fiecare părticică a trupului ei îmbrățișarea lui. Nu-i venea să creadă ce auzea, dar dorea atât de mult ca vorbele lui să fie adevărate încât închise ochii ca să păstreze pentru totdeauna imaginea lui așa cum stătea serios în fața ei, nealterată și adânc ascunsă în inimă.

– Ce ți-am făcut ? întrebă ea încet și brațele lui nu întârziară s-o strângă la piept parcă vrând s-o facă o părticică din trupul lui.

– O singură femeie pentru un singur bărbat, îi aminti el tulburat. Am stat întins în pat spunându-mi ore în șir cuvintele tale fermecate, **ma petite.** Aș vrea, dacă și tu vrei, să fie așa cu noi. Își aplecă fruntea și atinse cu buzele gâtul ei delicat. **Je t'aime, ma chérie...** Te iubesc !

Jesamine îl privi cu ochii încețoșați de emoțiile ce-i alergau prin vene ca niște șerpi cu limbi de foc. Întinse brațele și-i încolăci gâtul puternic.

– Mi-era teamă, se confesă înfiorată. Te iubeam și-mi era teamă că tu...

– Noaptea trecută când m-am gândit la tine, o întrerupse Paul lipindu-și buzele de gura ei, m-am gândit la tine și la Terril și am realizat că nu pot să mi te scot din minte și din inimă. Imediat ce Brigitte mi-a spus că ești în bibliotecă, m-am grăbit să-mi descarc sufletul, să-ți spun ce simt cu adevărat pentru tine. O sărută ușor, abia atingându-i buzele. Vrei să te căsătorești cu mine, **mon amour ?** șopti el abia respirând.

– Ah, Paul ! Ochii ei strălucind de fericire îi oferiră răspunsul înaintea cuvintelor. **Je t'aime, mon chérie !**

El își dădu capul pe spate și râse satisfăcut, apoi o sărută plin de pasiune.

Mult mai târziu, când reuși să se desprindă din îmbrățișarea lui Paul, Jesamine se gândi la Louise Sutton. Louise și Charles Louis Vernais începuseră totul și abia acum, după două sute de ani, prin ea și Paul iubirea lor se împlinea într-un mod fericit.

SFÂRȘIT

Difuzorii particulari şi de stat, cât şi solicitanţii la „CARTEA PRIN POŞTĂ" se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE" Bucureşti, strada Teodosie Rudeanu 54, sector 1, telefon 617.52.47, CP – 41 – 129 iar pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii : B-dul Dimitrie Cantemir 19, bloc 5, ap. 34, sector 4, telefon / fax 330.83.39

Dat la cules 27.05.1998. Bun de tipar 18.06.1998
Coli tipo 10. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 48,8 g/m²
Apărut 1998

Tiparul executat sub cd. 316 la
Societatea Comercială – Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

ALCRIS

THE BEST

Nevoită să scrie un articol de documentare despre o familie din Franța, Jesamine descoperă că între aceasta și familia ei există o legătură veche de două sute de ani. Informațiile ulterioare pe care le primește întâmplător, și atitudinea misterioasă a localnicilor îi trezesc interesul. Ea se îndrăgostește de fermecătorul Paul D'Armor care o bănuiește însă de gânduri ascunse.

Va reuși ea să-și ducă munca la bun-sfârșit, ignorând suspiciunile lui Paul?

ISBN 973-9498-85-x
Preț: 6000 lei

20.000 lei